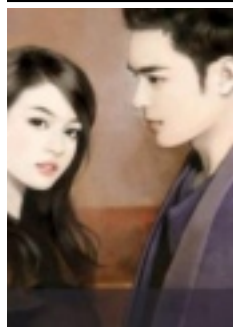

Nuôi Dưỡng Tình Nhân Bí Mật

Contents

Nuôi Dưỡng Tình Nhân Bí Mật	1
1. Tiết Tử	1
2. Chương 01	3
3. Chương 02 Part 1	9
4. Chương 02 Part 2	12
5. Chương 03 Part 1	15
6. Chương 03 Part 2	19
7. Chương 04 Part 1	22
8. Chương 04 Part 2	25
9. Chương 05	29
10. Chương 06	35
11. Chương 07	41
12. Chương 08	47
13. Chương 09	52
14. Chương 10 Part 1	55
15. Chương 10 Part 2 (hết)	60

Nuôi Dưỡng Tình Nhân Bí Mật

Giới thiệu

Đàn ông ngây thơ khi theo đuổi, so với hồng thủy bùng nổ càng kinh người, trốn đều trốn không xong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-duong-tinh-nhan-bi-mat>

1. Tiết Tử

Vàng trắng non giắt lơ lửng trên bầu trời, đêm đã khuya.

Trong một gian phòng nhỏ nhỏ, màu sắc cùng nội thất bên trong được bố trí đã ảm áp lại không mất cá tính, cửa mở, người đàn ông cao áo sơ mi trắng to tuần tú rất phong trần mệt mỏi, mặc chiếc có chút nhăn nhúm, mái tóc ngắn màu đen có chút rối, trong tay còn mang theo áo khoác cùng túi công văn, thực hiển nhiên, anh là vừa mới từ trên một phương tiện giao thông mới đến nơi này.

Anh đứng ở bên giường, vẻ mặt chuyên chú nhìn người đẹp đang ngủ rất say, trong đôi mắt đen lóe nồng đậm nhu tình cùng tình yêu.

Ném áo khoác cùng túi công văn, anh không nhanh không chậm kéo caravat, thoát y cởi giày, lên giường, cánh tay trắng kiêu vươn ra, động tác ôn nhu lại không mất lực đạo đem cô gái đang ngủ say kia kéo vào trong lòng.

Kế tiếp, là những nụ hôn cuồng nhiệt dồn dập, cũng không giống vẻ thân nhiên tự đắc như anh mới vừa rồi biểu hiện ra, ngược lại giống như những hạt mưa vội vã không ngừng hạ xuống, từ cái trán trơn bóng, gò má mềm mịn, lại đến cánh môi ngọt ngào, mỗi một tác cũng chưa từng rời xa.

Bàn tay to thô ráp cũng không chút do dự kéo chiếc váy ngủ mỏng manh, để cho hai thân thể trần trụi dán chặt chẽ vào nhau, bờ bãi hưởng thụ xúc cảm tuyệt vời do làn da trơn mềm như da thịt như da trẻ con mang đến.

Cho dù đang đắm chìm trong giấc mộng, vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, thân thể mềm mại từ lâu đã ăn sâu từng nụ hôn, từng cái va chạm này, nhẹ thở gấp, mặc dù không kháng cự, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là không khỏi trần trọc, tránh né những nụ hôn nóng bỏng kia.

Theo bản năng tránh né càng rước lấy liên tiếp những nụ hôn cùng âu yếm điên cuồng, không tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi cô tỉnh lại, thân thể cao to của người đàn ông áp lên đường cong duyên dáng của thân thể trần trụi, bàn tay to vội vàng kéo ra đùi ngọc thon dài, giây tiếp theo, nhấn mạnh thất lưng, tiến vào, xâm chiếm.....

“A.....” Cô gái rớt cục thanh tỉnh, mở to một đôi mắt đẹp vẫn còn mờ mịt đầy nghi hoặc, kinh hoảng nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang đặt ở trên người mình, đôi mi thanh tú bởi vì thân mình bị anh cuồng mãnh xâm lược mà cau chặt.

Người đàn ông này, giờ này khắc này không phải nên ở trong một gian khách sạn xa hoa ở nước Mỹ cử hành nghi thức đính hôn long trọng sao? Vì sao lại ở trên giường của cô?

Bộ dáng sợ hãi ngây ngốc của cô, tựa hồ rất lấy lòng người đàn ông này, anh nhếch môi, để lộ ra một nụ cười khoái trá, tiếp theo sau bàn tay to đem cái mông mềm mịn nâng rất cao, nghênh về hướng chính mình, làm cho lửa nóng dục vọng tiến vào chỗ sâu nhất.

“Anh.....” Cô cố nén tiếng rên rỉ, đang muốn hỏi, nhưng không chờ cô mở miệng, đôi môi mỏng đã nhanh chóng đè ép lên môi của cô, chiếc lưỡi trơn trượt như điện xẹt nhanh chóng tấn công vào bên trong đôi môi anh đào, không thềm giải thích tách mở hàm răng, tựa như vật tượng trưng nam tính đang ở giữa hai chân cô không ngừng thẳng tiến nhấp nhô, nhanh chóng công chiếm môi của cô, đem tiếng rên rỉ cùng tiếng gâm sung sướng từ yết hầu, ẩn vào trong miệng cô.

Thân thể mềm mại pháp phòng theo anh, giống như chiếc thuyền nhỏ bất lực trong cơn giông giữa biển, mất đi phương hướng, chỉ có thể theo những ngọn sóng mạnh mẽ, không ngừng chìm nổi lắc lư, cuối cùng bị kích tình sóng triều bao phủ.....

Rốt cuộc không mở miệng được, có lẽ lúc này anh căn bản là không muốn bị cô cự tuyệt. Như những năm gần đây mỗi một lần tận tình hoan ái, anh luôn có thể chinh phục cô triệt để, làm cô tự mình bị lạc, từ thân thể đến tâm linh.

Có lẽ, từ một năm kia lúc gặp được anh, cô liền nhất định, trốn không được.....

2. Chương 01

Chương 1:

Đài Bắc, bốn năm trước.

Khu vực vàng ở giữa trung tâm thành phố, hộp đêm “Giấc Mơ Newyork” là một khách sạn nổi danh một góc ở Đài Bắc, chiếm diện tích hơn hai ngàn mét vuông, hơn một trăm gian phòng thượng hạng xa hoa, trang trí độc đáo xa xỉ nhưng lại không mất vẻ khí phái, phong cách sang trọng là nơi để các người nổi tiếng trong giới thương nghiệp thường hay lui tới.

Nơi này mỗi đêm đều sẽ mời ca sĩ diễn viên nổi danh trong và ngoài nước đến biểu diễn, phòng khiêu vũ, ktv, quán bar hàng đêm ca múa vui vẻ, các màu sắc cầu vồng đan lẫn vào nhau, đây là một thiên đường giải trí dành cho những tay ăn chơi giàu có.

“Đang đang.....” Trên vách tường hoa văn màu hoa hồng, trên chiếc đồng hồ lấy chủ đề của nữ thần Horae chường quanh thời gian của thần thoại Hy Lạp đã dần chuyển sang hướng chín giờ tối.

Lúc này, trong khách sạn, khách đang đông nghìn nghịt, chen chúc nhau, tất cả mọi người nơi đây đều bận rộn với công việc của mình, bởi vậy trong phòng hóa trang ở hậu trường không có một bóng người.

“Phanh” một tiếng, một tấm cửa gỗ giả cổ hoa văn duy nhất trong phòng bị một sức mạnh thô lỗ từ bên ngoài đẩy mạnh vào, đánh vỡ yên tĩnh trong phòng.

Mặc áo lông màu đen, cô gái trẻ tuổi mặc chiếc quần Jean màu bò bạc théch, trên vai mang một chiếc ba lô thật to, từ bên ngoài thở hồng hộc vọt vào, phía sau lưng còn có một người phụ nữ trung niên đang , đó là quản lý Hộp đêm “Giấc Mơ Newyork”

“Uy! Mặc Đại tiểu thư, gần đây cô rốt cuộc đang làm cái gì? Hiện tại mới đến đây làm với lão nương, có phải không muốn làm nữa hay không?” Dì Phấn ăn mặc trang điểm lòe loẹt thao thao bất tuyệt quốc ngữ Đài Loan, hùng hồn mắng chửi người.

“Thực xin lỗi, dì Phấn, nhất thời có việc bận, không phải con cố ý đến trễ.” Cô gái cũng không giận, vừa giả vờ nhu thuận lại vừa giả vờ đáng thương cầu xin tha thứ: “Con lập tức liền thay quần áo, dì Phấn tốt của con, tạm tha cho con lần này thôi, lần sau con sẽ không dám nữa!”

“Quý nha đầu, nhanh thay xong quần áo đi ra, có khách đã gọi tên của cô đó, đã đợi hơn nửa ngày.” Dì Phấn trợn trắng mắt, liếc cô, cũng không thực sự dự tính làm khó cô, lắc mông dặn dò hai câu bước ra khỏi phòng hóa trang.

Cô gái nhìn theo dáng dấp mập mạp nhưng không hề mất vẻ phong tình của dì Phấn, làm cái mặt quỷ, nhưng không tiếp tục trì hoãn, nhanh chóng cởi quần trên người áo, lộ ra một bộ quần áo lót, bên dưới là dáng người lung linh quyến rũ.

Cô năm nay đã được hai mươi tuổi, thân cao 1m70, còn may mắn có được đường cong ba vòng chuẩn theo thể giới công nhận, diện nước đầy đủ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo chưa trang son điểm phấn óng ánh trong suốt, làn da mỏng manh trắng như tuyết, dưới đôi mày liễu thanh tú là đôi mắt to long lanh trong suốt, trắng đen rõ ràng, cánh mũi nhỏ cao khéo léo, đôi môi mọng tuyệt đẹp, đỏ ửng như quả táo chín mọng..... Quả thực làm cho người ta không nhận được tán thưởng cô được thần sắc đẹp Aphrodite quá mức thiên vị sủng ái.

Ỗ vào dáng vóc xinh đẹp này, Mặc Khải Tuyền liền phi thường rõ ràng dì Phấn tuyệt đối sẽ không làm khó mình. Dì Phấn nhìn qua vô số người, kinh nghiệm lão luyện, vào hai tháng trước, khi cô mới đến nơi này tìm việc, ánh mắt đầu tiên khi bà tới nhìn đến cô, cùng với sự tự tin của chính bản thân cô.

Cô, Mặc Khải Tuyền, tương lai sẽ trở thành con át chủ bài của hộp đêm này, tham tiền đến chết đi được, dì Phấn đương nhiên trông cậy vào mình để thu một đồng tiền lớn chứ!

Cầm lấy chiếc váy ngắn không có tay, khoác lên người, xoay người đá văng hai chiếc hài đế bằng, động tác Mặc Khải Tuyền rất nhanh, không đến một phút, cũng đã mặc xong lễ phục, lại ngồi vào ghế tựa, xoay người mang lên là đôi hài cao gót như pha lê cùng màu với bộ lễ phục

Xả mái tóc dài hơi xoắn thành đuôi ngựa, đen mịn như màn đêm, không chút khách khí xả loạn, xõa mềm trên bờ vai, lại bị lập tức tùy ý quăn lại, một đôi tay trắng như ngọc lưu loát dùng trâm cài có đính đá tường vi kẹp lại ở sau đầu, ngón tay mảnh khảnh lung tung cầm lấy túi xách để ở trên bàn, toàn bộ bay qua đến, “Ào ào” Một tiếng, đổ ra một đồng chai chai lọ lọ đủ loại kiểu dáng.

Thuần thực lại cấp tốc đánh phấn nền, thoa màu mắt, đánh má hồng, chải lông mi, cuối cùng mới thoa lên chút son nước màu phấn hồng sau đó Mặc Khải Tuyền nhìn vào trong gương nở nụ cười ảm đạm.

Công việc này đều bắt đầu từ khi trời vừa chập tối đến ba giờ sáng, tính chất đặc biệt cần thiết nhất chính là cười ngu, làm nũng, giả làm bình hoa ngực to ngực nhỏ.

Cô không ngu ngốc, bởi vậy so với người ngoài càng phải giả ngu, mà ý vào gương mặt xinh đẹp khờ ngốc cùng khi phách đoạt lòng người của cô, nên khoảng thời gian từ khi vào hộp đêm cho đến giờ nhanh chóng gặp may, ngăn ngừa mấy tháng, có thể làm cho không ít ông chủ, kim chủ đến đây điểm tên của cô.

Sở sảng không thể tránh né, cũng giới hạn như thế, cô cũng không tiếp nhận việc mang ra khỏi phòng, hoặc là tiếp khách trên giường, tuy rằng việc đó có thể làm cho cô kiếm được càng nhiều tiền, nhưng cô không cần, không đến nỗi nổi cơn thịnh nộ, cô không bán thân.

Cho dù muốn bán, cũng phải bán cho một kim chủ có khí chất nhất, có tiền nhất, như vậy thủ hai mươi năm hồn nhiên, mới có thể biến thành lợi thế lớn nhất.

“Bonnie? Nhanh lên, gian đặc biệt số ba mươi sáu!” Bên ngoài phòng hóa trang, dì Phần lớn giọng không kiên nhẫn lớn tiếng hô tên tiếng Anh của cô thúc giục.

“Đã biết, lập tức đi ngay!” Lại nhìn vào gương đánh giá chính mình, xác định tất cả đều đã thỏa đáng, Mặc Khải Tuyền nở nụ cười ngọt ngào ngu ngốc, rồi mới xoay người rời đi.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đặc biệt ra, thân ảnh xinh đẹp bước vào bên trong hoa lệ trang hoàng, ánh mắt giản lược nhìn quét một chút, một bóng người đàn ông cao to ngồi trên sofa.

Xoay người khép cửa lại, nhẹ chớp mắt, Mặc Khải Tuyền nâng lên đôi mắt đẹp trong suốt, tầm mắt không chút hoang mang đối diện với ánh mắt kia, sau đó, cười gật đầu, lễ phép chào hỏi.

“Xin chào tiên sinh, em là Bonnie.” Hắc, người đàn ông rất tuấn tú!

Vóc dáng cao cao, sẽ không thấp hơn một trăm tám mươi lăm cm, khung xương gầy cao nhưng mạnh mẽ, không cường tráng cũng không gầy yếu, là một dáng vóc tiêu chuẩn, thắt lưng hẹp, mặc cái gì đều có hương vị; Mái tóc không ngắn tu bổ thật sự chỉnh tề. Làn da màu lúa mạch, trên gương mặt điển trai là đôi mắt đen như đá gra-plit, không tính lợi hại nhưng là tuyệt đối không thể nói là ôn hòa, nhưng làm cho người ta không nhìn thấy gì từ đôi mắt đó, dưới chiếc mũi cao thẳng là đôi môi mỏng, luôn luôn giữ một nụ cười khách sáo theo nghề nghiệp, nụ cười như có như không.

Có lẽ là bởi vì tan tầm liền đến nơi này, trên mình vẫn còn mặc bộ u phục đen, mỗi một hạt nút áo đều cài rất quy cũ, trên tay áo là đôi cúc cổ điển khắc hoa văn sang trọng, nháy mắt tăng lên nét tiêu nhã mà trên cổ mang một chiếc caravat màu xanh, thật đúng cách tiêu chuẩn.

Mặc Khải Tuyền không phải ngây thơ, liếc mắt một cái có thể nhìn ra người này không phải tầm thường, cho dù trong gian phòng thượng hạng này chỉ có hai người bọn họ, người này vẫn cứ ăn mặc theo quy tắc, ngay cả cúc áo nơi cổ cũng không cởi ra cho thoải mái.

Người này, hẳn thuộc hàng “Quy tắc” đây! Công bằng mà nói, quanh thân anh ta đều là cẩn thận tự hạn chế, an phận thủ mình, người đàn ông như vậy, không phải hẳn là sau khi tan tầm liền quay về nhà sao? Sao lại chạy nơi này?

Mà người đàn ông này thoát nhìn chỉ biết lo thân mình, từ sau khi cô tiến vào, tầm mắt cũng chưa từng rời khỏi người cô.

Muốn nhìn thì cứ việc nhìn, làm nghề này, ngày nào mà không bị những ánh mắt sỗ sàng trên cột chứ? Tốt xấu gì cũng đã tới đây đã hai tháng, Mặc Khải Tuyền sớm đã thành thói quen.

Nhưng ánh mắt của người đàn ông này khi nhìn cô rất kỳ quái, từ đầu tới chân, từ kiểu tóc đến chiếc váy ngắn màu bạc, đến chiếc giày cao gót pha lê, tỉ mỉ, không chút nào quên tìm tòi nghiên cứu, tựa như đang ở bên trong phòng nghiên cứu đóng kín cửa, chuẩn bị bắt đầu làm thí nghiệm tinh vi nhất.

Mặc Khải Tuyền thậm chí cảm thấy như anh đang muốn giải phẫu cô, cắt cô, tách rời cô! Muốn thấy rõ chỗ sâu nhất trong nội tâm cô, bao gồm tư tưởng cùng linh hồn.

Không sai! Anh chính là dự tính như vậy, ánh mắt của anh không hề có chút giấu giếm. Anh vừa không muốn lột sạch quần áo của cô, cũng không muốn dùng ánh mắt khinh bạc vũ nhục cô, anh chỉ là yên lặng nhìn cô, chuyên chú, mang theo một chút nghi hoặc, còn có một chút gì đó không thể nói rõ.

Loại nhìn trộm chính đại quang minh, không chứa một chút tình sắc nhưng lại kì lạ như thế này, Mặc Khải Tuyền vẫn là lần đầu tiên gặp được!

Cô không nhớ rõ mình khi nào thì quen với loại đại nhân vật như thế này, từ sau khi tới nơi này đi làm, cô luôn luôn mang theo cái đuôi làm người, hẳn là không đắc tội ai chứ?

Bị ánh mắt của anh nhìn mãi có chút cảm tức, Mặc Khải Tuyền nho nhẹ một tiếng, nhanh chóng xoay mặt sang một bên, một tay cầm lấy bình rượu, tay kia thì nâng bình lên, động tác thuần thục rót đầy vào ly thủy tinh trước mặt, không muốn tiếp tục cùng khách mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Tiên sinh họ gì?” Cô hàn huyên nói: “Trước kia dường như chưa thấy qua ngài.”

“Tôi họ Cận.” Người đàn ông trả lời ngắn gọn.

“Cận tiên sinh lần đầu tiên tới nơi này sao?” Cô lại hỏi.

“Đúng vậy.” Anh lại đáp.

“Ngài bao nhiêu tuổi rồi?” Cô hỏi lại.

“Hai mươi sáu.” Anh lại đáp.

“Là người Đài Bắc sao?”

“Không phải.”

“Vừa tan tầm sao?”

“Đúng vậy.”

Mặc Khải Tuyền há hốc mồm, người này là có thói quen nề nếp hay là cố ý giả vờ thâm trầm? Từ nãy đến giờ, anh ta trả lời không vượt qua ba chữ, cô cúi xuống, bàn tay mềm khẽ nâng chén rượu, đưa lên, “Uống một chén?”

“Cám ơn.” Anh tiếp nhận.

Một trận trầm mặc, hai người đều tự uống chén rượu của mình,

Khóe mắt Mặc Khải Tuyền bản năng nhìn về phía người đàn ông, quả nhiên! Anh vừa uống vừa đang đánh giá mình.

Mặc Khải Tuyền ngằm trợn trắng mắt, cái gì đây! Tôi đâu có nợ tiền anh, sao cứ mãi nhìn tôi chằm chằm vậy?

Buổi chiều quá mệt mỏi, lại đáp tàu điện cao tốc rồi đến xe điện ngầm, khiến cho cô hiện tại cũng không có khí lực để nói chuyện chọc cười, đành phải ngơ ngác ngồi để cho kia người đàn ông kia nhìn mình, dù sao cũng sẽ không thiếu khối thịt nào

“Sao cô lại đến đây làm?” Cuối cùng, người đàn ông mở miệng.

“Hả?” Cô có chút phản ứng không kịp, đây xem như lời bắt chuyện dạo đầu?

“Em và mấy người bạn có đến mấy phiên bản đáp án, không biết Cận tiên sinh muốn nghe loại nào?” Cười không chút để ý, trong đôi mắt to đẹp, có sự thành thực cùng tinh táo không tương xứng với độ tuổi.

Người đàn ông sững sốt, không dự đoán được cô sẽ nói như vậy, nhướn cao hàng mày rậm, ý vị thâm trường nhìn cô hỏi: “Nói thử xem?”

“Thứ nhất nhé, là bản thân thể trôi dạt, bởi vì thân thể thâm, không nơi nương tựa, không thể không đi ra bán rẻ tiếng cười qua ngày; Thứ hai chính là bản không biết nhìn người, bị người đàn ông xấu xa lừa gạt, từ nay khám phá hồng trần, đắm mình, nhìn đủ mọi mặt của thế gian; Thứ ba là bản thiếu nữ nông nghênh, rõ ràng có nhà để về, có cha mẹ yêu thương, nhưng do tuổi trẻ không suy nghĩ chín chắn, chưa đụng vào tường là chưa chịu quay đầu.”

Mặc Khải Tuyền nhú mày, dáng vẻ mỉa mai: “Ngài muốn nghe thể loại nào?”

“Em thuộc về loại nào?” Người đàn ông không bị hàng loạt những câu hỏi trên đùa của cô chọc cười, ngược lại nhú nhú mày

“Không thể trả lời.” Mặc Khải Tuyền nhún vai cười, khách muốn nghe chuyện nào thì nói chuyện đó, xem rượu gọi thức ăn là chuyên nghiệp của các tiếp viên!

Người đàn ông nhíu mày, cô gái nhỏ này, nhìn như ngây thơ kì thực khôn khéo, ngực to..... Ánh mắt thâm thúy lướt qua những đường cong nóng bỏng..... Nhưng lại có đầu óc!

Mặc Khải Tuyền nói một chuỗi thật dài, cảm thấy thực tiêu hao thể lực, còn không bằng giả ngu ngốc thì thoải mái hơn, cô cầm lấy cái cốc, uống ngụm rượu đỏ, lại không nguyện ý chủ động mở miệng nói chuyện.

Không khí rất lạnh! Một người không nói, vui đầu ăn hoa quả; Một người khác cũng không nói chuyện, chỉ là yên lặng quan sát cô, ngay khi không khí bên trong sắp đông lạnh đến kết băng, đột nhiên cửa phòng bật mở, bên ngoài đứng hai nam ba nữ.

“Xem tôi không nói sai chứ, Cận thực sự ở trong này, vừa rồi xem bóng lưng đã biết là anh ấy, cậu còn không tin, ha ha, có phải quá khéo hay không, Cận luật sư? Ha ha.....”

Cận luật sư? Thì ra nghề của anh ta là luật sư! Mặc Khải Tuyền âm thầm nói thầm, nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi vui vẻ trước mắt, rất giống bất được chú mèo con đang ăn vụng.

Áo sơ mi màu hồng lựu, quần dài màu khói, trên cổ tay mang chiếc đồng hồ Patek Philippe, toàn là hàng hiệu, hết sức xa hoa. Những người ăn mặc trang sức toàn hàng hiệu như thế, đương nhiên cũng không thể keo kiệt!

Quả nhiên, gương mặt kia tuấn mỹ vô địch, môi hồng răng trắng, dáng vóc hoàn mỹ, cả người phong lưu phóng khoáng, mắt hồn nhiên phách, ngay cả cách nói chuyện cũng hấp dẫn chết người.

Thật sự là cực phẩm mỹ nam! Trừ bỏ vị khách quen trên danh sách kia, đại bác sĩ Quan Dạ Kỳ, còn có thể có ai thường lui tới đây chứ? Mặc Khải Tuyền đối với đại danh của anh ta như sấm bên tai, đương nhiên nhận ra được anh.

Một người khác còn lại là đàn ông cao lớn, mặc u phục màu đen, trầm ổn mà giỏi giang, người này tuổi tác hơi lớn hơn Quan Dạ Kỳ một chút, ngũ quan rất lạnh cứng rắn, giữa trán lộ ra một cổ khí thể cường ngạnh, vương giả trời sinh làm người ta nể sợ.

Gần như là không cần nghĩ ngợi, Mặc Khải Tuyền cũng liếc mắt một cái liền nhận ra, người đàn ông này là Lôi Ngự Phong tổng tài “Lôi Đình tập đoàn”, giấu lại ngay cả cô, loại người tầm thường ít quan tâm đến những tin tức bất quá trên tạp chí mà cũng biết được anh ta là Lôi Ngự Phong, đủ để biết người này nổi danh đến mức độ nào

Bọn họ tựa hồ không dự đoán được lại ở chỗ này gặp được gã họ Cận này, một người cười đến bữa bãi tự đắc, một người khác khẽ nhướn cao hàng mày, chứng tỏ mình cũng kinh ngạc không nhỏ.

“Thỉnh mời không bằng bằng ngẫu ngộ, hai vị mời vào.” Cận Thừa mỉm cười, đứng lên cho bọn họ vào trong ngồi cùng.

Lôi Ngự Phong hiển nhiên đối với cuộc họp mặt này không có hứng thú, chưa bước vào cửa đã định xoay người bước đi, còn lại Quan Dạ Kỳ không biết khách khí là cái gì, lên tiếng chào hỏi cùng Mặc Khải Tuyền đang vui ở trong góc ăn trái cây, liền mang theo ba tiểu thư trang điểm xinh đẹp dẫn khách thành chủ, tu

hú chiếm tổ chim khách, trong phòng dành cho khách đặc biệt này hết nang chén này đến chén khác, đùa mắng trêu đùa, lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Thật sự là quá tốt! Mặc Khải Tuyền mừng rỡ tự tại, lại ăn luôn hai miếng đu đủ, bữa tối còn chưa kịp ăn, vừa vụng về đầy bụng trước.

“Cận tiên sinh, đến đây, uống một chén được không? Em uống với anh!” Một thanh âm nũng nịu rơi vào trong tai Mặc Khải Toàn, cô chăm chú nhìn, nhìn quen mắt, hình như là ngôi sao nữ 8 giờ của đài truyền hình nào đó.

“Cám ơn, tự tôi uống là được.”

“Đừng khách sáo như vậy mà, để em đút cho anh!” Nữ diễn viên kia chưa từ bỏ ý định.

“Thực tiếc quá, hôm nay không có thời gian đi chơi bóng, nhưng vẫn còn sức để bưng chén rượu, nếu ngày nào đó mệt đến không động được, nhất định phải mời An Na tiểu thư đến đút tôi.” Người đàn ông phá lệ nói nhiều một hơi như vậy, cũng là những lời nói cự người ngoài ngàn dặm, thật không hiểu chút phong tình mà!

Chẳng qua, những lời lẽ ôn hòa như thế, nhìn như đùa cợt lại chính là cự tuyệt, nhưng lại không làm cho đối phương khó xử, cũng sẽ không cho đối phương có được cơ hội tiến thêm một bước, người đàn ông này, tài ăn nói thật tốt!

“Cận tiên sinh, anh thật hài hước! Chúng tôi lần trước đã gặp mặt, Quan tiên sinh mang em đến đánh Golf, anh còn nhớ không?”

Một đôi bàn tay sơn đỏ chói, cả người nữ diễn viên kia gần như sắp bổ nhào vào trong lòng người đàn ông

Chỉ thấy Cận Thừa cười nhẹ không nói, nhưng ngay lúc này, bỗng dừng hạ thấp người, cầm cái cốc trong tay đặt ở trên bàn thủy tinh, không nhanh không chậm tránh đi.

Đắn đo thật sự tinh chuẩn, hiển nhiên sớm tính toán xong, , đoán chắc thời gian tránh thoát vỏi bạch tuộc tấn công của nữ diễn viên đó. Vừa âm thầm cười trộm, vừa làm ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt Mặc Khải Tuyền cũng không khỏi âm thầm khâm phục, lại liếc mắt nhìn nữ diễn viên đang xấu hổ không thôi, trong lòng cười trộm càng lớn.

Rõ ràng, một cái là hoa rơi cổ ý, một cái là dòng chảy vô tình nga!

“Cận tiên sinh, anh có bạn gái không?” Chính là nữ diễn viên gặp may còn chưa hưởng qua cảm giác bị cự tuyệt, chưa từ bỏ ý định hướng trên người này kê dựa vào, tiếp tục trêu chọc.

“Không có.” Cận Thừa tạm dừng một chút, ánh mắt cổ ý vô tình quét về phía người nào đó đang ăn vô cùng vui vẻ, bên môi gợi lên một chút bí hiểm, “Nhưng, tôi đã có người trong lòng.”

Nữ diễn viên đột nhiên giống bong bóng cao su bị kim đâm xì hơi, ngượng ngùng im lặng được vài phút, rất nhanh liền quyết định dời đi chiến trường, đối với Quan Dạ Kỳ vui vẻ thoải mái bên cạnh liếc mắt đưa tình, hai cô gái khác cũng không cam yếu thế, đối chọi nhau, khí thế bừng bừng.

Đương nhiên, Mặc Khải Tuyền cũng thực sự lắng tai nghe thấy câu nói kia.

Có người trong lòng? Có người trong lòng còn đến loại địa phương này lêu lổng? Không biết xấu hổ, cứ mãi nhìn chăm chăm vào cô, loại sinh vật tên đàn ông này, vẫn là không thể chỉ nhìn bề ngoài!

Đột nhiên giống như đã mất đi khẩu vị, Mặc Khải Tuyền đối với vị Cận tiên sinh bề ngoài thoát nhìn khiêm tốn cẩn thận, giống như quang minh quân tử này mất đi một chút lòng hiếu kỳ vốn có, không bao giờ thêm liếc mắt nhìn anh thêm lần nào nữa.

Rạng sáng, một đám người vẫn chưa thỏa mãn rời khỏi “Giấc Mơ Newyork”.

“Không phải cậu coi trọng cô gái tên Bonnie chứ?” Quan Dạ Kỳ mang theo ba phần men say, cười hỏi đứng ở bên cạnh nam tử cao lớn.

Cận Thừa cười nhẹ, không trả lời, ngược lại mĩa mai: “Cậu muốn quản tôi sao? Trước đem chuyện của cậu quản cho tốt đi!”

“Không thừa nhận? Cả đêm cậu chỉ mãi nhìn chăm chăm vào người ta, ngay cả Anna đều không để ý, không phải coi trọng người ta là cái gì? Nhưng nói thật.....” Quan Dạ Kỳ như có chút dăm chiêu vuốt cằm nói: “Cô Bonnie này, thật đúng là tiểu mỹ nhân khó gặp.”

“Trên đời này tiểu mỹ nhân rất nhiều.” Cận Thừa đem hai tay đút vào túi quần, không nóng không lạnh nhắc nhở, “Những bạn gái hiện tại và trước đây của cậu không phải đều là mỹ nhân sao?”

“Đó là đương nhiên.” Quan Dạ Kỳ nhếch miệng, cười gượng hai tiếng: “Trước kia tớ nghĩ rằng, những cô gái trong Giấc Mơ Newyork, không phải hảo sắc thì chính là ngu ngốc, nhưng cô gái tên Bonnie này là ngoại lệ, ngàn vạn lần đừng bị vẻ bề ngoài của cô ấy lừa, cô ấy tuyệt đối không phải cái bình hoa, và công phu giả ngây ngô của cô ấy là đệ nhất đó.”

“Giả ngây ngô?” Nghe qua giống như là chuyện mà cô gái kia thông minh sẽ làm.

“Đúng vậy, giả vờ hay đến mức ngay cả tôi suýt nữa cũng nhìn nhầm, về sau mới phát hiện cô ấy không phải tầm thường mà là một tiểu yêu tinh.” Từ nay không dám trêu chọc.

“Thì ra cậu thích loại con gái hảo sắc?” Cận Thừa chế nhạo.

“Con gái thông minh quá sẽ làm người ta mệt tâm, con gái ngu xuẩn thì lại làm đầu óc người ta mệt mỏi.”

Luôn luôn hoa tâm lại lạm tình như Quan Dạ Kỳ lại có thể nói ra câu nói đầy triết lý như thế thực làm Cận Thừa nhìn với cặp mắt khác xưa, anh không khỏi cười rộ lên, “Nếu ăn không tiêu, vậy đừng trêu chọc lung tung là được.”

“Thôi đi, tớ lo lắng cho cậu trêu chọc lung tung thôi, chưa bao giờ lưu luyến thanh sắc như cậu lại bỗng dưng phá lệ lui tới nơi này như thế, cậu không nhìn thấy vẻ như bị sét đánh trúng, trông mắt đều sắp rơi xuống của cậu đâu?”

“Ha ha.” Cận Thừa lại nghe anh đồng xả tây kéo vài câu, hai người mới chia tay.

Nhìn theo Quan Dạ Kỳ leo lên chiếc xe thể thao màu đỏ đầy phong cách ngênh ngang mà đi, Cận Thừa mới ngồi vào trong xe mình, thật lâu sau, thở hắt ra thật sâu.

Bàn tay to với khớp xương rõ ràng nắm giữ tay lái, đôi mắt không thể nhìn thấu không khỏi tự lại chuyển hướng về lối ra vào của “Giấc Mơ Newyork”, nơi đó vẫn cứ là một mảnh đèn đuốc huy hoàng.

Trong đầu không tự chủ được hiện ra một khuôn mặt sau khi trang điểm tỉ mỉ, càng trở nên tinh xảo xinh đẹp tuyệt luân, cô lúc này, có đang tựa vào trong lòng một người đàn ông khác uống rượu mua vui, cười nói vui vẻ hay không

Anh cup mắt xuống, không thích này ý tưởng, nếu anh không nhìn lầm, Mặc Khải Toàn, chính là đứa con gái bảo bối của Đại tỷ đứng đầu giới hắc đạo, Mặc Khải Tuyên này từng được xưng là hoa hậu giảng đường xinh đẹp nhất trường trung học “Minh đức” Đài Nam, chính là cô phục vụ xinh đẹp không gì sánh nổi mới vừa rồi.

Cô vì sao lại lưu lạc đến nơi này? Không chỉ có thất học, còn làm phục vụ bồi rượu? Cho dù năm đó Mặc Lam bỏ mình, cũng không thể trở thành kết cục như thế này Thông minh như Chị Lam, chẳng lẽ không để lại cho con gái mình một đường lui, để mặc cô con gái mình lưu lạc phong trần?

Hay giống như lời đùa cợt mà cô nói, cô rốt cuộc là bản thiếu nữ phản nghịch? Hay là bản thiên sứ thân thể phiêu linh?

Anh mơ hồ còn nhớ rõ, cô gái đang tuổi dậy thì xinh đẹp năm đó cột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục trung học Minh Đức, vẻ mặt kiêu căng chiều chuộng, chỉ nhìn thấy cười, nhắc tay nâng chân đều phát ra mị lực rực rỡ, đủ để làm cho những người khác phải đứng bên cạnh đều thất thần, hoảng tay chân.

Anh không nghĩ ra. Gần ba năm qua, trong cuộc sống khi Mặc Khải Tuyên hai mươi tuổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

3. Chương 02 Part 1

Chương 2:

Cô gái hai mươi tuổi, nên sống cuộc sống như thế nào? Nói theo cách bình thường thì, nên sống trong một căn nhà xinh đẹp, thi đậu một đại học không tệ, hoặc là được nam sinh theo đuổi, hay hoặc là thắm luyện vừa gặp đã thương học trưởng, mặc y phục tình nhân, đỏ hồng đôi má ngồi trên xe gắn máy của người đó.

Sau đó ra ngoại ô đón gió, cùng nhau nhìn vầng trăng sáng, chia sẻ cùng một bài hát.

Điều đó sẽ rất tốt đẹp, Mặc Khải Tuyền biết, nhưng cô đồng thời cũng biết, mình vĩnh viễn không có cơ hội trải qua cuộc sống như vậy.

Khi cô học xong trung học đã không có ý định thi lên đại học, bởi vì vào năm đó, cô gần như đã mất đi tất cả, gần như không có mấy người biết, cô từng có một bối cảnh gia đình làm người ta kinh hoàng, cũng gần như sớm bỏ quên, cô năm ấy, học ở cao trung Minh Đức, chờ ngày tốt nghiệp.

Mẹ của cô Mặc Lam, từng là một trong tứ đại đường chủ Đệ Nhất Đại bang phái ở Đài Nam, cô chưa từng biết cha của mình là ai, trên hộ khẩu chỉ viết là “Không có cha”

Mẹ cả đời không gả qua cho ai, cũng chưa từng dựa vào bất kỳ một người đàn ông nào, bà không nguyện ý phụ thuộc vào đàn ông, sinh cô ra chỉ vì bà muốn có một đứa con, chỉ thế mà thôi.

Đối với Mặc Khải Tuyền mà nói, từ “Mẹ” này tên chỉ là danh xưng, vừa xa xôi lại xa lạ, không có bất kỳ ý nghĩa nào, nhưng lại để cho cô từ nhỏ không nhận được, vô ý thức ngẩng lên đầu nhìn lên.

Từ sau khi ra đời, cô liền không ở bên cạnh mẹ sống qua một ngày, là bà ngoại một tay đem cô nuôi đến lớn, bởi vì Mặc Lam muốn dẫn huynh đệ của bà sống bên ngoài vào sanh ra tử, tranh địa bàn, giành kinh doanh, cùng các bang phái khác đấu đá nhau.

Từ khi tự bản thân bắt đầu hiểu chuyện, đã có người ở bên tai mình nói về cuộc sống của mẹ đã từng trải qua, con đường bà đi, những khổ cực bà từng trải, đau thương mà bà phải chịu.

Nhưng Mặc Lam chưa bao giờ nói, bà chỉ cười lạnh: “Nếu không phải không đường xoay xở, ai nguyện ý sống trong giới giang hồ? Sớm muộn có một ngày, lão nương đại khái ngay cả xác cũng không kiếm được.”

Người trong hắc đạo cũng tôn xưng bà một tiếng” Chị Lam ” , nhắc tới Chị Lam bang Trường Hồ, đó là không người không biết, không người không hiểu, nhân vật lợi hại, phụ nữ không hề thua kém đáng nam nhi!

Nhưng người đàn bà này, cuối cùng lại chết trên giường của người tình, nguyên nhân tử vong là lúc tình ái quá độ hưng phấn dẫn phát đột tử cấp tính, chết trong lúc cực trí cao triêu, lão mẹ đại khái cũng không nghĩ đến, mình sẽ lấy phương thức chết trong khoái lạc để rời khỏi cõi đời này

Lão mẹ giải thoát rồi, không cần lại đi chém chém giết giết, sống trên máu và mồ hôi nữa, cũng không biết lão mẹ ở đó có vui vẻ hay không?

Nhưng cô còn sống, năm đó, cô 17 tuổi, còn không mẹ, từ khi mẹ mất đi, cô từ chấn động kinh hoàng tiếp theo liền bị sợ hãi vạn phần khi bà ngoại báo tin, tài sản mà mẹ để lại cho cô, trong khoảng thời gian ngắn ngủn, cậu nhỏ chìm ngập trong cờ bạc, đã lừa hết tiền của bà ngoại thậm chí bán nhà, sống lang thang bên ngoài còn thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi.

Không tiền, không nhà để về, Mặc Cương còn bị người ta cầm lấy súng đuổi giết.

Bà ngoại kinh hách quá độ, tinh thần bị kích thích, bắt đầu thần trí mơ hồ, ngay cả mọi người đều không nhận ra, nhưng vẫn luôn dùng đôi tay héo gầy nắm chặt lấy tay cô, thao thao bất tuyệt nói: “Không thể, không thể để A Cương chết.”

Cô căn bản vẫn chưa kịp lấy lại bình tĩnh đã bị những chuyện này làm đầu vầng mắt hoa.

Mặc Cương không thể chết được, vậy cũng chỉ có thể mặc anh ta tiếp tục lưu luyến quên về với cờ bạc; vì bà ngoại, cô cần rằng nhận, Đài Nam không thể tiếp tục ở nữa, , không thể làm gì khác hơn là lên đài Bắc, giúp anh ta trả không biết bao nhiêu khoản nợ nặng lãi kia rồi.

Có đáng mừng không khi cô là con gái của Mặc Lam? Trên người cô, học được, ãnh ngộ đến bản lãnh, cũng chưa đủ để cô trưởng thành, ở trước mặt người ngoài cười lúm đồng tiền như hoa ứng phó tất cả, dù có lúc mỗi một chạy lang thang, có lúc khó tránh ứng phó không kịp, nhưng dầu gì cố gắng cầm cự, cô vẫn sống được thật tốt.

Không có gì nguyện ý hay không nguyện ý, cô chỉ muốn sống cùng bà ngoại, khổ hơn nữa, mệt mỏi nữa, cũng phải tiếp tục sống.

Không sao, Mặc Khải Tuyền hít một hơi thật sâu, từ sau khi cô quyết định đến “Giấc Mơ New York” đi làm, từ ngày đó trở đi, cô đã có quyết định, ít nhất cũng còn có thể xác này!

Cô chỉ còn duy nhất mỗi cái này, không thời đường cùng, cô tuyệt không buông tay.

Bên trong phòng, tiếng nhạc âm ã sôi động điếc cả tai đang truyền đến thật HIGH.

Mặc Khải Tuyền liều mạng lấy một hơi cuối cùng, liều chết cầm ống micro đối diện với chiếc Karaoke TV, bởi vì hát cả đêm, mà bài hát cuối này tông cực cao, bởi vì lúc trước quá mức dùng lực, cô vốn hát nhiều nên âm thanh đã khàn khàn.

Không có biện pháp, ai bảo cô làm bạn với vị khách không uống rượu, không hút thuốc, không chơi oản tù tì, không ca hát, lại càng không thích sàm sỡ. người này không phải ai khác, chính là vị đã từng gặp mặt qua một lần Cận luật sư!

Kể từ khi bị anh nhìn không chớp mắt quan sát qua một đêm, không cách mấy ngày, anh lại tới, nhưng chỉ một thân một mình, từ đó về sau cách mấy ngày, anh lại sẽ xuất hiện ở “Giấc Mơ New York” .

Anh chỉ điểm đài của cô, có lúc đến không thích hợp gặp khách sớm một bước đem cô điểm đi, anh sẽ không nói tiếp tục xoay người rời khỏi, tuyệt không thèm nhìn đến những cô gái phục vụ khác, xoay người bỏ đi, bỏ lại sau lưng hàng loạt trái tim tan nát.

Thái độ đó đã làm không ít nữ phục vụ có ý với anh rất nổi giận, một cách tự nhiên lại giúp cô ở “Giấc Mơ New York” kiến lập một đồng kẻ địch.

Chơi trò “Tình hữu độc chung” gì thế? Cũng không nhìn bây giờ đang là thập niên gì, thế kỷ hai mươi mốt này, đầu năm nay còn có khoáng nam oán nữ sao? Mặc Khải Tuyền đối với họ Cận được kính trọng kia xì mũi coi thường.

Tối hôm nay mới thôi, ngăn ngừa một tuần lễ anh đã đến bốn lần rồi, nhưng cô vẫn không hiểu người này rốt cuộc là đến làm cái gì , trừ lần đầu tiên anh uống chút rượu, sau đó hoàn toàn uống nước lọc, tuy nói anh ra tay cũng không hề keo kiệt, đáng trả tiền cũng sáng sủa khoáng khoáng, cô muốn uống rượu anh cũng kêu cho cô uống một mình thật say.

Đùa kiểu gì thế này? Ở đây là hộp đêm! Anh không uống, sao cô có thể từ rượu kiếm chút đỉnh tiền chứ?

Không chỉ như thế, giống như cũng không thấy anh từng hút thuốc, có lần ngửi thấy khắp người cô đầy mùi khói thuốc, còn kinh ngạc trừng mắt nhìn cô thật lâu, giống như cô mới làm chuyện gì đại nghịch bất đạo lắm vậy.

Cho xin đi! Cô chính là cô gái phục vụ ở đây! Cái gọi là nữ phục vụ , không phải là người tiếp khách ăn uống chơi nhạc, “Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sâu tới ngày mai sâu”, trừ phi khách cần, ai có tâm tư đi diễn thành cô gái ngây thơ trong trắng như đoá hoa Bách hợp đó chứ?

Làm người ta khó hiểu nhất là, cho tới bây giờ anh chưa từng chiếm chút tiện nghi nào của cô, khách sáo đến mức ngay cả bàn tay cô cũng chưa từng nắm qua hoàn toàn có thể trở thành người đàn ông khuôn mẫu tốt tuyệt thế, nếu là đang ở cổ đại, dự đoán ngang hàng cùng vị Liễu Hạ Huệ có cô gái ngồi trong không loạn!

Trước đó, Mặc Khải Tuyền còn cho là người này đối với mình có phần ý tứ, mấy lần sau mới biết, đối mặt với người đàn ông mềm cứng rắn không ăn, khói rượu không dính này, cô chỉ còn dư lại vô lực áp chế cảm giác thất bại miên man không dứt không ngừng vọt lên.

Giao thủ bốn lần, kỳ thật đều là tự cô làm mình rối loạn, Hồi 1: Cô giả điên, anh thờ ơ lạnh nhạt; Hồi 2: cô giả ngờ nghệch, anh mặt không đổi sắc; Hồi 3: cô giả làm nữ sinh trong sáng, xấu hổ, một đêm không nói chuyện chỉ lẳng lặng đỏ mặt đếm đếm đầu ngón tay, không ngờ anh lợi hại hơn, từ đầu đến đuôi chỉ nói năm câu, chỉ dùng một tay đã thắng trận!

Tối hôm nay Hồi 4: hợp, cô rõ ràng vừa bước vào phòng liền cầm lấy microphone trung khí mưỡu phân hát Karaoke, tính toán xuống tay trước là thắng! Anh không thèm nói chuyện với cô, cô cũng không muốn để lỗ tai của anh yên, xem ai chịu đựng lâu nhất!

“Em yêu, người em yêu ơi, tình yêu của em vĩnh viễn không hối hận, nhưng anh không yêu em, vĩnh viễn vô tình, chỉ vài lời nói của anh, lại làm em mất hết hy vọng, khóc không thành tiếng, a. A.”

Mặc Khải Tuyền căng cổ ra gào thét lấy động lực xe lửa hát bài hát “Lá Thư tình vô duyên”, trong tâm kêu khổ liên hồi, giọng hát của hai vị ca sĩ này quá cao, cô thật sự hát không theo nổi.

“Em thích khiêu chiến cực hạn của mình?” Soái ca bên cạnh bị cô quỷ rống ma gào hét hò độc hại cả đêm, cuối cùng đánh vỡ thê lương, không nhịn được lên tiếng.

“Khụ khụ. Chờ một chút.” Một tay ôm lấy cổ của mình, một tay mở lung tung, ý bảo đối phương để cô thở một chút uống miếng nước trước.

Cận Thừa đứng lên, trước tắt âm nhạc ồn chết người kia, sau đó bưng ly nước trái cây trên bàn đưa cho cô, cô tiếp lấy, không lịch sự chút nào ngẩng đầu mãnh liệt rót.

“Trời ạ, mệt chết đi được.” Uống hết nước trái cây, Mặc Khải Tuyền suy nhược ngã ngửa ở trên sofa nghỉ ngơi, hiểu thật sâu rằng, công việc ca hát này thật không phải ai cũng có thể làm mà.

“Còn muốn hát sao?” Bên tai có thanh âm trầm thấp dễ nghe đang hỏi thăm.

Mặc Khải Tuyền vội ngồi dậy, thật là mất đạo đức nghề nghiệp mà, lại có thể vứt khách sang một bên, quên sự hiện hữu của anh rồi.

“Cận tiên sinh, thật ngại quá, này giờ toàn là em hát, bây giờ đến lượt anh nhé, anh muốn hát bài nào? Em chọn giúp anh.” Cô ân cần đem microphone dâng lên hai tay, cung kính mà đưa đến trước mắt người đàn ông.

Cận Thừa nhíu mày, cười như không cười nhìn động tác lấy lòng nịnh hót của cô. Không nói, anh lại nhìn chòng chọc nhìn cô một đêm.

Anh cũng không hiểu được mình trúng tà gì, kể từ khi ở đây lần nữa gặp được cô, mặt của cô, cô cười, vẻ mặt mỗi cùng chán nản ẩn sâu ở đáy mắt không ai phát hiện của cô, lần nữa xuất hiện trong trí óc anh, đặc biệt cứ đến lúc đêm khuya yên tĩnh, anh luôn vừa chớp mắt, liền giống như nhìn thấy cô đang mặc bộ đồng phục tóc thắt đuôi ngựa kia.

Có lẽ anh chỉ là muốn biết rõ một chuyện, có lẽ anh chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Anh thậm chí từng nghĩ qua đường đột trực tiếp hướng cô yêu cầu đáp án, nhưng vấn đề là tất cả những chuyện của cô, lại liên quan gì đến anh nhỉ?

Vốn là bọn họ chính là hai người không quen biết, thế giới của bọn họ không đi cùng nhau, ba năm trước đây, cô là hôn ngọc quý trên tay của đại tỷ hắc đạo, anh là sinh viên chuyên cần giỏi giang đang học đại học; ba năm sau, anh thành phần tử được xã hội gọi là tình anh,

Cô lại biến hóa nhanh chóng, trở thành người phụ nữ lẩn lộn trong chốn phong trần, cũng đồng thời là bôn ba vì cuộc sống, nhưng chỉ là phương thức sống anh cùng cô khác nhau.

Cuộc sống của bọn họ, cho tới bây giờ chính là hai đường thẳng song song, không hề có điểm chung nào.

Vậy anh vì sao còn muốn đến đây nhiều lần? Nhìn cô giả vờ ngu ngốc, nhìn cô nghĩ một đằng nói một nẻo, nhìn đôi mắt to xinh đẹp sáng rõ mang theo điểm thông minh của cô?

Chỉ cần thấy được cô, tâm tình của anh sẽ trở nên tốt hơn hẳn, dù rất không thích khắp mình cô đầy mùi khói mùi rượu, dù không không đành lòng nhìn thấy cô hát hò như mèo rống, chuột kêu, anh vẫn cam tâm tình nguyện, thậm chí là mang theo trái tim vui vẻ đến đây tìm cô. Lặng yên không tiếng động nhìn từng nhất cử nhất động của cô, một tiếng nói, một nụ cười, vọng tưởng tìm ra một chút ít manh mối.

Lôi Ngự Phong từ trong miệng Quan Dạ Kỳ biết được anh khác thường, từ kinh ngạc đến sáng tỏ, nhin rồi lại nhin, cuối cùng nhin không nổi nữa, bắt anh đến một bên hỏi: “Có phải động lòng thật rồi không? Thật ư thích rồi hả?”

Anh thấy buồn cười, nếu chỉ là vui vẻ, chuyện kia liền đơn giản nhiều, anh cũng không thường tình yêu, tình yêu với anh mà nói, không quan trọng bằng cơm ngày ba bữa.

Anh không phải vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, không phải đại ca xã hội đen một hô trăm ứng càng không phải là triệu phú, những gì anh có hiện nay đều là dựa vào cố gắng của mình mà đạt được, nói chuyện tình yêu rất tốn thời gian cùng tinh lực, mà anh cũng không có quá nhiều rảnh rỗi để đầu tư vào chuyện này.

Tính tình anh nghiêm túc, cẩn thận, đâu ra đấy, thói quen đem tất cả nắm giữ trong tay, không để bất kỳ ngoài ý muốn nào ảnh hưởng anh, mà cuộc đời của anh rất sớm đã lên kế hoạch xong.

4. Chương 02 Part 2

Làm một phần công việc mình vui vẻ; cưới một cô gái mình thích, sinh ra hai đứa trẻ đáng yêu.
Sống cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng nửa tháng trước, khi nhận vụ án hình sự có Mặc Cương là kẻ khả nghi, thật vừa đúng lúc lại cứ rơi vào trong tay anh, rất dễ dàng biết tin tức của cô.

Nhìn thấy cô, lại tránh không thoát, trốn không được. Có lẽ anh cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua muốn cố ý tách ra hoặc chạy trốn, vậy những con đường anh đã sắp xếp sẵn trước, có nên xóa hết sửa đổi lần nữa hay không?

Đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào dung nhan thanh tú của cô gái trước mắt, như có điều suy nghĩ.

“Cận tiên sinh, em hỏi anh một câu có được hay không?” Bị anh nhìn chăm chú như ngồi trên đồng kim, Mặc Khải Tuyền cuối cùng không nhịn được đánh vỡ yên lặng, “Chỉ một câu thôi ạ, anh nhất định phải trả lời thành thật là được, có thể không?”

“Ừ.” Thấy anh gật đầu, Mặc Khải Tuyền lại thầm than một trận, đúng là tiếc chữ như vàng!

“Em muốn nói. Cận tiên sinh, có phải anh quá ít bạn? Hoặc là có rất nhiều thời gian rồi? Rất tịch mịch hư không, cảm thấy cuộc sống quá mức vô vị? Khi lấy xe chạy vài vòng bên ngoài cảm thấy mình không tìm được chỗ để đi cho hết thời gian, cho nên mới sẽ chạy đến đây?” Cô hỏi xong một hơi, có chút không phát hiện rằng mình hỏi kỳ thật không chỉ một vấn đề, mà là N cái vấn đề.

“Cái gì?” Cận Thừahiếu mày, không hoàn toàn hiểu ý của cô.

Chỉ cần cô ở ngay trước mắt, nhìn thấy đôi mắt sáng, hàm răng trắng trên gương mặt kia, suy nghĩ của anh không thể tập trung, anh cũng không biết cô lại có sức ảnh hưởng đến như thế, đã làm cho vị luật sư tố tụng tài ăn nói hạng nhất, thao thao bất tuyệt trên tòa án, trở thành người im lặng không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

“Em thật không hiểu nổi anh, nếu anh thật sự muốn đến đây để thư giãn, hưởng thụ thì rất tốt, nhưng nét mặt của anh hoàn toàn giống như đang chịu cực hình, chẳng lẽ anh có quá nhiều tiền sao? Không chỗ xài nên mới chạy đến đây cống hiến chút lòng nhân ái? Hay. . . .” Hai tay cô buông lỏng ra: “Anh có lời gì khó nói?”

Nói một hơi dài, Mặc Khải Tuyền đem nghi vấn tích tụ ở trong lòng vài ngày nay toàn bộ trút ra, sau đó một khuôn mặt mong đợi chờ đợi phản ứng của anh.

Anh sẽ không nói một tiếng mở cửa rồi đi chứ? Hay là đứng tước những lời nói của cô, vì quá cảm động mà thao thao bất tuyệt kể hết những nỗi khổ tâm của mình khó thể giải bày cùng ai?

Cô từng cùng một vị có danh tiếng tâm sự thành thật với nhau, đào tim móc phổi, vị đó đem hết những u uất trong nội tâm kể hết với cô, anh ta nói anh ta rất muốn đi thử SM một cái, ném thử cảm giác bị ngược đãi vấn đề là anh ta lại là người của công chúng, sợ một khi ra ánh sáng liền sẽ tạo thành mặt xấu cho xã hội, vì vậy anh ta đau khổ hết một thời gian.

Còn có một vị đại gia đời thứ hai của một tập đoàn nào đó, phong lưu lang thang đến không thể cứu được, nói chuyện chưa đến ba câu, không biết vị kia uống nhầm thuốc gì vẫn bị cô trong lúc vô ý tiếp xúc đến dây thần kinh yếu ớt nhất, khóc lóc nước mắt tại chỗ, hồi hận không dứt, thiếu chút sẽ xuống tóc ăn thề, thay đổi triệt để.

Kỳ thật cô cũng không nói đạo lý gì lớn, chẳng qua là đã từng nghe những thứ kinh nghiệm hoang đường không thể nhịn chỉ muốn mắng cho đối phương một trận, liền nói một câu: “Sinh mạng chỉ có một lần, cuộc sống lại có rất nhiều thứ để chọn lựa, trừ thân thể từ ngọn tóc đến móng chân cũng là cha mẹ ban cho, nhưng trí óc là của mình, tại sao không thể vượt qua được chứ?”

Phong lưu tiên sinh bị nụ cười thành khẩn chân thành, cùng với cách nói làm người ta suy nghĩ sâu xa của cô, từ đó trở về gia đình làm người một lần nữa.

Hừ, nhưng mà thông minh cùng EQ của cô chỉ nhỉnh hơn người ngồi bên cạnh trong lớp một chút mà thôi, không có năng lực như chúa Jesus giải cứu nhân loại trên thế gian này.

Ai ngờ rằng, mặc cho cô làm mưa a làm giông, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, hôm nay cuối cùng cũng đã phải thiết bản, vị Cận tiên sinh trước mắt này, là giải quyết trước nay chưa từng có khó.

“Tôi không thiếu bạn.” Cận Thừatrầm ngâm đáp, nhìn cô cười nhẹ, bạn của anh xác thực không nhiều lắm, nhưng cũng thật lòng.

” A!” Mặc Khải Tuyền sững sờ nhìn chòng chọc vào nụ cười của anh, người đàn ông này rất ít cười, tuấn nham hơi nghiêm túc, thỉnh thoảng cười một tiếng, không chỉ nhu hòa gương mặt tuấn tú, lại khiến cho đôi mắt đen khiến người ta không thể nhìn thấu đáy trở nên có thần hơn, điện lực mười phần, đột nhiên chợt thấy còn có cảm giác rất “Kinh diễm” !

“Tôi cũng không có nhiều thời gian rảnh lắm.” Đây là lời thật, anh gần đây có nhận mấy vụ án, mỗi ngày ở phòng làm việc loay hoay ngay cả cơm ba bữa cũng không thể ăn đúng giờ, có thể đến đây, trời mới biết anh là thế nào ở trong lúc cấp bách rút ra một chút xíu thời gian.

Mặc Khải Tuyền mãnh liệt gật đầu, đối với anh nói rất tin không nghi ngờ, người đàn ông này vừa nhìn đã biết thuộc loại đàn ông rất coi trọng sự nghiệp, nhất định nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay, ngay cả bạn gái cũng còn không có, ủa? Cô cư nhiên còn có thể nhớ kỹ chuyện này.

“Tiền sao, còn đủ dùng.”

“Đó không phải tốt lắm sao!” Cái gì cũng không thiếu, cuộc sống người này cũng quá thuận lợi đi? Thuận lợi đến mức Mặc Khải Tuyền có chút mất mát nhỏ nhỏ, nhưng chỉ đành than anh hùng không có đất dụng võ, không thể để anh giải thích hoặc chỉ đường, để cô có chút tiếc nuối!

“Nói tịch mịch hư không, cuộc sống mê mang. . . .” Anh nhìn chòng chọc vào mắt của cô, “Có một ngôn ngữ của nước Pháp nói: ở trong bóng tối tôi từng mê mang, không tìm được lối ra, cuộc sống giống như trong mây, bị lạc ở trong đám mây, điều tôi có thể làm duy nhất, chính là không ngừng đi về phía trước, tìm con đường có thể bước tiếp theo. ” anh tạm nghỉ một chút, rồi nói tiếp:

“Tôi đang không ngừng đi về phía trước, chưa từng dừng lại, cho nên chưa từng mê mang.”

Mặc Khải Tuyền trở mắt rụt lưỡi nhìn anh, thiếu chút mạnh mẽ vỗ tay khen hay rồi!

Cho dù không phải nội dung trong lời nói của anh, chỉ dựa vào lần đầu tiên anh nói một câu dài thật dài với cô như thế này. Ai, sớm biết thế, mình ngồi đếm từng chữ để lưu lại làm kỷ lục, thử xem sau này có kỷ lục nào có thể vượt qua hay không

“Cận tiên sinh nói vậy thật tốt quá!” Cô nắm chặt cơ hội mạnh mẽ ca tụng nói: “Rất nhiều thời điểm, vận mệnh căn bản không cho phép chúng ta có thời điểm mê mang, bởi vì nó chỉ cho bạn một con đường để đi, có đôi khi ngay cả cơ hội đều không cho, cho nên bất luận phía trước là hy vọng, hay là bức tường đá thẳng đứng, chỉ có thể không ngừng đi về phía trước, Cận tiên sinh là có ý này?” Lời của cô nói làm anh nâng lên môi mỏng, nụ cười vui vẻ dần dần phóng đại.

Rất tốt, không khí dần dần dễ thở hơn rồi !

“Cho tới chuyện khó có thể thoát thành lời.” Nghe anh tính toán đề tài tiếp theo này, lại hoàn toàn có hứng thú nói chuyện cùng mình, Mặc Khải Tuyền chăm chú toàn bộ tinh thần, chỉ sợ sót mất một chữ.

“Có thể có thôi.” Anh lại tạm nghỉ.

Nhịp tim bất chợt sững lại, cô chợt toát ra một ý định trong đầu, người đàn ông này sẽ không là GAY chứ?

Điều này không phải là không có thể! Đầu tiên anh đối với cô không chút hứng thú, mặc dù anh luôn nhìn chòng chọc cô, nhìn mãnh liệt, thế nhưng trong ánh mắt không có sắc tình; tiếp theo, người này cao lớn trắng kiện, không có hơi đầu, hay bụng to, công việc lại hài lòng như ý, cuộc sống xuôi chèo mát mái, còn có gì để tiếc nuối hay sao?

Cuối cùng, cũng là điểm mấu chốt quan trọng nhất, anh từng nói anh có người trong lòng, lời này lại không chứng minh rõ đó là nam hay nữ, hơn nữa theo tin tức của những tạp chí bất quá, người này cùng CEO Lôi Ngự Phong của ” tập đoàn Lôi Đình ” có quan hệ mật thiết, hợp tác nhiều năm, tựa hồ không chỉ là quan hệ giao dịch bình thường, Lôi CEO từ đầu đã sớm không chịu ảnh hưởng của mỹ nhân, , sớm đã có tin tức nói anh là GAY .

Hơn nữa ngày đó Lôi Ngự Phong thấy anh ở chỗ này, gương mặt không vui thì không nói, còn xoay người rời đi, đó không phải đang ghen tương sao?

Tổng hợp ba điểm trên, Mặc Khải Tuyền có thể khẳng định kết luận làm người ta khó có thể tiếp nhận chính là Cận Thửacó thể là một gã GAY già!

Thật là phí của trời! Đầu năm nay, người đàn ông hơi ưu tú một chút, không phải là đã có vợ, thì chính là cái GAY, thật là Thiên Lý ở chỗ nào chứ!

Cô nghe được từ nội tâm mình phát ra tiếng thở dài thật sâu, ngay sau đó trong tai nghe được anh đang hỏi: “Tại sao than thở?” Ừa? Mình than thở có lớn tiếng như vậy sao? Bày tỏ thất vọng có rõ ràng như vậy à?

“Không có gì, Cận tiên sinh.” Cô đột nhiên phát ra thanh âm nũng nịu, cả người đột ngột nhào lên người Cận Cát.

Cận Thửabị động tác nhào đến của cô làm cho ngã về phía sau, phía sau lưng đụng vào chỗ tựa lưng sofa, mới chế trụ được lực đánh vào không nhỏ anh ngạc nhiên cúi đầu nhìn cô gái nhỏ giống con mèo cọ xát vào trong lòng mình, rõ ràng bị hành động của cô làm phát hoảng.

“Cận.....” Lại nũng nịu yêu kiều gọi họ của anh, cách gọi này thật đúng là gợi cảm, tiếng nói mềm mại giống như tiếng rên rỉ sâu triền miên, vương bận liên tiếp làm người ta miệng khô lưỡi khô suy nghĩ ra những hình ảnh hạn chế. Đôi tay ngọc thon thon , ngón trở sơn màu vàng nhạt, dọc theo khuy áo sơmi chậm rãi lướt dọc xuống, từ thắt lưng rắn chắc kéo dài lên bờ ngực vững chãi!

Chắc chắn, người đàn ông này hình thể thực không phải ưu tú bình thường, cơ bắp bên dưới lớp quần áo hạ chặt thật hữu lực, không hiểu có sáu múi hay không, thật muốn thoát ra để thưởng thức một chút.

“Em uống say à?” Anh thấp thỏm “Người uống hơn giọng hỏi, bàn tay to nhanh chóng tóm lấy đôi tay mềm mại không ngoan của cô, cùng bàn tay nhỏ bé trắng mịn như ngọc lần đầu tiên thân mật tiếp xúc.

Cho dù là thánh nhân, cũng không chịu nổi cô gái nhỏ ngông nghênh tựa như báu vật trời sinh này kích thích đi? Huống chi anh còn không phải thánh nhân.

“Anh yêu à, đừng lạnh nhạt như thế mà, cho dù bồi dưỡng cảm tình, chúng ta cũng phải bồi dưỡng thời gian thật dài, có muốn càng tiến thêm một bước không anh?”

Không phục thật mà! Soái ca chất lượng tốt như vậy làm sao có thể làm sai vị trí? Không! Cô nhất định phải đưa anh từ suy nghĩ lệch lạc kia kéo về mới được, vì tính phúc của toàn bộ phụ nữ, nào sợ hy sinh nhan sắc, cũng ở đây không tiếc.

“Vậy em muốn như thế nào đây?” Cận Thừa thu lại vẻ kinh ngạc, cúi mắt, vững như Thái Sơn nửa tựa vào trên sofa, bàn tay to vẫn gắt gao nắm giữ bàn tay nhỏ bé của cô, để ngừa cô ở nơi khác đốt lửa.

“Đều có thể, chỉ cần anh nói, muốn thế nào em sẽ phối hợp thế ấy!” Mặc Khải Tuyề dùng hết toàn lực dụ dỗ, trong lời nói giấu giếm nội dung dẫn dụ người nào đó mơ màng, liền ngay cả ngữ khí kiêu kỳ kia cũng có thể làm cho người ta tim đập gia tốc, một bàn tay khác không bị khống chế càng lớn mật tìm được phía sau lưng anh, tại cơ bắp lưng rắn chắc kia mân mê sờ soạng, cuối cùng còn không nhịn được nhéo một cái. =))

Xúc cảm thật tốt! Cô chắc chắn tán thưởng, đột nhiên phát hiện người đàn ông đang bị mình quấy rầy sau khi nghe câu đó, thân hình cao lớn rõ ràng cứng đờ, cả người phát ra một cơn tức giận kì lạ cùng khoảng cách, kế tiếp, cô bị anh không chút khách khí đẩy ra.

Có làm hay không? Bị..... Đẩy ra? Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn người kia đang có sắc mặt không tốt lắm, nói rõ tâm tình thực khó chịu, rất khó tin tưởng mình lại bị anh đẩy ra!

Ngẫm lại nơi này có bao nhiêu người đàn ông muốn có ý định âu yếm, đều bất hạnh không có cơ hội xuống tay, mà anh lại không chút do dự cự tuyệt cô!

Xong rồi xong rồi, anh không chỉ có nghĩ lệch lạc, còn chết cũng không hối hận, đang lúc Mặc Khải Tuyề nuối oải không thôi, một bàn tay to phất chốc nâng chiếc cằm khéo léo của cô lên, khiến cho cô ngẩng đầu lên.

Trước mặt, vị Cận tiên sinh chính nhân quân tử kia luôn luôn nghiêm cẩn tự hạn chế, không kiêu ngạo không nóng nảy, tựa hồ chưa bao giờ biết tức giận, phẫn nộ, lo lắng, cảm tức là cái gì, đem một phần một tác đều nắm giữ tinh chuẩn, giờ phút này sắc mặt khó coi đến cực điểm, một đôi mắt tràn đầy lửa giận lạnh lẽo trừng mắt nhìn cô.

“Xem ra em thực rất thích khiêu chiến đến cực hạn, nhưng có một số việc, em vẫn là đừng mạo muội khiêu chiến thì tốt hơn. Bởi vì hậu quả không phải là chuyện mà em có khả năng gánh vác.” Anh lạnh giọng nói: “Cô bé, em hiểu chưa?”

Lời này có ý gì? Quá thâm ảo đi! Mặc Khải Tuyề cực kì muốn hỏi rõ ràng, nhưng khi chạm vào đôi mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo của anh bỗng nhiên tự động không thể cất tiếng.

Không biết vì sao, đối mặt với vị Cận tiên sinh trước mắt đột nhiên trở mặt này, cô lại phát hiện chính mình tràn ngập loại tình cảm không chút sợ hãi. Hơn nữa cô ở trong mắt anh đọc được bốn chữ “Nghiến răng nghiến lợi”, thì ra anh nhìn cô, đã chán ghét đến nỗi nghiến răng nghiến lợi rồi!

Ồ..... Lần này bị bại thật thảm!

5. Chương 03 Part 1

Chương 3:

Từ ngày ấy khi bị cô quấy rầy, Cận Thừa cũng không xuất hiện ở “Giấc Mơ Newyork” nữa.

Mặc Khải Tuyền đối mặt với chiếc gương trong toilet, chậm rãi rửa tay, nghĩ về người đàn ông kia, cô cho tới bây giờ vẫn chưa nôn nóng như thế đối với bất kì một vị khách nào, không biết anh hiện tại có phải đã trở lại giới quán bar gay lẫn nữa hay không, khả năng hàng đêm lưu luyến ở những dành cho đồng tính luyến ái, cũng có khả năng đã cùng Lôi Ngự Phong hòa hảo như lúc ban đầu, song tức song phi rồi?

Không có biện pháp, mị lực của cô không đủ lớn, không thể đem Cận soái ca lôi ra, mỗi người đều có lựa chọn của, người ngoài không có quyền hỏi đến hoặc chỉ trích, cho nên cô chỉ có thể thật tình chúc anh hạnh phúc!

“Bonnie?” Lúc này, một người tên là Mimi tiểu thư đứng ở toilet cửa kêu cô: “Phòng đặc biệt số 9 điểm dài của cậu.”

“Đã biết, tôi đi lập tức.” Mặc Khải Tuyền nhàn nhạt đáp, lấy giấy lau tay, vực dậy tinh thần đến gian số chín.

Vừa vào phòng, nhìn thấy người ngồi bên trong, cô theo bản năng xoay người định chạy, sao có thể là Đại Quyền? Anh ta đến nơi này, sẽ không là tới để đòi nợ cô chứ?

Mặc Cương sờ bạc nờ nần tứ phía, lại đi mượn vay nặng lãi, cuối cùng món nợ kia cả vốn lẫn lời từ trên trời giáng xuống, liên tục tiếp đánh trúng vào đầu cô. Cô làm trâu làm ngựa ngày ngày tháng tháng, mất thấy đã một năm, vẫn không thể trả hết, . Cô thậm chí uể oải nghĩ, suốt đời này mình không có khả năng trả hết số nợ đó.

“Chạy đâu vậy? Nhìn thấy Đại gia liền bỏ chạy, Đại gia cũng không phải quỷ, con bé chết tiệt như mày đúng là không nể mặt.” Phía sau truyền đến thanh âm âm dương quái khí, có hai gã thủ hạ che ở cửa, canh ngang đường cô đi.

Đánh giá một tháng không thấy, cô gái nhỏ càng phát triển mã quyền rũ động lòng người, Hà Đại Quyền cười đến không có hảo ý.

Kỳ thực lần đầu khi gặp mặt Mặc Khải Tuyền, anh ta vừa liếc mắt một cái nhìn trúng nha đầu kia, thật sự là giết nấy mình! Bất đắc dĩ ngại cô là con gái của Chị Lam Trường Hồ Bang đã qua đời, cho dù gan anh ta có lớn bằng trời cũng không dám ngông nghênh, dám có chủ ý với con gái của đại tỷ chứ? Truyền ra đi ở trên đường cũng không tốt lắm, chỉ phải tạm thời đè nén lòng háo sắc.

Ai biết bỗng nhiên có đàn em đến báo cáo, nói nha đầu kia tự mình chạy đến hộp đêm để làm, cô đã tự hạ mình như thế, anh còn băn khoăn cái đếch gì?

“Làm gì có, chẳng qua chỉ nợ món nợ nhỏ mà thôi, sao dám không biết xấu hổ làm phiền Quyền ca tự thân xuất mã chứ?” Mặc Khải Tuyền cười giả lả, đối với tên sắc quỷ như vậy tự nhiên là tránh càng xa càng tốt, ngành nghề này thật sự là tuyệt không bí mật đáng nói, cô mới đến đây làm không đến ba tháng, đã bị chủ nợ tìm tới cửa.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, đi qua rót rượu cho Quyền ca.” Tâm tư của Lão đại người mù đều nhìn ra được, thủ hạ đẩy cô đi qua, sau đó thực thức thời rời khỏi phòng, canh giữ ở bên ngoài.

Tệ thật! Xem ra là chạy không thoát, đành phải gặp chiêu mở chiêu, đi một bước tính một bước. Mặc Khải Tuyền chậm chạp chịu đựng đi qua, ngồi xổm trước bàn hướng Hà Đại Quyền rót rượu.

Lúc này cửa lại mở, một người tên là A Huy nhân viên phục vụ bưng mâm đựng trái cây tiến vào, cô quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, A Huy nhìn cô cười cười, cô cũng dương môi cười lại, thừa dịp anh ta đặt mâm đựng trái cây xuống, cô đưa tay ra hiệu, không dấu vết nhéo anh ta một cái.

A Huy sững sốt, rất nhanh thu hồi mâm, rời khỏi phòng bao, Hà Đại Quyền trừng mắt nhìn cô gái cách bàn trà bằng thủy tinh, vỗ bàn: “Lại đây bồi Đại gia uống rượu, đứng xa như vậy, sợ Đại gia ăn sống mày sao!”

“Quyền ca, thật ngại quá, hôm nay em hơi nhức đầu, không uống rượu được.” Mặc Khải Tuyền nở nụ cười kiêu diễm, xoay người nâng chén rượu lên đưa đến trước mặt đối phương: “Hay chén rượu này ngài giúp em uống nhé!”

“Không thoải mái? Hừm! Giúp em uống cũng được, em đến đây ngồi cạnh với Đại gia đi!” Hà Đại Quyền theo thói quen muốn nổi giận, vừa thấy mỹ nhân đối diện mình cười, không nói hai lời liền nâng cốc tiếp

nhận, còn nhân cơ hội sờ soạng bàn tay ngọc trắng mịn.

Thật là làn da mềm mại bóng loáng! Không biết một thân da thịt như ngọc phía dưới quần áo, có phải cũng làm người ta yêu thích không buông tay như vậy hay không? Hà Đại Quyền như bị ma ám nhìn mê mẩn mỹ nhân đang ngồi ở đối diện, tâm viên ý mã đứng lên.

“Nga, được.....” Sao dì Phấn còn chưa cứu mạng ? Chẳng lẽ A Huy không hiểu được ý của mình? Mặc Khải Tuyền phiền chán trong lòng, cũng đồng thời là bị người nhìn, nhưng sao ý tứ trong ánh mắt của tên sắc quỷ quyền cùng vị Cận luật sư kia kém nhiều như vậy?

Ủa? Kỳ quái, sao cô lại nghĩ đến người đàn ông kia? Người ta đã nói rõ nhìn cô không có ý nghĩa, cô còn ở nơi này r=ồn tâm tư nghĩ về anh cơ chứ?

Không thích hợp! Quả thật không thích hợp, rất không thích hợp! Mặc Khải Tuyền nhú mày, mắt đẹp trừng mắt nhìn bàn tay của tên Hà Đại Quyền, đã đặt lên đầu vai cô, vừa rồi vẫn là tâm viên ý mã, hiện nay liền khẩn cấp muốn ác hổ ăn thịt sơn dương.

“Quyền ca, em ra ngoài mang tiền lãi đến cho anh.” Cô ngồi không yên, đang định đứng lên, không ngờ lại bị dè lại.

Thấy cô muốn chạy Hà Đại Quyền không chỉ không buông tay, ngược lại dùng tay kia thì ôm eo nhỏ của cô, “Gấp cái gì? Anh không sợ tiền của anh mọc cánh bay đâu.” Anh chỉ sợ tiểu mỹ nhân chạy thôi.

Tức giận không kịp dè nén, Mặc Khải Tuyền cương cứng thân mình, cắn tức trừng mắt nhìn gã đàn ông ghê tởm đang sờ mó mình.

“Giả vờ thanh cao cái gì?” Hà Đại Quyền nheo đôi mắt híp lại đầy háo sắc đánh giá dung nhan xinh đẹp bởi vì giận dữ mà càng trở nên kiêu diễm, hạ lưu nói: “Đã tới nơi này, không phải không bán thân, không phải là lên giường trước một chút thôi sao, dè dặt cái gì, chỉ cần em đồng ý , Đại gia sẽ bao em, sau này làm người đàn bà của lão đại ta, cam đoan em ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ vinh hoa phú quý.”

“Tôi ở đây cũng có thể một bước lên trời, còn có.....” Mặc Khải Tuyền khinh thường hừ nhẹ: “Tôi đã từng làm qua con gái của lão đại, làm người đàn bà của lão đại liền miễn đi!”

“Đó làm sao có thể giống nhau, để mình Đại gia dè lên em, so với một đồng người có phải tốt hơn hay không? Đem Đại gia hầu hạ tốt, Đại gia sẽ suy nghĩ giảm món nợ kia cho em!” Hà Đại Quyền càng nói càng dâm ô, hai tay hướng bộ ngực đầy đặn của Mặc Khải Tuyền tìm kiếm.

Mặc Khải Tuyền vặn xoắn mi, nhin không nổi nữa, bàn tay mềm cấp tốc nắm lên móng vuốt heo không có hảo ý kia, tiếp theo lật ngược tay bẻ vặn lại, rước khi tên kia đau quá mắng thành tiếng nhanh chóng bỏ qua.

“Nha đầu chết tiệt kia, thiếu chút tao quên ai là mẹ mày.” Hà Đại Quyền xoa xoa tay, nha đầu kia xuống tay không nhẹ, thật sự có bản lĩnh.

“Ai nha, Quyền ca ngài ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, mẹ tôi là Chị Lam, ngàn vạn đừng quên nga.” Mặc Khải Tuyền gian trá nhấn mạnh, hiện tại tình hình không ổn, cũng chỉ có thể đem lão mẹ đã chết ra hù dọa đối phương thôi.

Đối với võ nghệ, Mặc Khải Tuyền đạo hạnh cũng không cao, chỉ học qua vài năm võ thuật để phòng thân, đối phó một ít sắc lang thì dư dả, cũng bởi vì như thế, cô mới dám trà trộn vào trong một nơi long xà hỗn tạp công việc đầy rủi ro này, bình yên vô sự cho tới hôm nay.

Nhưng Hà Đại Quyền không phải là sắc lang bình thường, là xã hội đen cho vay nặng lãi, không phải hạng tép riu dễ dàng bị hù dọa, anh đột nhiên cười ha ha đứng lên, “Đại gia không nhin nổi nữa, ăn mày trước, rồi mới mang mày về!” Anh vừa nói, một bàn tay không biết từ nơi nào lấy ra một cái khăn lông, chụp nhanh vào miệng mũi của Mặc Khải Toàn.

Mặc Khải Tuyền không hề phòng bị, hoàn toàn không dự đoán được Hà Đại Quyền sẽ có ý đánh lén mình, cô kinh dị vặn vẹo đầu, mùi vị lạ lùng nơi mũi làm cô ngẩn ra, lập tức đã ý thức được mình hít vào một ít mùi lạ,

Khăn lông có thuốc! Đó là mùi ether! Trong lòng gác Khải Tuyền kêu to không tốt.

Thật sự là đi đêm nhiều cuối cùng đã gặp quỷ! Nếu còn tiếp tục tranh cãi, dì Phấn còn có thể nghe thấy đến giải vây giúp mình, hiện tại phải làm sao bây giờ?

“Tiểu nha đầu, còn sức nữa không?” Hà Đại Quyền đặt được cười gian, hất ra khăn lông ở trên mặt mỹ nhân, dăm ô nhìn hau háu vào gương mặt xinh đẹp hiếm có kia.

“Thật không tồi, khuôn mặt này, dáng người này, làn da này.....” Anh nói, vừa sờ mặt cô.

Mặc Khải Tuyền hít từng ngụm từng ngụm không khí, nhưng đầu càng hôn mê, cô muốn động đậy, muốn giãy dụa, muốn lấy chân hung hăng đá trên người gã đàn ông đáng chết kia, tốt nhất lấy dao chặt anh thành mười tám khúc, nhưng tay chân của cô như nhũn ra, trừ bỏ thở, nửa điểm khí lực cũng không sử dụng được.

Đầu óc hồ thành một mảnh, ngay trước khi mất đi ý thức, cô lại nghĩ đến gương mặt nghiêm túc tuần tú kia, anh hiện tại..... Ở nơi nào?

Đầu nhất định là bị điên rồi, cô làm sao có thể đối với một người công hay thụ cũng chưa rõ lại quyến luyến không quên? Thậm chí tại thời khắc nguy cấp như vậy, vẫn nhớ về anh.

“Phanh” một tiếng, căn phòng hạng sang bị từ bên ngoài đá văng ra.

Cận soái ca, giống như từ trong mơ, thực sự xuất hiện!

Yếu đuối vô lực nằm ở trên sofa, Mặc Khải Tuyền suy yếu trợn tròn mắt, tầm mắt đối diện cửa, cô giống như thấy được sắc mặt xanh mét của Cận Thừa, thấy được vẻ kinh ngạc vạn phần của dì Phấn..... Tất cả, thoáng như cảnh trong mơ.

Thần trí của cô chậm rãi bay xa, hàng mi dày như hai cánh bướm, mỗi một không chịu nổi nháy mắt lại, quanh thân đều là bóng tối vô biên vô hạn, cô rất muốn ngủ.....

“Đáng chết!” Trong cơn cuồng nộ Cận Thừa hướng lại đây, bàn tay to duỗi ra, vung tay đã đem Hà Đại Quyền đặt ở trên người cô xốc thẳng lên, nghênh diện chính là một quyền, lập tức làm cho đối phương máu chảy đầy mặt.

Mỹ thực trước mặt, lại chạy ra chướng ngại vật, lại đánh cho người ta như vậy đau, Hà Đại Quyền lập tức nổi trận lôi đình:“Mẹ nó! Mày là ai? Dám phá hỏng chuyện tốt của Đại gia! Có biết Đại gia là Hà Đại Quyền bang Thanh Trúc hay không!”

“Hà Đại Quyền bang Thanh Trúc? Tốt lắm, tao nhớ rồi.” Cận Thừa sắc mặt âm trầm, mắt lộ ra vẻ hung hăng hiểm độc, âm thanh lạnh lùng nói:“Hôm nay hỏng ‘chuyện tốt’ của mày, nếu mày không phục, chỉ cần tới tìm Cận Thừa tao, về phần bang Thanh Trúc, thì bảo Cửu Gia nói chuyện vậy.”

Cửu gia? Hà Đại Quyền nghe vậy ngậy người ngẩn ngơ, bang Thanh Trúc so với Cửu gia, trong giới hắc đạo làm sao dám so sánh chứ ngay cả anh lẫn lộn bấy lâu nay cũng chưa từng thấy mặt mày, gã này sao có thể đem Cửu gia đến chặn miệng anh, nói đùa sao?

Còn không chờ anh kịp kêu gào, lại một thanh âm quen thuộc truyền đến:“Cận luật sư, đã lâu không gặp, sao ngài lại ở trong này?” Hà Đại Quyền tập trung nhìn vào, người tới chính là Cường ca, đó là một trong số rất ít người của bang Thanh Trúc có thể nói chuyện ở trước mặt đại nhân vật Cửu gia.

Cường ca im lìm nhìn Hà Đại Quyền, chen vào, không biết Cận Thừa nhìn anh nói vài câu gì, lại quay đầu, liền đối với Hà Đại Quyền một cước đá đi! Miệng còn hùng hùng hổ hổ nói:“Thằng khốn! Cả người phụ nữ của Cận luật sư mà mày cũng dám động! Không muốn sống nữa sao?” Hà Đại Quyền tâm như tro tàn khóc thét một tiếng, thật sự lần này đã đụng vào thiết bản!

Mặc Khải Tuyền đang nặng nề ngủ, đột nhiên bị một đôi bàn tay to hữu lực nắm giữ đầu vai mượt mà, lực đạo có chút lung lay, cô dùng hết toàn lực nâng hàng mi dài lên, muốn nhìn rõ là ai lại rồi như vậy, không thấy được người ta muốn ngủ sao?

“Em có khỏe không?” Cận Thừa ở trước mặt sofa nửa ngồi xổm xuống, sắc mặt thực âm trầm, bàn tay vốn dĩ nắm giữ đầu vai cô hướng về phía trước, dè dặt cẩn trọng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khác hẳn với vẻ ửng hồng bình thường làm anh hoảng hốt, anh kiệt lực ngăn lại cảm giác kinh hoàng đang không ngừng trào dâng trong lòng, cũng không muốn cho những người khác nhìn ra điểm này.

Nhìn thấy cô nháy mắt, tựa hồ nghe được thanh âm của anh, trong lòng vui vẻ, liền thanh hỏi: “Em có nơi nào không thoải mái hay không? Có thể nói hay không? Nhìn tôi đi, còn nhận được tôi không? Cần đưa em đến bệnh viện không?”

6. Chương 03 Part 2

Động tác cử chỉ của anh vì sợ làm cô hoảng hốt, trở nên cẩn thận lại cứng nhắc, nhưng ngữ khí quan tâm cùng lo lắng không lời nào có thể miêu tả được.

“Vị tiên sinh này, Bonnie có lẽ ngủ chút ether, để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút, anh yên tâm.....” Xem một màn này di Phần lấy lại tinh thần, đánh giá Cận Thừa, thầm nghĩ vô luận người này là thần thánh phương nào, xem ra cũng không phải là nhân vật bình thường!

Sắc mặt âm trầm, Cận Thừa đem Mặc Khải Tuyền đang mê man ôm lấy, đi nhanh ra ngoài anh không bao giờ cho phép cô ở chỗ này nữa!

Không ai biết được, trong lòng bàn tay anh tất cả đều là mồ hôi lạnh, chỉ cần vừa nghĩ đến cô thiếu chút đã bị người ta lãng nhục thậm chí là cưỡng hiếp, anh tựa như muốn hít thở không thông.

Mấy ngày không thấy được cô, ngay từ đầu còn có thể khắc chế xúc động tìm đến cô, nhưng hôm nay anh rốt cục không nhịn được, muốn đến nhìn cô, vì thế ở một buổi dạ tiệc quan trọng chuẩn em đi ra, sau đó lái xe một đường chạy vội đến nơi này.

Anh thực khéo ở trong đại sảnh tìm được di Phần “Giấc Mơ Newyork”, anh nói anh có việc gấp tìm Bonnie, kỳ thực anh nói dối, anh cần bản là không có việc gì tìm cô, anh chính là muốn xem cô, xem cô mấy ngày nay sống như thế nào.

Đúng lúc này, có một nhân viên phục vụ đã chạy tới nói cô ở phòng đặc biệt số chín, giống như có chút không thích hợp, anh lập tức đi theo nhân viên phục vụ chạy về phòng đó, còn chưa tới cửa, liền nhìn đến hai tên côn đồ canh giữ ở bên ngoài, anh đã biết trong phòng có vấn đề.

Cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng này, cho rằng loại địa phương này dễ kiếm tiền như vậy sao? Nghĩ đến đây, anh đột nhiên hồi hộp nghĩ cô ở một hoàn cảnh như thế nào để kiếm ăn? Nơi này mặt ngoài hoa lệ văn minh, kỳ thực giấu bên dưới ánh đèn rực rỡ đó, chính là hang ổ hang sói, sơ sẩy một chút, liền ngay cả mạng nhỏ cũng không có, huống chi cô xinh đẹp chói mắt như vậy, ai lại không muốn nhúng chàm?

Quả nhiên, cô thiếu chút đã xảy ra chuyện.

Thẳng đến khi Cận Thừa đem Mặc Khải Tuyền bất tỉnh nhân sự bỏ vào trong xe, cũng điều chỉnh chỗ ngồi làm cho cô ngủ thoải mái một chút, anh đối với một màn vừa rồi kia vẫn cứ kinh hồn chưa định.

Ngồi trở lại chỗ tay lái, nhìn đến trên người Mặc Khải Tuyền mặc chiếc váy dài mỏng manh, sợ cô lạnh, anh nhanh chóng cởi áo khoác khoác lên trên người cô, lại nhìn chằm chằm gương mặt ngủ say của cô một lúc, mới khởi động xe, ở trên đường chạy không có mục tiêu, cuối cùng dừng lại ở một chỗ rẽ, bên cạnh có một hoa viên nho nhỏ. Hoa Tử Đằng nở rực rỡ, đầy trời tô điểm thêm nét rực rỡ của hoa viên.

Đêm đã khuya, đèn đường từng cái từng cái sáng lên, trời tháng tư hơi ẩm lại nhưng vẫn mang theo chút không khí lạnh, nhiệt độ ban ngày cùng ban đêm khác nhau một trời một vực. Vào giờ này cũng không có mấy người đi trên đường, dưới ánh đèn lấp lánh thành một làn sương trắng, làm cho Cận Thừa cảm thấy xe phảng phất biến thành con thuyền, chở anh cùng cô, lẳng lặng trôi nổi trên mặt nước.

Đúng vậy, chỉ có anh cùng cô, đôi mắt chuyển hướng tiểu mỹ nhân đang ngủ say, cô vẫn ngủ say sưa, lông mi dày một cách kì lạ, giống bàn chải nhỏ dày. Anh để sát vào phát giác cô không hề mang lông mi giả, trên thực tế cô trang điểm không dày lắm, lại vẫn cứ làm cho người ta có một loại cảm giác kiểu điểm quyền rũ.

Cô gái này, trời sinh là khắc tinh của động vật giống đực, tựa như anh gặp gỡ cô sẽ không thể cự quạ, bó tay chịu trời vô lực phản kháng, chỉ có thể chờ đợi bị bắt làm tù binh.

Cận Thừa tự giấu cười cười, đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, thật lâu sau, thẳng đến khi nghe thấy một tiếng rên rỉ mới đưa tầm mắt một lần nữa nhìn về phía cô gái vừa mới tỉnh ngủ.

Đôi mi thanh tú cau chặt lại, lông mi dài run rẩy, Mặc Khải Tuyền tỉnh, cô ôm lấy đầu, hoàn toàn làm không rõ ràng tình huống giống như loạn choạng, lại mở mắt ra, nhìn thấy áo khoác nam ở trên người mạnh mẽ ngồi dậy, ngẩng đầu, mắt đẹp hồ nghi lại kinh ngạc ngẩng nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Tỉnh rồi sao?” Cô thấy môi của anh động, trong tai cũng nghe được anh đang hỏi mình, nhưng ngữ khí kia rất tệ, giống như đang hờn dỗi.

Tức giận? Sao anh lại tức giận? Chẳng lẽ là cô lại chọc anh mất hứng? Đầu Mặc Khải Tuyền bỗng chốc điều chỉnh không kịp, cô thậm chí còn tìm một chút thời gian nhớ lại mình vì sao lại ngủ ở trên xe người này.

Khi trí nhớ từng chút, từng chút một trở về, Mặc Khải Tuyền cả người run run đứng lên, cô dùng hai tay ôm lấy hai vai của mình, nao núng lui thân, không thể khống chế rung mình một cái.

Cô nghĩ ra rồi, cái tên chết tiệt Hà Đại Quyền kia, dám lấy ether đối phó cô!

Cô hoảng sợ rung mình, đáng sợ hãi này của cô làm cho trong lòng Cận Thừa lại càng không dễ chịu, anh buông tiếng thở dài, biết mình không thể nhìn cô ngồi yên không đếm xỉa đến. Anh nhận mệnh vươn một bàn tay, đem thân mình mềm mại của cô ôm lại đây kéo vào trong lòng, một bàn tay to khác ở lưng cô không nhanh không chậm vỗ nhẹ, lấy ngôn ngữ chỉ đến an ủi sợ hãi của cô.

Mặc dù anh đang tức giận, nhưng Mặc Khải Tuyền vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh, thì ra trên thế giới này, còn có người đang quan tâm cô, cô đã không phải tự sinh tự diệt.

“Oa” một tiếng, cô lên tiếng khóc rống lên, sự quan tâm của anh khiến cảm xúc cô trăm mối ngổn ngang, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trước ngực dày rộng của anh, ngón tay bấu chặt lấy quần áo của anh khóc sụt sùi.

Cô sợ hãi, nhưng cô chẳng phải bởi vì sợ hãi mà thút thít, mà là hành động của anh làm cô không nhịn được rơi lệ. Cho dù cô có tiếp tục kiên cường, chẳng qua cũng chỉ là cô gái hai mươi tuổi, cô kỳ thực không có thành thực như vẻ bề ngoài vậy, nhưng cô biết gạt người, cũng thường thường gạt mình, cô luôn tự nói với mình rằng, trên thế giới này, không có chuyện gì có thể làm khó cô.

Thút thít, oán giận, xin giúp đỡ đều là biểu hiện của kẻ yếu, cô luôn luôn thực kiên cường, không khóc không oán, cũng không tr xin giúp đỡ bất kỳ ai, cô đem trái tim mình giấu kín, cùng người ngoài kéo ra khoảng cách thật dài, trừ bỏ bà ngoại, ai cô cũng không quan tâm, cũng không cầu người khác quan tâm, vì thế thời gian dài lâu, cô đã quên tuổi của mình, quên luôn mình cũng biết sợ, biết rơi lệ.

Giờ phút này cô không ước ao bất cứ điều gì, chỉ muốn ở trong lòng anh khóc một trận thật sảng khoái, chẳng sợ anh chán ghét cô, về sau không bao giờ để ý đến cô nữa, cô vẫn muốn ở trong vòng tay ấm áp này, giả vờ làm một người yếu đuối.

Thật lâu sau đó, rốt cục cô khóc không dữ dội như ban đầu nữa, chỉ ngẫu nhiên phát ra một hai tiếng nức nở tỏ vẻ đau lòng, nhưng vẫn bám chặt vào lòng anh, không chịu ngẩng đầu, thẳng đến khi nghe được Cận Thừa mở miệng nói: “Em không thích hợp loại địa phương đó, đừng làm nữa.”

“Hả? Cái gì?” Đại khái cô khóc đã lâu lắm, trong khoảng thời gian ngắn phản ứng không kịp, ngẩng đầu, mắt đỏ hồng, môi hồng hồng, ngay cả cái mũi cũng hồng hồng, giống như con thỏ nhỏ xem xét anh.

Tâm Cận Thừa kinh hoàng, anh đã gặp qua rất nhiều bộ mặt của cô, bất luận là ngây thơ, diễm lệ, lạnh lẽo kiêu kì, tỉnh táo, thậm chí là không có hảo ý, anh đều lâm vào trầm luân, cam chịu chìm đắm. Nhưng

bộ dáng đáng yêu hiện thời này, lại làm tầm mắt anh không rời được, giờ này khắc này anh chỉ thầm nghĩ đem cô ôm vào trong ngực, hung hăng hôn lên môi cô, hôn cô đến thiên hôn địa ám.

“Rời nơi đó đi, đừng đi làm nữa.” Anh thực cố gắng mới làm cho chính mình đừng mở mắt, đè nén ý muốn hôn lên môi cô. Được rồi, sớm hay muộn anh cũng sẽ hôn cô, không chỉ hôn anh còn muốn cả người cô, nhưng không phải hiện tại, cô mới nhận được kinh hách, anh không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

“Tôi không đi làm, ăn cái gì?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút không nỡ từ trong lòng anh ngồi dậy, tuyệt không khách khí mặc áo khoác của anh vào, lại đưa tay vuốt lại mái tóc dài của mình

“Cho dù có thể xảy ra những chuyện như tối hôm nay, em người vẫn cứ muốn đi?” Đôi mắt đen như mực giãn tái đi.

“Đúng vậy.” Cô nhẹ nhàng thở dài, vận mệnh mà! Cô chỉ có con đường đó, không có đường lui, không có lựa chọn.

“Em đi làm những nơi đó, là vì mua hàng hiệu sao?” Anh nhíu mày, khẩu khí lãnh đạm.

Cô cứng đờ, vô thức rút vai lại, “Anh cứ nghĩ thế đi.” Cô muốn kiếm tiền, nguyên nhân thì không cần anh biết, cũng không cần anh hiểu, đó là sinh hoạt của cô, không liên quan gì đến anh.

“Như vậy.....” Anh trầm mặc một lúc, mới lại mở miệng: “Em muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi nơi đó?”

“Thế nào? Anh cho em tiền sao?” Cô vẽ mặt quỵn rũ liếc nhìn anh, mang theo nụ cười lãnh đạm, cô sớm biết rằng anh xem thường cô, kiếm tiền là vì đi mua hàng hiệu?

“ Bao nhiêu?” Anh trả lời rất đơn giản, cho thấy không muốn cùng cô pha trò.

“Hiện tại ý của anh là muốn bao nuôi em? Hay muốn giúp em tìm một kim chủ?” Cô lộ ra nụ cười càng mỉa mai hoặc, nhưng có lẽ anh nhất định sẽ không biết, sau nụ cười này khổ sở có bao nhiêu.

“Không cần tìm người khác, tôi nuôi em.” Anh rốt cục quay sang nhìn cô, nhìn chăm chăm cô thật sâu, dùng thanh âm kiên định nhất báo cho biết quyết định của chính mình.

Mặc Khải Tuyền sợ run, không thể tin được lỗ tai chính mình: “Anh..... Đang nói đùa sao?”

Anh cũng nhất định sẽ không biết, câu nói đùa kỳ thực tuyệt không buồn cười, làm hại trái tim nhỏ bé chết lặng luôn luôn cao cao tại thượng, lạnh như băng, trong giây lát kinh hoàng không thôi.

“Chỗ nào tôi nói làm em cảm thấy là tôi đang nói đùa?” Cận Thừa nhíu mày, biểu cảm nghiêm túc.

Đúng vậy, người đàn ông này sẽ không nói đùa, cũng chưa bao giờ nói câu đùa cợt nào với mình.

“Vậy chẳng lẽ anh đã gặp phải rắc rối gì sao?” Chẳng lẽ là cảm tình gặp phải suy sụp? Cùng Lôi Ngự Phong cảm tình vỡ tan? Cho nên anh mới phát điên, dự tính bao dưỡng cô, chọc tức chết tên không biết điều kia?

“Không có.” Anh vẫn nghiêm túc lại đứng đắn như cũ.

Anh không thừa nhận, Mặc Khải Tuyền thở dài.

“Lại than thở cái gì?” Mày Cận Thừa càng nhăn càng chặt, nha đầu kia cũng không thích anh, ít nhất cô ngay cả cơ hội cho anh cứu cô ra khỏi biển lửa cũng không cho, thất vọng như thủy triều cuốn lấy anh, anh đưa tay xoa cái trán, cảm giác thật bất lực.

“Vậy nếu em đến ở cùng với anh, có thể mang đến quấy nhiễu cho cuộc sống của anh hay không?” Cô biết anh chưa kết hôn, nhưng nên hỏi vẫn là phải hỏi.

“Sẽ không.” Anh là cô nhi, không cha không mẹ không có anh chị em, sẽ có cái gì quấy nhiễu? Cho dù cô hiện tại mở miệng muốn gả cho anh, anh cũng có thể lập tức làm hôn lễ cho cô.

“Nhưng đại khái sẽ tốn rất nhiều tiền nha!” Cô ý thức được mình đối với đề nghị của anh không phải không động tâm, nhưng nếu không trả tiền, vậy Mặc Cương sẽ bị chém chết, bà ngoại sẽ mất đi đứa con duy nhất.

Biết rõ đó là cái hố sâu không đáy, cô cũng phải lấp cho đầy, nhưng đây tất cả là trách nhiệm của cô, không liên quan gì đến anh, anh cần vì trách nhiệm của cô mà khơi mào trọng trách này sao?

“Cần bao nhiêu?” Anh kiên nhẫn lặp lại.

“Em không biết, hẳn là rất nhiều.” Cô muốn nói lại thôi, món nợ kia cho đến bây giờ cô vẫn tính không rõ.

Cận Thừa hồ nghi xem xét cô, không nhìn được nghĩ rằng chẳng lẽ cô là bị người khác quản chế? Đang thay tập đoàn phi pháp kiểm tiền? Ký kết khế ước bán thân? Mới bắt đầu dĩ phải trầm luân như thế?

Biến sắc, lại lo âu, nếu là như thế này, vậy thì rất nguy hiểm, anh quyết không thể đem cô để ở hộp đêm kia, không muốn cho cô lại có một chút nguy hiểm gì, trái tim anh không chịu nổi.

“Vô luận bao nhiêu, em cứ nói đi, tôi trả cho.” Anh nhanh chóng quyết định, khẩu khí thực kiên quyết, tựa hồ không dự tính cho cô có cơ hội cự tuyệt.

Mặc Khải Tuyền cúi đầu, trầm tư, ngón tay cầm lấy vạt áo khoác bên cạnh của anh, tóc thật dài che khuất nửa gương mặt của cô, không thấy rõ biểu cảm. Nhưng anh biết cô đang nghiêm túc suy xét, cho nên kiên nhẫn lại mang theo một chút không yên bất an, lặng im chờ đợi câu trả lời của cô.

Thời gian từng phút, từng phút trôi qua, ngay lúc anh cho rằng cô không dự tính đáp ứng mình, anh nghe thấy cô nhẹ nhàng nói: “Vậy anh có nguyện ý cùng em đến một chỗ không?”

7. Chương 04 Part 1

Chương 4:

Rạng sáng, bọn họ một trước một sau đến trại an dưỡng.

Cô dẫn anh đến thăm bà ngoại, bà ngoại đã gần bảy mươi, luôn luôn thần trí không rõ, ngay cả mọi người gần như không nhận ra, chỉ có thể ở lại trại an dưỡng dựa vào thuốc khống chế, cô mỗi ngày đều đến, ngoại trừ thời gian ở bên ngoài kiểm tiền, thời gian còn lại cô đều ở đây.

“Đã bao lâu?” Hơn nửa ngày, Cận Thừa mới mở miệng, hỏi ngắn gọn.

“Sau khi mẹ em mất đi, cậu thiếu nợ bọn nặng lãi, bà ngoại nhìn thấy có người muốn giết cậu, liền biến thành như vậy.” Mặc Khải Tuyền đáp.

Chuyện của Mặc Cương Cận Thừa có nghe thấy, cũng không nghĩ đến nợ của anh lại bắt cô phải trả, , trầm mặc một hồi, anh lại hỏi, “Có cơ hội chuyển biến không?”

“Không biết.”

Sau đó bọn họ ai đều không mở miệng nói thêm một câu, chỉ nhìn không chuyển mắt vào bà lão đang làm bầm lều bầu sau đó cô cẩn thận dứt bà ăn vài thứ lại bụng nước ảm tối, sau đó cẩn thận dùng khăn lông mềm chà lau tay chân. bà ngoại

Khi cô đang làm việc này, cô biết Cận Thừa luôn đứng nhìn cô, nhìn nhất cử nhất động của cô, cô không dám ngẩng đầu, bởi vì như vậy cô sẽ nhìn thấy ánh mắt của anh, vẻ mặt của anh, bởi vì như thế sẽ làm cho cô cảm thấy được tâm tư của anh có biến hóa hay không.

Cô thực thông minh, một ánh mắt có thể làm cho cô hiểu rõ được ý tưởng của đối phương, cho nên cô không dám nhìn anh, không dám biết là anh có đang hối hận, hối hận đã đưa ra lời đề nghị kia với cô hay không, nhưng cô lại muốn, cho dù anh thực sự hối hận, muốn thu hồi lời nói của mình, , cô cũng tuyệt đối sẽ không trách anh.

Mặc Khải Tuyền không biết mình đã xảy ra chuyện gì, lại dẫn anh tới nơi này thăm bà ngoại, cho anh biết bà ngoại tồn tại, còn có món nợ mà cô không thể nào biết con số của nó.

Là vì hôm nay thu được kinh hách làm cho cô cảm thấy sợ hãi, bắt đầu lo lắng sớm nên bứt ra khỏi hoàn cảnh kia sao? Hay là bởi vì chính mình cũng động tâm lời đề nghị của anh? Cho nên vì không cho chính mình trầm luân, vẫn là sớm kết thúc thì tốt hơn.

Kết thúc tất cả vọng tưởng cùng động lòng, nhanh chóng mà tuyệt tình, như vậy đối ai cũng đều tốt.

Nhưng sao cô lại luôn luôn cảm giác được ánh mắt thâm thúy kia có thể nhìn thật sâu vào tận nội tâm của cô, lạ thường và nóng bỏng.

Hai giờ sau, bọn họ mới rời khỏi trại an dưỡng.

“Chờ một chút.” Người đàn ông phía sau không mở miệng không được, gọi lại cô gái càng đi càng nhanh.

Mặc Khải Tuyền đứng lại, bộ dáng có chút khó có thể đối mặt với anh, thần thái cũng không tự nhiên như trước nữa, cô hít một hơi thật sâu, không quay đầu lại, anh gọi cô, có phải là muốn nói với cô anh quyết định xoá bỏ đề nghị vừa rồi hay không?

“Muốn đi ăn một chút gì hay không?” Cô nghe được Cận Thừa nói: “Tôi đói bụng, em có đói bụng không?”

Mặc Khải Tuyền kinh dị quay đầu, cô không hiểu! Vì sao anh cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, chỉ hỏi cô có đói bụng không? Muốn đi ăn một chút gì hay không? Hay là anh ngượng ngùng giáp mặt lật lọng? Mới lấy đề tài khác ngắt lời?

“Không cần, em muốn về nhà.” Cô thở dài, suy yếu cúi đầu, lại nhẹ nhàng cởi ra áo khoác kiểu nam trên người, dự tính trả lại cho anh.

“Đi đâu? Về nhà nghỉ ngơi sao?” Anh sâu sắc nhận thấy được ý đồ của cô, bước chân bước nhanh về phía trước, đứng ở trước mặt cô.

Anh rất cao, cô cao gần một trăm bảy mươi cm trước mặt anh cũng có vẻ thấp phần bé bỏng thon thả, giống như một cô bé con khát vọng được người khác che chở, cô không dùng khí có ngẩng đầu, cầm quần áo đưa cho anh, “Em về ‘Giấc Mơ Newyork’.....”

Hai tròng mắt Cận Thừa thoát ra một tia cực kì tức giận, anh không tiếp nhận chiếc áo, mà là vươn tay nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, một tay nâng cằm của cô lên, bắt buộc cô nhìn mình.

“Rốt cuộc em có ý gì?” Anh hiếm khi tức giận như thế này.

“Hả?” Mặc Khải Tuyền bị anh thành linh xảy ra cơn tức phát hoảng, ngập ngừng hỏi: “Cái gì, cái gì.....”

“Sống cùng tôi sẽ làm em rất thống khổ sao? Em nhất định phải trở lại loại địa phương đó?” Sắc mặt của anh thực xấu, nhưng trong lời nói của anh không cần nói cũng biết ý tứ, làm cho ánh mắt Mặc Khải Tuyền trừng lớn hơn nữa.

“Anh..... Anh còn nguyện ý?” Cô run run hỏi.

“Tôi có nói quá không muốn sao?” Trên mặt của anh lại càng không tốt lắm, cô đại tiểu thư này rốt cuộc đem anh làm cái gì? Cho rằng anh là loại người nhất gan thấy tình thế không ổn liền rút lui sao?

“Cho dù biết những chuyện này?” Cô muốn khóc, thực sự rất muốn khóc.

“Đúng vậy!”

Câu trả lời kiên định này làm cho Mặc Khải Tuyền rốt cuộc không chế không được, cô nức nở một tiếng, nhào vào trong lòng của anh, gấu gao ôm lấy lưng của anh, đem nước mắt tràn đầy khuôn mặt nhỏ nhắn giấu đi. Mấy năm gần đây cô hầu như không hề rơi lệ, cho nên cô không thể tiếp tục khóc, như vậy rất mất mặt!

Cận Thừa ôm cô gấu gao, hận không thể đem cả người cô hòa tan vào thân thể của chính mình, cô gái nhỏ ngờ ngác này, thoát nhìn vừa thông minh lại dũng cảm, kỳ thực là đồ ngọc không hơn không kém! Nhưng anh vẫn rất yêu, rất yêu, trời ạ, sao cô lại có thể làm cho anh động lòng như vậy?

Cận Thừa này, dường như có rất nhiều tiền.

Anh vung tay, chính là danh tác, làm Mặc Khải Tuyền không nhịn được dùng máy tính tính một chút, anh ở trên người cô phía trước phía sau đại khái đã chi ra bao nhiêu tiền, kết quả mấy chữ số kia làm cho cô lú lỏi, tổng cộng là bốn trăm tám mươi vạn.

Số lượng này hẳn là chuẩn xác lúc trước cậu nợ đi, anh cầm lại biên lai, để cho cô tự tay thiêu hủy, rồi nói cho cô một tin tức, bởi vì cậu là người tình nghi có liên quan đến một vụ án mạng, tội danh thành lập, bị phán bỏ tù ba năm.

Anh thật là có bản lĩnh, ngay cả lãi đều không thêm trả, không giống cô, vì món lãi hàng tháng cũng sắp bị nghẹt chết. Còn làm cho cậu vào tù, dù sao trong đó cũng tốt hơn so với lêu lổng ở bên ngoài, không biết ngày nào đó sẽ bị người ta chém chết.

Miệng Cận Thừa thực chặt, cô tìm không ít thời gian mới từ trong miệng anh biết được, anh là một cô nhi, không có gia đình giàu có chống lưng, cho nên tất cả mọi thứ của anh đều là tự anh làm lấy.

Khi còn học đại học đã làm việc ở “Văn phòng luật sư Đông Phương” nổi danh. Vừa làm vừa học, nhận được sự dẫn dắt của ân sư Cổ Kiêu Hán, sau khi tốt nghiệp một mặt tiếp tục ra sức học hành học nghiệp, một mặt lấy giấy phép, hiện tại đã có chút danh tiếng. Tuy rằng đối với một người có nhiều kinh nghiệm xã hội, thời gian ở trong trường học so với người khác thiếu, thời gian lấy được chứng chỉ tốt nghiệp mau, nhưng với người đàn ông trẻ tuổi hai mươi sáu tuổi như anh mà nói, như thế quả thực đã rất giỏi.

Nhưng mấy trăm vạn nha! Anh làm sao có? Mặc Khải Tuyền vắt hết óc cũng tưởng không được họ Cận này rất cuộc là từ đâu có một số tiền lớn đến như vậy, không ăn không uống không chi tiêu hay sao?

Tuy rằng chỉ mới ở chung mới hơn mười ngày ngắn ngủn, cô âm thầm quan sát. Người đàn ông này quả thật rất đơn giản, ngoài những buổi xã giao cần thiết, anh không hút thuốc lá cũng không uống rượu, trong ngày thường một ngày ba bữa cũng không kiêng ăn, mặc quần áo cũng không phải loại hàng hiệu đắt chết người, ngay cả lái xe cũng là loại xe mà những người đi làm thích, hoàn toàn không kiêu ngạo.

Trong cuộc sống của anh, một số tiền lớn như thế hẳn là đã thế chấp gian nhà trọ hiện tại hai người đang ở mới mua, một năm trước, bảy mươi mét vuông, không tính là to lắm, nhưng sạch sẽ, bài trí cùng bố trí hoàn toàn không quá xa xỉ.

Nhưng đây cũng không có khả năng làm cho anh kiếm được nhiều tiền như vậy chứ? Ít nhất cô tiết kiệm đến tiết kiệm đi, vẫn thấy không đủ.

Như vậy lấy trộm công khoản? Vậy chẳng lẽ “Văn phòng luật sư Đông Phương” Là anh mở sao? Tuy rằng văn phòng luật này của lão sư anh là đối tác duy nhất, nhưng khả năng này bị kiên quyết phủ định.

Trúng số xổ? Cơ may quá nhỏ; Có di sản? Giống như cho tới bây giờ không từng nghe anh đề cập qua; Thu nhận hối lộ? Anh hẳn là sẽ không thuộc loại không có đầu óc như vậy, làm loại chuyện tự hủy tiền đồ này chứ? Mượn vay nặng lãi? Người ta có tất yếu vì mình bí quá hoá liều sao?

Thở dài thật sâu, Mặc Khải Tuyền lười hao tổn tâm trí suy nghĩ, cô buông chiếc thìa trong tay, lại vụn lửa nhỏ xuống, đun từ từ món canh thịt dê cùng hải sâm.

Từ hôm đó, anh chở cô về nhà, mang theo một bao hành lý đơn giản đến căn hộ của anh, cô bắt đầu cuộc sống có gia đình, từ giặt quần áo, mua đồ ăn, nấu cơm, nấu canh, lau quét dọn dẹp.....

Rõ ràng là thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân, rõ ràng không phải là vợ của anh, lại bị sai khiến trở thành bà nội trợ bù đầu trong công việc bếp núc.

Bà xã làm việc nhà thì được gọi là hiền thê gương mẫu, vậy còn cô sẽ được xem là cái gì? Anh bao dưỡng cô, cô làm tình nhân của anh.

Nhưng tình nhân không phải đều trang điểm như con hồ ly tinh, cầm thẻ vàng đến những trung tâm mua sắm sang trọng điên cuồng quẹt thẻ sao, mặc những bộ y phục hàng hiệu đắt tiền, đeo những trang sức bằng kim cương lấp lánh, ở thẩm mỹ viện bảo dưỡng từ đầu đến chân, bằng không chính là cùng kim chủ ở trên giường mây mưa thất thường.....

Nhưng cô..... Mặc Khải Tuyền cúi đầu nhìn bản thân đang mặc chiếc quần đùi cùng chiếc áo sơ mi ngắn tay in một con mèo kitty màu hồng đáng yêu! Cô vỗ vỗ trán, lại không nhịn được rên rỉ một tiếng, cô quên

mất mình lại đang mặc bộ y phục của mấy năm về truowsv.

Tủ quần áo trong phòng chật đầy quần áo mới tất cả đều là anh mua, đương nhiên, là anh dẫn cô tự mình đến trung tâm mua sắm lớn để mua, tuy nói rằng cô có mặt ở hiện trường, nhưng cô hoàn toàn không có cơ hội biểu đạt, chỉ có thể đứng nhìn khư khư cổ chấp lựa chọn hết món này đến món khác một cách không tình nguyện.

Anh rốt cuộc xem cô là gì? Em gái? Hay là con gái?

Cô không có thẻ vàng riêng, chỉ có mỗi tháng được ba ngàn tệ để làm tiền tiêu vặt, đó cũng là số tiền anh tự tiện quyết định, tháng này đã bỏ vào trong túi cô, cô đếm rồi lại đếm, rốt cục tiếp nhận số tiền này hoàn toàn không thể dạo quanh các công ty bách hóa, chứ đừng nói đến việc hợp lại thực tế.

Nhưng khi nhìn anh tốn một số tiền lớn như vậy giúp cô trả nợ, cô cũng không nên cùng anh so đo, cô cũng không được anh đưa đi thẩm mỹ viện SPA, may mà cô bây giờ còn trẻ tuổi, không cần phải đến loại địa phương đó đi làm bảo dưỡng.

Anh còn bảo cô kiêng thuốc, kiêng rượu, kiêng luôn những thói quen xấu. Được rồi, anh là lão Đại, cô nghe lệnh là được, nhưng tồi tệ nhất chính là anh còn không cho phép cô trang điểm!

Hình như quần như thế này cũng quá mức một chút rồi? Điểm quan trọng nhất là, cô còn không có lên qua giường của anh. Đây đối với một cô gái khi nhận bao nuôi mà nói, thật là vô cùng nhục nhã!

Thứ mấy vào tháng trước? Thứ tư, hay là thứ sáu? Cô cùng anh đến nơi này, mở cửa, để cho thuận tay ném cho cô một cái chìa khóa, trên chìa khóa có trao một loại trái cây nhựa, làm bằng thủ công, đuôi mắt cô thấy một chìa khóa trong tay anh cũng có treo một loại quả tương tự, sau đó nghe anh nói với cô đó là chìa khóa nhà.

Cô ngoan ngoãn nhận lấy, khi vẫn chưa tìm hiểu thăm dò lai lịch, tính tình, tính khí, yêu thích của Cận Thừa trước, cô không tính toán ngoan một chút.

Nơi này đang lúc tạm thời thu dụng mình, nhà mới là hai phòng, một gian phòng khách, sàn nhà bằng gỗ, tất cả vật dụng trong nhà đều bằng gỗ, rèm cửa sổ màu xanh nhạt rủ xuống, phía ngoài trên ban công có một loại thực vật xanh mướt không biết tên đến từ Châu Phi.

Chỉ có một gian phòng ngủ, một phòng khác có thể được xem là phòng làm việc, bởi vì cô chú ý tới bên trong có đặt một cái laptop, còn có một tủ sách thật dài bằng gỗ thô rộng lớn, phía trên bày đầy những quyển sách chuyên nghiệp dành riêng cho luật sư dày dạn có thể đập chết người.

8. Chương 04 Part 2

Nếu so lại thì phòng bếp hoàn toàn không có gì đáng kể, , xem ra người đàn ông này ít ở nhà tổ chức bữa ăn tập thể, cô đi rửa tay, thuận tiện đi thăm phòng tắm một cái, phát hiện bên trong được dọn dẹp rất gọn gàng ngăn nắp, nơi dựa vào cửa sổ còn treo một bồn dây leo xanh biếc.

Người đàn ông này rất có tình cảm, thưởng thức cũng tương đối khá, cũng không vẽ lặc hậu cùng nghiêm cần đặc biệt thường hay có của luật sư, ở trong lòng Mặc Khải Tuyền thăm ca ngợi.

“Một mỗi không? Có muốn tắm trước hay không?” Anh hỏi, đem hành lý của cô nhẹ nhàng mang vào phòng ngủ, đặt ở vị trí gần cửa sổ .

“Không sao.” Cô nhăn nhó một trận, có chút bó tay bó chân đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn chằm chằm vào chiếc giường màu xanh đậm trên chiếc giường đôi.

Bây giờ cô phải làm gì? Đi tắm sạch sẽ tắm ướt toàn thân bằng nước hoa, mặc bộ đồ ngủ sexy, sau đó cùng anh ở trên giường cái đó cái đó? Nếu cô đã quyết định đi theo anh, làm người phụ nữ của anh, đương nhiên phải làm tròn nghĩa vụ.

Nhưng anh là thích đồng tính, có thể đối với cô không có hứng thú hay không? Theo tình hình phân tích trước mắt, kết quả tốt nhất là anh từ đồng tính luyện ái biến thành song tính yêu, nam nữ đều ăn.

Trong óc Mặc Khải Tuyền đột nhiên toát ra hình ảnh mình cùng hai người đàn ông này ở trên giường lộn, trời ạ, cô mới không cần làm tạp giao, tuyệt đối không muốn.

“Không muốn cái gì?” Cận Thùan nhìn cô xoắn vặn đôi tay nhỏ bé, trên khuôn mặt tinh xảo lúc đỏ lúc trắng, nghe cô đang nói thầm cái gì đó không muốn không muốn, không nhìn được tiến tới, nhìn cô là lạ ở chỗ nào.

“A!” Cô lấy lại tinh thần, bị cử động của anh làm sợ hết hồn, thất kinh cứ mãi lui về phía sau.

“Em ngủ cái giường này.” Động tác của cô làm cho anh bị tổn thương tâm biết bao nhiêu, lúc trước cô gặt đầu đồng ý cùng anh, anh còn tưởng rằng trong lòng cô sẽ có một chút thích mình, bây giờ nhìn lại, đại khái là anh tự mình đa tình thành phần tương đối nhiều đi!

“Nga.” Cô nhìn trộm quan sát anh, phát hiện trên mặt của anh lại khôi phục vẻ nghiêm nghị nghiêm cẩn cùng vẻ không nói cười tùy tiện. Mặc Khải Tuyền cảm thấy Cận Thùan như vậy, còn không bằng khi anh nổi giận sẽ làm cho người ta cảm thấy dễ dàng gần gũi hơn.

“Tôi còn có chuyện phải làm, em mệt rồi đi ngủ đi, nếu như đói bụng, trong tủ lạnh có sữa cùng mì.” Anh giao phó mấy câu, giơ lên cặp xách lúc mới vào đặt trên ghế sa lon liền vào thư phòng, đóng cửa không quay trở ra nữa.

Sau nửa canh giờ, tắm xong lau qua nước thơm. Thay bộ áo ngủ. Mặc Khải Tuyền đem lỗ tai dính vào cửa thư phòng, nghe bên trong truyền ra thanh âm gõ bàn gõ bùm bùm, anh thật sự đang làm việc, vậy cô có phải cũng biết rõ đạo lý làm một người phụ nữ tốt sau lưng người đàn ông thành công hay không đây?

Cô rón ra rón rén trở về phòng, nằm ở trên giường lớn có hơi thở của anh, không tới năm phút đồng hồ đã ngủ say sưa.

Mơ mơ màng màng, cô ý thức được tựa hồ có người vào phòng đang đi đến gần, đưa tay giúp cô đắp kín chiếc chăn đã bị đá sang một bên, sau đó lặng lẽ lấy đi một cái gối đầu, mở ra học tủ lại cầm ít thứ mới đi ra khỏi đó, cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Giấc ngủ này ngủ thẳng đến chín giờ sáng, Mặc Khải Tuyền mới tỉnh lại, đây là một đêm cô ngủ được thoải mái nhất trong những năm gần đây. Cô xoa xoa mắt, nhìn về phía đầu giường, kỳ quái, trên giường sao chỉ còn một cái gối, chỉ còn có một cái, không thấy! Cô rõ ràng nhớ, trên giường này đoan đoan chánh chánh đặt hai chiếc mà, chẳng lẽ bị anh cầm đi?

Mặc Khải Tuyền từ trên giường nhảy dựng lên, để chân trần chạy ra ngoài.

Trong nhà lẳng lặng, không có ai, ghế sa lon thư phòng chân thật đáng tin, bày ra cái gối đầu mất tích cùng chiếc chăn mỏng.

Mặc Khải Tuyền ngây ngẩn cả người, anh căn bản là không có trở về phòng ngủ, tối hôm qua anh ngủ ở trên ghế sa lon, cô cũng chuẩn bị sẵn sàng cho anh lên, anh lại không nhúc nhích.

Mặc Khải Tuyền đầu tiên là thẹn quá thành giận, năm phút đồng hồ sau, tâm tình biến thành như đưa đám; lại qua năm phút đồng hồ, cô thở dài, quên đi, nếu anh không có hứng thú, mình cũng liền lười phải mặt nóng dán lên cái móng lạnh, nhưng chưa tới năm phút đồng hồ, hai quả đấm nhỏ bị chủ nhân dùng sức bóp chặt!

Mặc Khải Tuyền cô cũng không phải dễ dàng thừa nhận thất bại như vậy! Cô cũng không tin với khuôn mặt Thiên Sứ, vóc người ma quỷ của mình, không thể đem Cận Thùan kéo lên giường!

Trước kia còn chưa tính, dù sao mắt không thấy tâm không phiền, nhưng bây giờ, ở chung dưới mái hiên, cô phải có trách nhiệm dẫn dắt anh, hướng chỉ anh giúp cô thanh toán một số tiền lớn như vậy, vô công không chịu lộc, cô nên thay anh làm chút gì mới phải!

Trên bàn ăn, để hai chén cơm nóng hổi, hai đôi đũa. Cảm giác này thật tốt.

Người đàn ông vui vẻ đi làm về, sau đó anh nhìn về phía cô gái nhỏ đang bận rộn trong phòng bếp.

Đây là một ngôi nhà ấm áp, khi anh tan tầm trở về sẽ có một ánh đèn nho nhỏ được đốt lên, có một người vợ mến yêu, đang vất vả cần cù nấu cơm cho anh. Đây là cuộc sống mà anh mơ ước.

Mặc dù cô bây vẫn chưa phải là bà xã của anh, nhưng anh rất muốn cùng cô sống qua ngày, sinh một đám nhóc con Trước kia nghĩ tới chỉ sinh một nam một nữ, nhưng nếu như là cô, cho dù sinh bao nhiêu đứa, anh cũng sẽ rất thích ý.

Người đàn ông đang lâm vào ảo tưởng tốt đẹp, đôi mắt ôn nhu khi nhìn vào mâm thức ăn mà cô bưng lên, nháy mắt rồi lại nháy mắt, sắc mặt tựa hồ có chút cứng ngắc

Trên bàn ăn, bữa ăn tối phong phú hơn hẳn ngày thường, canh hải sâm thịt dê, khoai tây chiên giòn, tôm hấp lá hẹ. Nhưng, “Đây là cái gì?” Anh chỉ vào mâm thức ăn nhìn không thấy món bên trong là gì.

“Heo hầm Đỗ trọng.” Cô gái cười híp mắt trả lời, lấy lòng gấp giúp anh: “Ăn thật ngon nga, mau nếm thử đi, em dựa theo sách làm ra đó, anh có biết không, đỗ trọng thật là khó mua, chỉ có cửa hàng thuốc bắc mới có bán.”

Người đàn ông im lặng, trầm mặc lại chấp nhận dùng bữa, tầm mắt lặng lẽ liếc về phía cô gái đang múc cho anh một chén to canh hải sâm thịt dê đại bổ, đẩy tới trước mặt anh, bộ mặt đầy kì vọng nhìn anh.

Chén này cũng quá lớn đi? Là tô cỡ lớn nhất sao? Anh không nhớ khi đi mua đồ dùng nhà bếp với cô có mua qua thứ này? Đang định làm như không thấy, nhưng là.

“Uống canh nhé?” Giọng nói ngọt ngào, mềm mại, không ai nghĩ sẽ nhấn tâm cự tuyệt

“Tốt” Anh đành phải đặt đĩa xuống, nhắm mắt uống hết bát canh lớn kia

“Uống ngon không?” Cô chờ anh uống xong, mắt mở to đầy chờ mong nhìn anh. Thấy anh gật đầu, lại vui vẻ giúp anh múc thêm một chén: “Vây uống thêm chén nữa nhé”

Cận Thừa được bồi bổ đến không còn lời để nói, nhìn Mặc Khải Tuyền cười, lúm đồng tiền như hoa mà trong lòng thầm kêu khổ. Những đồ ăn này chuyên dùng để bổ thận tráng dương, cô mỗi ngày đều đổi một loại, rốt cuộc là có ý gì? Là muốn cho anh dục hỏa đốt người, máu mũi chảy ròng ròng mà chết sao?

Đột nhiên cảm giác được một cổ chất lỏng ấm áp chạy dọc từ mũi xuống, không tốt, anh chảy máu mũi

Khê dương đôi mắt đẹp nhìn Cận Thừa che mũi chặt vật chạy vào phòng tắm, Mặc Khải Tuyền ngồi ngay ngắn, giữ nguyên tư thế tiếp tục dùng cơm, chỉ cô môi đỏ khẽ cười tiết lộ cô đang đắc ý

Ăn xong khiến cả người nhiệt huyết sôi trào, máu mũi chảy điên cuồng kết thúc bữa tối. Cận Thừa liền đi thẳng vào thư phòng, đem tinh lực tràn đầy hiến dâng cho công việc. Thế nhưng tâm nghĩ toàn điều không tốt, cô gái nhỏ đó hiển nhiên cố ý sẽ không để hắn sống tốt

Sau khi dọn dẹp chén đĩa, cô ngâm mình trong dòng nước ấm, mùi sữa tắm lan tỏa khắp phòng tắm. Xong xuôi, cô chỉ mặc một bộ váy ngủ nửa trong suốt vội vàng tiến vào thư phòng trong tay cầm một bình tưới đi qua trước mặt anh tới ban công chăm sóc đám hoa cỏ bồng bồng sức sống. Tiếp đó lại trước mặt anh đi ra ngoài. Vài phút sau lại mở cửa đi vào, tự nhiên như thường tìm sách trên giá sách đọc.

Từ góc độ của anh có thể thấy rõ ràng đằng sau lớp vải mỏng manh kia chỉ có một chiếc quần lót, ngay cả áo lót cũng không có. Hai đóa tuyết anh hồng diễm ở trên đỉnh tuyết phong nở rộ.....

“Cái đó, tôi nói.....” Anh phát ra tiếng nói trầm thấp như đàn violon dễ nghe mà còn kèm theo một tia thở nhẹ khó phát hiện

Ha ha, người nào đó cuối cùng cũng không chịu được, môi mềm khẽ nhếch, Mặc Khải Tuyền đắc ý nghĩ tiếp theo hẳn không phải là muốn vọt tới trực tiếp ăn cô?

“Anh có thể gọi em là Khải Tuyền” Cô nở nụ cười ba phần mỉa mai bảy phần phong tình với hắn

“Khải Tuyền, tôi có việc muốn cùng em nói chuyện một chút” Hắn không thể làm xong công việc của mình, dưới tình huống thế này, hắn còn lòng dạ nào mà chuyên chú vào công việc?

“Anh nói đi” Cô vui vẻ đi tới nằm trên bàn làm việc đối diện với anh, hai tay chống cằm lăm lẹ nửa bộ ngực tuyết trắng

Bộ ngực tròn trịa như ả như hiện, trắng nõn no đủ, đặc biệt là hai nhũ gian còn thiếu chút nữa chọc người phạm tội.

Cận Thừa âm thầm rên rỉ, tận lực đem tầm mắt hướng tới màn hình máy vi tính, sợ mình sẽ lại bởi vì quá kích thích mà chảy máu mũi

“Chuyện gì? Mau nói đi” Mặc Khải Tuyền cười trộm, thân thể tiếp tục nghiêng hướng về phía hắn, một làn hương thơm chui thẳng vào trong mũi người đàn ông, vừa thơm vừa tinh khiết giống như rượu nho được ủ từ thế kỉ 18 làm cho lòng người cũng say

” Em có nghĩ tới tiếp tục đi học không?” Anh hít sâu, trông mắt đen nhìn thẳng cô

“Làm gì?” Cô ghẹo đầu không hiểu nhìn anh. Người đàn ông chết tiệt, còn không mau nhào tới ăn cô? Nói đi học gì chứ? Thật là sát phong cảnh

“Nếu như em muốn đi học lại, thi đại học thì tôi cũng không phản đối”

” Em cũng đã hai mươi tuổi, hiện tại mới thi đại học có muộn hay không?” Cô đã nhiều năm không đụng qua sách vở, anh muốn cô đi học lại có biết làm như vậy khiến người khác khó chịu không?

“Tuổi không là vấn đề. Bây giờ có rất nhiều bà mẹ trẻ tuổi đã sinh con vẫn tiếp tục đi học. Chỉ cần em muốn đi học, lúc nào cũng không muộn”

“Nhưng...nếu như thi không được thì sao?”

Cũng đúng, cô không có trình độ học vấn cũng không có văn bằng, tương lai nếu anh chán cô, cô nên sống tiếp như thế nào? Không có nghề nghiệp, không lẽ lại quay lại nghề cũ? Vừa nghĩ tới anh có một ngày có mới nới cũ, không muốn cô, Mặc Khải Tuyền liền thấy không thoải mái

“Thử một chút, dùng thái độ thoải mái đối mặt với nó. Cố hết sức là được rồi, huống chi còn có tôi giúp em” Anh khích lệ nói

“Giúp thế nào?”

“Đầu tiên tôi giúp em tìm một lớp ôn tập, nếu như thuận lợi có thể vượt qua kì thi. Em không hiểu có thể đến hỏi tôi bất kì lúc nào”

Câu nói sau cùng của anh làm mắt của Mặc Khải Tuyền sáng lên. Bất kì lúc nào? Như vậy cô có thể lấy cơ hội đến gần anh, tìm cơ hội thuận tiện đem anh cột vào giường

“Vậy anh không được chê em phiền nga”

“Tuyệt đối sẽ không” môi mỏng cong lên, anh đoán được ý nghĩ trong cái đầu nhỏ của cô

“Vậy chúng ta ngày mai đi ghi danh” Làm nghề rèn còn cần lúc nóng, cô nói

“Ừ” Anh thích cô nói “Chúng ta”, cái từ này làm người ta cảm giác thật là tốt

Vì vậy, Mặc Khải Tuyền còn chưa thuận lợi leo lên giường Cận Thừa đã bị anh đưa vào lớp học bổ túc. Rất nhanh, Cận Thừa phát hiện, cô là một học sinh rất tốt. Mặc dù mấy năm không chạm qua sách nhưng cô thông minh, lực tiếp thu cao, cộng thêm tính bền bỉ đến cố chấp, một khi quyết định chuyện gì sẽ dốc toàn lực hoàn thành một cách tốt nhất

Cô quyết định thi đại học liền không còn quan tâm tới chuyện khác, trừ mỗi ngày đi viện dưỡng lão thăm bà ngoại, còn lại thời gian không phải là ở lớp bổ túc chính là giam mình trong thư viện, đem toàn bộ tinh lực dùng vào việc đọc sách. Ngay cả việc “sắc dụ” kim chủ cũng bị ném ra sau gáy

Cộng thêm thành tích của anh năm đó tốt đến giáo sư tận tình khuyên bảo nghĩ muốn giữ lại giảng dạy. Được anh chuyên môn chỉ đạo, hiệu suất từ đó đột nhiên tăng mạnh. Cuối cùng cô mười phần nắm chắc tham gia kì thi

Lúc có kết quả, khi phát hiện mình nước tới chân mới nhảy lại có thể thi đỗ một trường học tương đối khá, hơn nữa gần nhà lại không cần phải ở trường, Mặc Khải Tuyền trong bụng tung hô “Vạn tuế”, xoay người chui thẳng vào trong ngực Cận Thừa cười khanh khách mãi không ngừng.

Cận Thừa hiển nhiên cũng cao hứng, anh ôm cô thật chặt, hơi thở nóng bỏng quét qua bên tai làm hồng một mảng

Thật ra thi được hay không cô cũng không quá để ý, học hay không học đại học cũng không phải là tốt như thế. Cô chân chính để ý là người đàn ông tên Cận Thừa này. Cô không muốn đột nhiên có một ngày anh yêu những người khác, có lẽ là nam, có lẽ là nữ, vẻ thù mị không bằng, vóc người không bằng, xử lý việc nhà cũng không bằng, duy nhất hơn cô là người đọc sách so với anh nhiều, cái này rất tốt

Mặc Khải Tuyền chưa từng nghiêm túc nghĩ tới mình đối với Cận Thừa là loại tình cảm gì, cô luôn luôn thuận theo tự nhiên, cũng không cố ý câu nệ với bất kỳ thứ tình cảm nào xuất hiện. Đối với anh là cảm kích sao? Đúng vậy. Thích sao? Đúng vậy. Yêu sao? Không biết. Cô chưa yêu bao giờ, không biết cái gì được gọi là yêu nhưng cô thích cùng anh ở chung một chỗ, thích anh nửa đêm đắp chăn giúp cô, thích anh mua cho cô những món quà nhỏ, những thứ đó có thể sánh ngang quần áo trẻ em, thích vẻ mặt anh cau mày không biết phải làm gì mỗi khi cô nghịch ngợm gây sự.....Đủ loại thích ngưng tụ thành một không gian ấm áp, an toàn. Không nỡ rời xa cũng không muốn mất đi

“Muốn đi đâu ăn mừng đây?” Cô nghe được Cận Thừa đang hỏi

Lấy lại tinh thần, cô ngoắc ngoắc ngón tay: “Đi mua thức ăn trước sau đó về nhà”

Bởi vì bận việc học bỏ tức mà cuốn siêu cấp bỏ thậm chí cô vất vả thu thập bị giấu kín. Có thể cũng bị bụi bặm phủ kín rồi. Bây giờ là lúc để nó tái xuất giang hồ.

Đêm đó, Mặc Khải Tuyền tiểu thư cuối cùng hoàn thành việc đại sự thứ nhất, tâm nguyện được đền bù, thành công leo lên giường của Cận Thừa tiên sinh

Ở trên ghế salon, cô trở thành người phụ nữ của anh. Anh lần đầu tiên hôn cô.....Ngô, phải nói là cô hôn anh trước.

Lần đầu tiên vuốt ve thân thể mỹ lệ của cô. Thật sự là chuyện kì lạ. Cô trước tiên đem quần áo cởi sạch, sau đó cứng rắn áo ở trên người anh bá vương ngạnh thượng cung. Không chỉ cởi hết quần áo của anh, còn tìm tới sờ soạng sáu khối cơ bụng, lớn mật khiêu khích anh

Dụ dỗ....Sau khi thành công câu dẫn dục hỏa, cảm xúc mạnh mẽ bộc phát không thể vãn hồi

3 giờ sáng, trong phòng vẫn đang tiếp tục cuộc chiến, tình huống cấp bách. Hiện trường đã chuyển từ thư phòng chuyển tới phòng tắm lại chuyển tới phòng ngủ. Mặc Khải Tuyền cả người vô lực nằm ở trên giường lớn. Buồn ngủ đến mắt cũng không mở nổi, ở phía trên người cô, người đàn ông được uống canh đại bổ vẫn không chịu ngừng. Cô đã bắt đầu nghĩ tới việc đem cuốn sách kia đi xuất bản tạo phúc cho những gia đình sinh hoạt vợ chồng bất hòa

“.....Ngừng đi mà.....Để người ta ngủ.....” Mềm yếu tiếng nói có chút khàn khàn đủ thấy lúc trước cuộc chiến có bao nhiêu kịch liệt, trình độ đã sánh ngang với KTV

“Ngoan, em muốn ngủ cứ ngủ, anh tự mình đến” Người đàn ông không hề có chút mệt mỏi, một bên hôn cô, một bên chần an cô, động tác mạnh mẽ cường hãn

Ồ.....Mặc Khải Tuyền bị ép buộc đến muốn khóc không ra nước mắt. Anh không phải đồng tính luyện ái sao? Sao lại mạnh mẽ như vậy? Lần đầu tiếp xúc việc hoan ái, cô làm sao chịu nổi thời gian ép buộc dài như vậy? Coi như bây giờ cô có hôn mê bất tỉnh, đoán chừng anh còn có thể “gian thi”

Có câu nói, lòng hại người không thể có, cô bây giờ cũng tin bởi vì cô đang phải chịu báo ứng việc làm của mình. Tất cả cũng là do cuốn sổ thậm chí bí kíp kia gây họa.

9. Chương 05

Chương 5

Ba năm thắm thoát trôi qua, đã là tháng năm, hè chậm chạp không đến nên mùa xuân ở Đài Bắc cũng ở lại không đi. Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời trong xanh, gió thổi từng cơn ấm áp vừa đúng độ ấm khiến lòng người thoải mái. Không biết đã là mấy giờ sáng, ánh mặt trời chui vào phòng ngủ, Mặc Khải Tuyền tỉnh.

Cô toàn thân trần truồng, dáng người uyển chuyển xinh đẹp co lại, rúc vào trong lồng ngực dày rộng ấm áp. Thất lưng bị một bàn tay to nắm lấy. Chân anh cùng với chân cô kề sát vào nhau.

Cô giống con mèo nhỏ, từ từ mở mắt, chậm chạp nhớ tới hôm nay là chủ nhật, anh không cần đi làm, vì thế lại nhắm chặt mắt phát ra tiếng rên rĩ thoải mái. Lồng bàn chân nhỏ nhắn nghịch ngợm bấp đùi kia. Lồng chân anh ma sát với làn da non mềm của cô, cảm giác ngứa ngứa khiến cô không nhịn được cười.

“Tỉnh rồi hả?” Người đàn ông ôm lấy cô tỉnh còn trước lúc cô tỉnh, nhưng không muốn dậy. Vẫn nằm trên giường lớn thoải mái, hưởng thụ mùi vị mỹ nhân trong ngực tuyệt vời. Giọng nói trầm thấp đầy từ tính: “Ngủ ngon không?”

“Ừ” Mặc Khải Tuyền lười biếng không hề nhúc nhích. Ngực của hắn là nơi cô quyến luyến muốn nương tựa nhất.

Đi theo anh đã ba năm, bên người cô nhiều việc cũng đã thay đổi, ví dụ như bà ngoại đã rời đi. Mặc dù cô đã sớm nghĩ sẽ có một ngày như thế, cũng đã sớm chuẩn bị trước tinh thần. Nhưng khi ngày đó thực sự đến, cô mới biết mình yếu ớt, nhút nhát tới mức nào, cô hoàn toàn không có biện pháp đối mặt tất cả, cô tiêu tụy không thể đỡ nổi một kích. Nếu như không có đôi tay mạnh mẽ của anh đỡ lấy thì cô nhất định sẽ ngã xuống.

Lễ tang của bà ngoại do một tay Cận Thừa xử lý, không có chỗ nào không thỏa đáng. Thừa dịp anh bận bịu, cô như người mộng du đi ra khỏi linh đường, mù quáng đi trên đường cái suốt cả ngày, không có mục đích, không có phương hướng. Mãi đến lúc hoàng hôn cô mới đi đến nhà trọ gần đó, giặt mình, hai chân đứng yên, bần rần không còn sức bước nổi một bước.

Sau đó, cô nhìn thấy phía xa xa người đàn ông vẻ mặt lo lắng chạy như bay tới ôm chặt lấy cô, ôm cô về nhà. Nằm trong lồng ngực ấm áp của anh, suốt cả một ngày một đêm chìm trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, thỉnh thoảng khóc thút thít, thỉnh thoảng lại kể chuyện khi cô còn bé, khi đó cô có bà ngoại, có mẹ, có nhà. Nhưng bây giờ cô cái gì cũng không có.

Anh im lặng, kiên nhẫn nghe cô nói. Chỉ có bàn tay thâm tình vuốt ve tóc cô ngày càng dịu dàng.

Nhưng ba năm sau rất nhiều chuyện cũng thay đổi, ví dụ như bên cạnh cửa sổ trong phòng tắm, cái bồn tắm màu xanh lá kia nhìn cũng thật đẹp mắt. Ít ngày trước, cô tâm huyết dâng trào, cảm thức dây đo chiều dài cũng hơn một mét.

Lúc nhập học, Cận Thừa đề nghị cô chọn chuyên ngành Ngữ văn nhưng cô một hơi cự tuyệt, có ý đồ khác, cô lựa chọn khoa pháp luật, chớp mắt đã đến năm thứ tư đại học.

Anh là luật sư nên cô cũng muốn làm nữ cường nhân trong giới luật sư, đây gọi là “phu xướng phụ tùy”. Cô không có hùng tâm tráng chí, cũng không muốn vượt trội hơn người, cô chỉ muốn cách anh gần một chút, gần thêm chút nữa.

Ba năm thời gian nói dài không dài lắm mà nói ngắn cũng không ngắn lắm, Cận Thừa ở giới luật sư danh tiếng ngày càng vang dội như ngồi trên mây ngày càng bay xa, làm cho người ta lú lួi không nói nên lời, nhanh chóng trở thành đại luật sư nổi danh, cũng là người mà giới thương nhân, chính trị, những nhân vật nổi tiếng lựa chọn đầu tiên khi phải ra tòa.

Trước đây không lâu, cô vô tình thấy tin tức trên TV mới biết thầy của anh về hưu, từ đó anh bắt đầu tiếp nhận văn phòng luật sư Đông Phương, trở thành người trẻ tuổi nhất đứng đầu một văn phòng luật qui mô lớn. Chưa đến ba mươi tuổi, không có bối cảnh gia đình lừng lẫy lại có thể đứng đầu văn phòng luật sư Đông Phương danh tiếng lẫy lừng, khiến cho dư luận xôn xao bàn tán không ngớt.

Nhưng Mặc Khải Tuyền biết, người đàn ông Cận Thừa này ngoài mặt không nhanh không chậm, làm việc cẩn thận nhưng thật ra trong máu tồn tại cảm xúc không đạt mục đích thì không cam lòng nghỉ ngơi. Anh

muốn làm gì thì không ai có thể ngăn cản, mà năng lực của anh hoàn toàn phù hợp với công việc, đủ để sánh ngang với Supper men của Mỹ.

Ba năm trôi qua, nhưng cũng có nhiều chuyện vẫn không thay đổi. Bọn họ vẫn ở phòng trọ nhỏ ẩm áp thoải mái, nhiệt tình của anh đối với cô cũng không có một tia dấu hiệu giảm bớt. Trừ lúc ra nước ngoài, nếu không anh sẽ không qua đêm bên ngoài, mỗi đêm về nhà cùng cô ôm nhau ngủ. Cô cũng chưa từng ở lại trường, tan học liền ngoan ngoãn về nhà nấu cơm chờ anh. Dĩ nhiên anh cũng rất nể tình, nếu không có tiệc xã giao không từ chối được, anh nhất định sẽ đúng giờ về nhà, cơm nước xong giúp cô dọn dẹp, rửa chén, cùng cô đi dạo trong công viên hoặc là nằm trên ghế salon xem DVD, nghe nhạc. Chủ nhật thì bọn họ có thể không cần bước chân ra khỏi nhà, giống như hai người điên ở trên giường lăn lộn cả ngày, càng không ngừng triển miên đến kiệt sức, nếu anh không dùng bao cao su thì cũng không biết bọn họ đã có bao nhiêu đứa con rồi?

Mình là người phụ nữ thứ bao nhiêu của anh? Mặc Khải Tuyền cũng không rõ ràng lắm, nhưng anh là người có liên quan tới việc khai thông tư tưởng cho cô, anh nhất định sẽ không biết cô cao hứng bao nhiêu khi người đó chính là anh mà không phải người khác

“Em đi anh thật sự không để ý?” Lười biếng lật người, cô không ngừng hỏi vấn đề đã nói nhiều lần

Tuần trước, trường học bắt đầu nghỉ hè. Ngày hôm qua bọn họ đi ăn đồ ăn nhanh, có một người đàn ông ngồi ở vị trí đối diện, chết cũng dùng hết sức mở mắt nhìn cô chăm chăm. Cận Thừa lúc đó sắc mặt liền không được tốt. Sau đó người đàn ông kia phục hồi lại tinh thần vội vàng đưa danh thiếp cho cô. Vừa nhìn thì ra đó là một nhà điêu khắc nổi tiếng, hẳn nói thân thể Mặc Khải Tuyền có tỷ lệ quá hoàn mỹ, trong nháy mắt kích thích hẳn rất nhiều ý tưởng sáng tác, hơn nữa, hẳn hi vọng cô có thể làm việc tại phòng làm việc của hẳn

Công việc? Chỉ sợ hẳn muốn cô cởi hết rồi dựa theo thân thể cô mà đắp bùn thì có

“Em thích là được” Anh khép hờ mắt suy nghĩ, bàn tay to sớm thuận thực cầm lấy no đủ bộ ngực trắng của cô mà xoa bóp. Xúc cảm tuyệt vời khiến anh thở dài một tiếng, ngón tay dài xoa xoa nụ hoa đang cương cứng của cô

“A?” Còn chưa tới phòng làm việc của nhà điêu khắc đã bị hẳn bóp cho không chịu nổi, không nhịn được tự mình đứng dậy, thở gấp phát ra tiếng kháng cự, “A, đừng xoa, rất khó chịu”

Mỗi tháng kinh nguyệt sắp tới đều khiến ngực cô trướng phát đau. Anh mới chạm nhẹ đã cảm thấy sưng đau không dứt

“Ngô, không xoa” Anh hàm hồ đáp lời, dưới ngón tay dò xét trượt xuống giữa chân bóng loáng như tơ lụa

“Không cần.....” Cô làm nũng kẹp chặt hai chân, thở nhẹ oán trách, cự tuyệt anh: “Anh hôm qua muốn thật lâu, làm cho người ta mệt quá, hiện tại không cần.....”

“Ngaoan, đừng động” Ngậm vành tại mềm mại của cô, anh vừa mút vừa dụ dỗ, cúi đầu ở bên tai cô lẩm bẩm vài câu, hơi thở vừa ướt vừa nóng ở chỗ nhạy cảm bên tai cô, ngứa làm cho cô rụt thẳng cổ

Cái gì? Hẳn nói chỉ sờ không làm? Vậy.....Được rồi! Cô thuận theo mặc cho hẳn vuốt ve, gương mặt không cần trang điểm phấn son vẫn xinh đẹp động lòng người dán chặt vào lồng ngực hẳn, nói thầm nho nhỏ

“Đúng rồi, nếu như em thi không đậu bằng luật sư.....Anh có cảm thấy mất mặt hay không?” Năm thứ tư đại học, cô nhớ tới những quyển sách chuyên nghiệp ngày càng dày, ngày càng khô kháp những điều luật làm người ta đau cả đầu

“Không biết” Ngược lại, anh trả lời rất sáng khoái, bộ dáng như sớm biết có ngày hôm nay

Nhân lúc cô không chú ý, anh nhanh chóng chen vào giữa hai chân cô, cô bất mãn rên rỉ: “Anh đối với em có lòng tin hay là xem thường em.....A.....nhẹ một chút.....”

Thân thể cô căng cứng, cau mày than nhẹ, người đàn ông này đã lâu không uống canh đại bổ của cô rồi mà sao vẫn còn mạnh vậy? Tối hôm qua cô để cho anh giày vò đến mệt mỏi, thử N loại tư thế, tới không biết bao nhiêu lần, làm được cái kia mềm mại cũng sưng đỏ, vòng eo đến giờ vẫn bủn rủn vô lực, không ngờ tính

dậy lại biến thành như thế. Không hiểu rốt cuộc anh không thỏa mãn chỗ nào, lúc trước bộ dáng đứng đắn như thế chẳng lẽ đều là giả sao?

“Thoải mái không?” Cúi đầu, giọng nói như rượu thì thầm bên tai cô. Căn bản không để ý lời nói của cô, lại thêm một ngón tay tham nhập trong huyết non, nông nông sâu sâu cử động, một bàn tay khác đưa lên lưng cô vuốt ve, ham mê xúc cảm tuyệt vời

Cô ngẩng đầu lên, mím môi trừng anh. Người đàn ông gian trá! Rõ ràng vật cứng rắn dán chặt trên đùi mình còn lừa gạt cô nói chỉ sờ là được, xem cô là đứa trẻ ba tuổi sao?

Cảm giác cô đang trợn mắt nhìn mình, Cận Thừa từ từ mở mắt, tròng mắt đen nhìn chăm chú cảm mắt trong suốt bởi vì tức giận mà phát ra tia lửa. Khóe môi anh cong lên, vốn là rục rịch phái nam càng thêm trưởng đại

Này! Không phải đâu! Vẫn còn tiếp tục động dục? Mặc Khải Tuyên quần bách đưa tay đẩy anh, la hét: “Em không cần”

“Anh biết” Anh không vội, chẳng qua là càng ra sức trêu chọc cô. Đầu ngón tay linh hoạt từ sâu trong hoa tâm đảo quanh một mảnh ẩm ướt, đó là chứng cứ động tình, tròng mắt như lửa tựa như sao, tuần nhan không đổi khe hở môi: “Em nói tiếp”

Cô đỏ bừng cả mặt, thẹn thùng nhìn hẩn chằm chằm, bộ dáng như vậy cô biết nói như thế nào? Thật lâu sau, cô cắn môi đỏ mọng, lấy hơi: “Nếu như em đi làm việc tại phòng làm việc của nhà điêu khắc.....Ừ, nếu phải cởi hết.....”

Cởi hết? Bàn tay đang vuốt lưng ngọc hơi chậm lại, nhà điêu khắc kia có ý không ở trong lời nói, cần phải đề phòng

“Em chỉ có thể ở trên giường của anh cởi hết” Anh nói xong, giọng nói rất bình thản, bàn tay lại trượt xuống khe mông co dãn, không hề đi vào bên trong, thân thể trần truồng bền chắc tản ra hơi thở phái nam đặc biệt tới gần cô

Vậy còn nói “Em cao hứng là được”. Cô luôn luôn rất nghe lời anh, ba năm đại học chưa bao giờ tham gia xã đoàn lộn xộn lãng phí thời gian, bạn bè cũng không có nhiều. Mỗi ngày vừa tan học liền về nhà, nấu cơm xong vừa làm bài tập vừa chờ anh, ngoan đến khó tin

“Ngày hôm qua xã trưởng gửi mail tới, hẹn em đi chụp ảnh” cô chu miệng lên “Em có thể đi không?”

“Em thích là có thể”

Người này! Loại người khó dây dưa!

“Em dĩ nhiên thích” Cô hừ lạnh một tiếng, mặt đẹp như nước, mắt đẹp như sao. Trong cái miệng nhỏ nhắn nói ra lời khiến hẩn không vui: “Em hiện tại cũng hai mươi ba tuổi rồi nhưng vẫn chưa từng hẹn hò bạn trai. Ánh mắt có lẽ quá hẹp hòi rồi, con đường phía trước chưa chắc chỉ có một cái. Anh có nghĩ như vậy không? Cảm thấy có thể đi thử nhiều con đường khác?” Giống như không để ý tới nhưng lời nói lại tràn đầy từ ngữ khiêu khích. Sau lưng mấy phần là thật? Mấy phần là giả?

Cận Thừa cau mày không nói, đưa mắt nhìn cô. Ngón tay từ giữa đùi cô rút ra, trầm mặc khác hẳn ngày thường

“Anh không có ý kiến, em ngày mai sẽ đi cùng học trưởng chụp ảnh.....” Cô lẩm nhảm vài lời đột nhiên bị đè xuống, môi nóng chọt chọt lấy

“Ngô.....” Bị anh hôn không thể nói chuyện, cô chỉ cảm giác có bàn tay kéo chân cô ra. Một loại lửa nóng giống như lợi khí xông tới như muốn đả thương người, không khách khí chút nào dùng sức vọt vào trơn trượt thủy nộn hoa huyết trong.....

A! Anh lớn quá, cô không chịu nổi. Tiếng kêu kháng nghị biến mất trong miệng anh, nghe không rõ, cô giận đến mức đưa tay nắm anh. Không ngờ anh thật nhanh bắt được tay cô giờ cao gác ở trên gối, thân thể cường tráng dán tại đường cong linh lung của cô. Lồng ngực bền chắc không ngực cọ sát bộ ngực đang run rẩy của cô, ác ý hẹp hòi đụng chạm cô

“Ồ.....” Trước nay anh chưa bao giờ thô lỗ cùng dã man, ép Mặc Khải Tuyền nước mắt như mưa. Mặc dù lúc kích tình cô thường bị anh giằng vò tới phát khóc, nhưng cũng chưa bao giờ không nói đạo lý liền giằng xéo cô

Một thử chất lỏng ẩm ướt, mẩn mặt chảy vào trong miệng anh. Người đàn ông bị cô làm cho tức giận cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sắc mặt phức tạp nhìn cô chằm chằm

“Anh, anh xấu lắm!” Cô uất ức nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn đẹp xuống: “Đau quá.....mau đi ra!”

Anh không nói lời nào, dừng lại nhưng không có ý lui ra, tuần nhan âm trầm giống như mới từ trong địa ngục đi ra. Rốt cuộc là như thế nào? Cô nháy lông mi thật dài, lại một chuỗi nước mắt rơi xuống.

Đưa tay giúp cô lau nước mắt, Cận Thừa cúi đầu xuống, dịu dàng hôn cô. Đầu lưỡi như lửa quấy rầy, thậm chí đem đầu lưỡi của cô đưa vào trong miệng mình, mặc sức tàn phá mút chặt không tha

“Ừ.....” Cô cho tới bây giờ vẫn không kháng cự được sự dụ dỗ của anh, đầu óc mơ hồ, dần dần say đắm triền miên cùng anh. Tiếp nhận anh, bao dung anh, chặt chẽ cắn anh.

Không lâu sau, tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc cùng với tiết tấu va chạm tràn ngập căn phòng

“A.....Cận.....” Cánh tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy sống lưng anh, trên da thịt trắng nõn nhuộm một mảng hồng nhạt, chân dài cân xứng quần ở bên hông anh. Theo động tác giao hợp mà đang đưa. Tinh thần dao động, lửa nóng thiêu đốt, giọng nói mềm mại bởi vì động tình mà càng dễ nghe.

Bọn họ đang rất thân mật, nhưng cô không đoán ra cơn giận của anh, anh khó chịu, anh khó dây dưa.....Anh muốn kết quả như thế nào?

Thét chói tai ra tiếng, thân thể co quắp quần lấy nhau, khó có thể chia lìa. Trong nội tâm khẽ động, đột nhiên cảm thấy thương cảm, anh còn đường lui nhưng cô thì sớm đã không còn rồi.

Ôm chặt hông anh, nghiêng mặt vùi vào lồng ngực toàn mồ hôi của anh. Da thịt kề nhau như muốn lắng nghe tiếng lòng anh.

Cuộc hành trình chụp ảnh theo kế hoạch bị nhỡ, cô không có can đảm đi cũng không muốn đi. Học trưởng rất tốt nhưng hẳn không họ Cận

Thời tiết dần nóng lên, bên ngoài ánh mặt trời sáng rực rỡ. Ngồi trong quán kem cách văn phòng luật sư Đông Phương không xa, Mặc Khải Tuyền không yên lòng nghịch kem trong cốc. Bàn bên cạnh ngồi chặt nữ sinh, nhìn dáng dấp chắc là sinh viên mới tốt nghiệp không lâu. Trên con đường này, văn phòng luật sư rất nhiều, nhìn họ quần áo công sở cũng có thể biết đang làm nghề gì. Họ vừa ăn vừa trò chuyện. Bởi ngồi gần đó, Mặc Khải Tuyền nghe câu được câu không, chợt một cái tên khiến cô chú ý vô cùng

“Lúc 8 giờ hôm qua có nhìn thấy nữ chính diện mạo bình thường nhưng nam chính thì ngược lại, vô cùng đẹp trai lại có một chút vẻ trẻ con không?” Cô gái tóc ngắn xúc động nhớ lại

“Hắn sao đẹp trai bằng lão bản của chúng ta? Cận luật sư mới đẹp trai.” Một người khác đeo mắt kính nói tiếp

“Đúng vậy, luật sư Cận đẹp trai, dáng người lại chuẩn. Tôi thích nhất nhìn hắn mặc áo phộc màu xanh tro được may tay, cùng hắn nói chuyện cảm giác thật tốt” Cô gái tóc ngắn lập tức đồng ý

“Hắn vừa giản dị lại dễ gần, hôm nay tôi đem tài liệu vụ kiện quan trọng giao cho hắn, hắn còn nói tôi cực khổ, như vậy có làm thêm hai ba ngày nữa tôi cũng đồng ý” cô gái trẻ tuổi gật đầu liên tục

“Nghe nói thứ hai các ông chủ triệu tập một hội nghị quan trọng, lại có cơ hội có thể ngắm Luật sư Cận. Không uống công tôi thăm mền hắn từ lúc học đại học. Cũng bởi vì nghe tên Cận Thừa mới chọn làm việc tại Đông Phương” Cô gái đeo kính động tình nói

“Cận tiên sinh sức khỏe thật tốt, không biết công phu trên giường.....” Cuối cùng một cô gái là con lai về mặt nóng lòng muốn thử nói. Ngay lập tức mắt các cô gái cũng nhanh chóng biến thành hình trái tim

Quá khoa trương rồi! Mấy cô gái này nhất định có chết cũng muốn chết cùng Cận đẹp trai, vì cùng một ham mê một người mà cùng tới, có vài người còn thăm mền ngay từ khi học đại học. Mặc Khải Tuyền cúi

khôn mặt nhỏ nhắn xuống, ngậy người nhìn chăm chăm cốc kem, trong lòng đối với tình cảm này chỉ có thể xem là đã đủ rồi. Trong khoảng thời gian này, Cận Thừa hết sức bận rộn, còn thường đi công tác, không phải ở Hong Kong thì lại bay sang Anh, bốn ba mấy ngày liên tiếp, cả người gầy hằn đi. Hơn nữa kể từ lúc cô nhắc tới việc chụp ảnh, hằn giày cô mà không nói một lời, giống như đang khó chịu. Mặc dù trên mặt vẫn như thường ngày, tan việc liền về nhà ăn cơm, ngủ, ân ái.....Nhưng Mặc Khải Tuyền biết hằn đang tức giận

Đang giận cái gì? Cô cũng chỉ nói mà thôi. Trong trường, ngoài trường người theo đuổi cô có thể xếp thành một hàng tàu hỏa nhưng cô vẫn một lòng một dạ với hằn. Ai ngờ hằn còn không nói câu anh yêu em đã khiến người khác buồn bực

Mấy ngày nay trong nhà chỉ có mình cô, hằn ra nước ngoài, hình như đi Luân Đôn. “Văn phòng luật sư Đông Phương” là văn phòng tầm cỡ quốc tế, có mặt trên nhiều quốc gia. Hằn là người đứng đầu nên tất nhiên mọi chuyện đều phải tự thân vận động. Chỉ là lúc nửa đêm, cô nằm trên giường lăn lộn khó ngủ, trong đầu ngoài nhớ hằn thì chỉ còn liều mạng nhớ hằn

“Đúng rồi, mấy người nghe chưa? Buổi chiều tại tòa án có một vụ kiện, luật sư Cận sẽ đích thân ra tay”

“Thật? Luật sư Cận từ Anh về rồi? Lúc nào vậy?”

“Từ buổi sáng rồi”

“Là vụ án gì mà luật sư Cận phải ra tay? Có phải án lớn không?”

“Không biết, nếu thích thì trốn việc đi xem thôi!”

“Thôi, cô xem trưởng phòng án hình sự của chúng ta đúng chuẩn mẹ ghê, ai dám trốn?”

“Vậy cô tự cầu phúc cho mình đi. Ha ha”

Mặc Khải Tuyền sững sờ nghe các cô nói chuyện, nói nói cười cười một lúc thì rời khỏi quán kem. Cô vội vàng bình tĩnh

Cận Thừa trở về? Tại sao cô không biết? Người này muốn giở trò gì nữa đây?

Cô để xuống cốc kem đã hóa nước, tính tiền kêu taxi chạy thẳng tới tòa án. Cô muốn xem có đúng là Cận Thừa đã trở lại hay không.

Phiên tòa lần này là án hình sự, bởi vì luật sư biện hộ rất nổi tiếng nên rất nhiều người đến nghe xử án. Nghe họ bàn luận xôn xao thì hình như cũng đến vì muốn xem Cận Thừa cãi án. Mặc Khải Tuyền lặng lẽ ngồi phía cuối cùng, nhìn phía xa chỗ ngồi của luật sư biện hộ, người đàn ông đã lâu ngày không gặp dù vẻ mặt nghiêm túc cúi đầu kiểm tra hồ sơ vụ án hay lúc tao nhã khẽ nói chuyện với trợ lý luật sư, quần áo phẳng phiu, bộ dạng nghiêm túc anh tuần đều làm cô không nhận được mà động lòng. Tiếp theo, cô nhìn thấy trên tòa án một Cận Thừa khác hằn với ngày thường, là người khiến cô cảm thấy hoàn toàn xa lạ. Anh tài trí, anh hùng biện, lực phán đoán cùng sự quả quyết sắc bén, anh giỏi khống chế ngôn ngữ, bất ngờ hỏi trực tiếp

Trời ạ! Anh đang trên tòa khoe ra tất cả khiến cô ngạc nhiên, đáng kinh ngạc đồng thời cũng thấy giống như đó là điều tất nhiên

Cô mở to hai mắt chăm chú nhìn, chỉ sợ bỏ sót một điểm nào đó của vụ kiện. Vụ án này rất rắc rối, mọi người chỉ nghe mà thấy choáng váng, nhưng sau khi nghe anh phân tích từng phần một, mọi người mới phát hiện thì ra cũng không quá phức tạp như mình tưởng.

Một số điều khoản dù nhỏ nhặt, khô khan, khó dùng cũng bị anh coi như sử dụng như lời nói vu vơ, nói một cách mạch lạc, rõ ràng khiến người người kính nể

Anh cũng là người thích gây sự, khôn khéo bắt lấy từng sai lầm dù rất nhỏ, đem đối phương giết đến hoa rơi nước chảy mới dừng tay. Mỗi một điều kết luận từ trong miệng anh nói ra, đơn giản rõ ràng, nói tóm tắt lại gọn gàng dứt khoát, làm cho người ta biết tài đối đáp không phải nói nhiều mà là nói trúng tim đen.

Thời gian cứ dần dần trôi qua, tòa án cũng không mất nhiều thời gian đã thẩm vấn đầu vào đây, Cận Thừa đã nắm chắc thắng lợi trong tay rồi. Luật sư bên phía đối phương mặt xám mày tro, cho dù là ai cũng mong muốn phiên tòa nhanh chóng kết thúc để chấm dứt sự hành hạ này

Mặc Khải Tuyền kích động lại cảm khái, đưa ra một kết luận, đó chính là Cận Thừa làm luật sư quá độc ác!

Sau khi thẩm vấn, phiên tòa kết thúc, người tới nghe án cũng bắt đầu rục rịch ra về, vừa đi vừa bàn về phiên tòa đặc sắc này, thấy thế Mặc Khải Tuyền hé miệng len lén cười.

Ngô, nhìn hần biểu hiện được xuất sắc như thế, việc từ Luân Đôn trở về mà không thông báo cũng cho qua, không bằng nhân lúc anh không để ý, bắt ngờ xuất hiện trước mắt anh hù dọa anh một chút

Mặc Khải Tuyền có ý kiến hay đang định đứng dậy, vừa ngẩng đầu cả người đã tim đập mạnh mà loạn nhịp

Một cô gái tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt mỹ lệ, thân thể tuyệt vời mặc quần áo kiểu mới nhất của hãng Chanel, tay cầm túi xách LV. Khuôn mặt cười tươi mới đẹp làm sao, chăm chú nói chuyện Cận Thừa đang dọn dẹp văn kiện

Nhìn dáng dấp bọn họ hình như rất thân nhau, trò chuyện vui vẻ với mấy câu nói, Cận Thừa xách cặp tài liệu, hai người sánh vai từ lối đi chuyên dụng của luật sư đi ra

Mặc Khải Tuyền không biết mình rời khỏi tòa án thế nào, đợi cô lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đã ngồi trên taxi, tài xế đang hỏi: “Tiểu thư, muốn đi đâu?”

Đi đâu? Điện thoại di động vang lên, cô xem màn hình nổi chữ “Cận” liền ấn tắt, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, trong miệng nhẹ nói mấy chữ: “Đến nơi có thể uống say”

10. Chương 06

Chương 6

Trong pub, Mặc Khải Tuyền nhắm mắt lại dựa vào quầy bar, hai bên tai nghe được tiếng hát từ trong câu lạc bộ phát ra.

Hướng anh bạn pha chế ý muốn rót chén thứ ba, đầu đã thực sự bắt đầu mơ màng, đã rất nhiều năm không đụng qua rượu, trạng thái quả nhiên không thể cùng với “Giấc mơ New york” đánh đồng.

Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu cô không muốn về nhà, không muốn trở lại cái kia cô ở bốn năm phòng trọ nhỏ, cũng không muốn đối mặt với người đàn ông tên Cận Thừa đó nữa.

Cô cười tự giễu, có lẽ là cô quá lo lắng, có lẽ người ta cũng còn chưa có trở về đâu.

“Ừa? Cô không phải là Mặc tiểu thư sao?” Có người ở bên cạnh gọi tên của cô.

Không nghĩ tới lại có thể còn đụng phải người quen biết. Mặc Khải Tuyền mở mắt ra, nhìn gương mặt này giống như đã từng quen biết, suy nghĩ một chút, “Anh là Hà luật sư?”

“Là tôi, hiếm khi thấy cô còn nhớ rõ tôi.” Hà Tranh Quang vui mừng ngồi chỗ bên cạnh cô.

Em họ của anh ta là bạn học thời đại học của Mặc Khải Tuyền, coi như có quan hệ, mấy tháng trước sinh nhật của em họ, ở party anh ta cùng cô từng có gặp mặt một lần, sau lại anh ta đã từng muốn em họ giúp một tay hẹn cô, đáng tiếc em họ nói người ta chưa bao giờ cho người đàn ông theo đuổi, đại khái là đã có bạn trai đi!

Cô gái như thế, có bạn trai cũng không bắt ngờ, nhưng thêm nhiều lựa chọn hơn không tốt sao?

Hà Tranh Quang không ngờ tới lại ở chỗ này gặp giai nhân, lúc này vui rạo rực ngồi xuống, đảm đương Hộ Hoa Sứ Giả.

Vừa uống rượu vừa trò chuyện huyền thuyên, cuối cùng hai người không biết làm sao lại hàn huyên tới chức nghiệp luật sư.

Thì ra là Hà Tranh Quang sinh ra trong gia đình luật sư, là bị ba ba là luật sư buộc hướng về đọc khoa luật, thật ra thì mục tiêu cuộc đời anh ta là hoàn cảnh thay đổi, thật vất vả phí thời gian đến lúc tốt nghiệp, hiện tại giữ chức “Thành nghiệp công ty luật sư”, tuy nói không tệ, nhưng so với danh tiếng của “Đông Phương” , vẫn còn nhỏ rất nhiều.

”Tôi nghe nói Đông Phương thật ra thì cũng không được như bề ngoài truyền đi lợi hại như vậy, người sáng lập vào vài thập niên trước khắp nơi thiên hạ không có địch thủ, nhưng bây giờ Cổ Kiêu Hán về hưu di dân, Bùi Thủ Chính đã sớm không nhận vụ án, hôm nay Đông Phương là thiên hạ của Cận hồ ly, một mình chống đỡ đại cục.

“Hồ ly?” Mặc Khải Tuyền nhú mày.

“Những người trong giới của chúng tôi đều đem Cận Thừa gọi là Cận hồ ly, anh ta thật sự rất mạnh, đây là chuyện rõ như ban ngày” .Hà Tranh Quang ra vẻ rất sùng bái thở dài nói: ” Anh ta mặc dù không có gia thế gì, cũng là nhân tài luật pháp khó gặp, cha tôi cũng rất tán dương anh ta, nói hần thật may là gặp phải Cổ Kiêu Hán, nếu không liền mai một. Cổ Kiêu Hán, kim bài Đại Luật Sư, làm luật sư bốn mươi năm, cũng liền chỉ thu nhận một học trò là anh ta, cũng đã có thể biết Cận Thừa có bao nhiêu ưu tú, nghe nói lúc đang học đại học đã lấy đến bằng luật sư rồi, điều này là tôi phải thi N năm. Đúng rồi, cô có biết ‘tập đoàn Lôi Đình’ chứ? Cổ Kiêu Hán trước kia chính là luật sư của Lôi gia, sau khi ông ta về hưu chính là Cận Thừa xử lý sự vụ Lôi gia, nghe nói quan hệ của anh ta cùng Lôi Ngự Phong rất tốt!”

Đúng vậy a, cô trước kia cũng cho rằng như thế, Mặc Khải Tuyền uống ngụm rượu, cười cười.

Hà Tranh Quang thấy cô nguyện ý lắng nghe mình kể, càng thành ra nói nhiều thêm, nước miếng văng tung tóe: “Tôi còn nghe nói Xã Hội Đen cũng cầm giấy nợ của anh ta. Đúng rồi, xế chiều hôm nay tôi có đến pháp viện nhìn màn toà thẩm vấn rồi, anh ta thật là lợi hại, khó trách nghe nói vụ án nào qua tay anh ta, tỷ lệ thành công có chín phần thắng.”

Xã Hội Đen cầm giấy nợ của hần? Vậy cũng không có gì nghiêm trọng , mẹ cô chính là Xã Hội Đen!

Tỷ lệ thành công có chín phần? Quá khoa trương đi? Làm như hần là Đông Phương Bất Bại, chẳng phải là dọa người hơn?

Mặc Khải Tuyền nhìn vị luật sư này chính mắt nhìn thấy hần lên tòa án thẩm vấn vào buổi chiều, ánh mắt đối với Cận Thừa vô cùng sùng bái, cô không khỏi ngẫm nói thầm.

“Tôi còn nghe nói.” Hà Tranh Quang đã trực tiếp đổi tên là Hà nghe nói, “Cận hồ ly sắp làm rể hiền của Bùi Thủ Chính rồi, lần này cả ‘Đông Phương’ đều là của anh ta.”

Một tia sấm từ trời vang tới, có thể trực tiếp đem Mặc Khải Tuyền chết lặng người. Đối với vẻ mặt không tin của mỹ nữ, Hà Tranh Quang có thể nói huyền thuyên bất tận, thật lòng đem mật văn chính mình nghe được toàn bộ nói ra.

“Lần này Cận hồ ly đến Anh quốc chính là đi đón Bùi tiểu thư, Bùi tiểu thư là sinh viên luật hàng đầu trường Cambridge, quả thật có tin tức nói bọn họ là cùng nhau ngồi chung chuyến bay trở về, buổi chiều hôm nay Cận hồ ly lên tòa án, Bùi tiểu thư an vị ở bên chỗ ngồi nghe, sau lại tôi còn nhìn thấy bọn họ cùng rời khỏi.” Bởi vì là như vậy, cho nên mới phải là như thế này.

Mặc Khải Tuyền lập tức hiểu rõ, cô bề ngoài mặc dù sáng sủa, tâm thật ra thì rất nhạy cảm, cộng thêm lại không ngu ngốc, rất nhiều việc vừa nghĩ liền thông.

Bùi Thủ Chính coi trọng người đàn ông của cô, cố ý đem đứa con gái duy nhất gả cho hần, đồng thời cùng lúc còn giao cho hần một nửa “Đông Phương” , của hồi môn phong phú như vậy, thật sự là mê người, cho dù ai cũng sẽ không dễ dàng cự tuyệt!

Cô một hơi uống hết ly rượu còn dư lại, cùng Hà Tranh Quang vẫy tay từ biệt.

“Mặc tiểu thư, tối mai có thời gian không? Cùng nhau ăn cơm nhé?” Hà Tranh Quang vội vàng đuổi theo cô hỏi, thật khó khăn hợp ý, đem nước miếng đều nói tung bay, mới nhắc cô chín giờ. Hần cũng không muốn

buông tha cơ hội theo đuổi cô.

“Được.” Cô cười thản nhiên, ngênh ngang rời đi.

Trở lại nhà trọ, Cận Thừa lại đang ở nhà

Cô thay dép trong nhà , đi vào phòng khách, đem cái chìa khóa nhét vào trên bàn thủy tinh hình tròn, mới vừa duỗi lưng một cái, quay đầu lại liền nhìn thấy Cận Thừa từ trong thư phòng đi ra.

“Trễ như vậy, điện thoại di động sao lại cũng không nhận?” Hấn đánh hai mươi mấy cuộc điện thoại, nghĩ cô không trở lại nữa, muốn ra ngoài tìm người kiêm báo án rồi.

“Pin hết điện rồi.” Cô lười biếng trả lời.

“Đã đi làm cái gì ?” Hấn nhìn cô, một hồi nồng nặc mùi rượu.

“Xem điện ảnh” Cô mặt không đổi sắc nói láo.

“Điện ảnh gì?” Rạp chiếu phim bây giờ cũng bắt đầu cung cấp rượu rồi sao?”

“Nước Mĩ , tên gọi ‘ Nghề luật sư ’” Cô xoa có chút đau nhức huyết Thái Dương hường phòng tắm đi đến.

“Xem hay không?” Hấn đi theo phía sau, cũng vào phòng tắm.

“Không tồi, có mấy câu lời thoại thật là rất được lòng em .”

“Cái gì lời thoại?”

“Có một đoạn nói ba bác sĩ ngoại khoa cùng một chỗ nghị luận về khoang ngực, mình thích nhất giải phẫu cho loại bệnh nhân nào. Bác sĩ thứ nhất nói, tôi thích phẫu thuật nhất cho kiến trúc sư, trong lồng ngực kiến trúc sư tất cả đều là hình hình học, vuông , tròn , bày thật chỉnh tề.” Cô vừa nói, vừa quay đối gương cổ khuy trên áo sơ-mi xộc xệch.

“A!” Hấn tựa vào cạnh cửa được chạm trổ đánh bóng, sắc mặt trầm tĩnh.

“Bác sĩ thứ hai nói, tôi thích nhất giải phẫu cho nhân viên kế toán, lục phủ ngũ tạng của nhân viên kế toán cũng dán nhãn số, tài liệu vô cùng chính xác.”

Cô cúi xuống áo sơ mi, nịt ngực bằng ụa màu xanh, cơ thể đầy đặn hấp dẫn gợi cảm , nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc tỉnh táo, đáng tiếc sụp đổ quá nhanh, nhất là khi phát hiện hấn lại nghe rất nghiêm túc, thậm chí lúc hấn mở miệng hỏi tới: “Người thứ ba đâu?”, lập tức nổi trận lôi đình.

Thật là tức chết cô! Ném cho hấn một cái thật to xem thường, Mặc Khải Tuyền căm hận nói: “Bác sĩ thứ ba nói, ta thích nhất giải phẫu cho luật sư, bởi vì luật sư không tim, không gan, không phổi.”

Cận Thừa không nói gì mà nhìn chăm chăm vào cô.

“Những lời này thật là lời vàng ngọc.” Cô khiêu khích nhìn hấn không nói, lại bắt đầu cúi xuống bẫy phần quần jean.

“Khải Tuyền.” Hấn nhướn mày: “Tương lai em cũng sẽ là luật sư.”

“Em tuyệt đối thì không được bằng, thì không thể coi như là rồi, hiện tại.....!” Cô cúi hết y phục, đưa tay dùng sức đẩy hấn ra cửa, bịch một tiếng đóng phòng tắm , “Em muốn tắm!”

Tầng thứ hai mươi tám của khu cao ốc Đông Phương luật sư, trước cửa sổ sát đất rộng lớn, một thân ảnh cao lớn đứng lặng.

Cận Thừa ngẩng nhìn bầu trời xa xa, lâm vào trầm tư kéo dài.

Một đêm kia, cô bé con đó ở bên ngoài uống đến toàn thân mùi rượu còn nói dối hấn đi xem phim, lại còn cự tuyệt hấn cầu hoan, còn rất kiên quyết ôm lấy gối đầu, ngủ ở ghế sa lon thư phòng, lấy hành động tuyên cáo bọn họ phân giường.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, một bộ mặt mệt mỏi đã rời dấp tiều tụy, cho dù hắn có bao nhiêu dự vọng mãnh liệt muốn cô, cũng chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống, ai ngờ ba giờ sáng thì cô lại đột nhiên chủ động leo lên giường của hắn.

“Khải Tuyền?” Hắn còn buồn ngủ nhìn cô không mảnh vải che thân trước người, đang cố gắng cởi áo ngủ hắn xuống.

“Làm gì?” Cô cau chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như bị người thiếu tiền.

“Em muốn?” Hắn nhìn chằm chằm động tác của cô, cam chịu cô ngồi cưỡi lên trên bụng hắn hành động, bàn tay đã bắt đầu tự giác, xoa nhẹ một ít da thịt trên thân thể như ngọc kia, bóng loáng tuyết nộn như chất liệu tơ lụa tốt nhất, vĩnh viễn làm hắn quyến luyến không rời.

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Anh có muốn làm hay không?” Cô tức giận nói, tay nhỏ cầm dự vọng của hắn đã sớm kích động sưng phồng, tách ra đùi đẹp thon dài, muốn hắn trực tiếp tiến vào.

Đáng tiếc cô ở trên giường cho tới bây giờ đều không phải là người chiếm ưu thế, hoàn toàn không có cách nào nắm giữ lợi thế, chẳng những không thể để cho hắn thành công tiến vào, ngược lại khiến cho đôi bên đều miệng đắng lưỡi khô mất hồn và chàm.

“Không được, như vậy em sẽ bị thương.” Hắn ần ần rên rỉ, hít sâu một hơi, đè lại bàn tay nhỏ không an phận của cô. Đối với cái đó bởi vì mất khống chế mà thiếu chút nữa làm bị thương cô sáng sớm, lòng vẫn còn sợ hãi, thông thường thì hắn trêu chọc cô rất lâu mới tiến vào, vẫn thiếu chút nữa bị thương cô mỏng manh.

“Có đau hay không là việc của em, anh bận tâm cái quái gì, trực tiếp làm là được.” Giọng điệu của cô không vui, nói rõ tâm tình không tốt.

Nói gì vậy? Hắn không phải cảm thú, cũng không có cái loại yêu thích ngược đãi bạn gái, “Anh không có mang bao cao su.”

“Anh bắn ra bên ngoài.”

Sau đó, hắn vẫn là đè ép dự hỏa, theo cách của mình cùng tiết tấu hướng dẫn, từ từ tiến vào cô, nhồi vào cô, mà không để cho cô cảm thấy một tia đau đớn.

Nhưng không ngờ cô bé con một bộ liễu mạng cũng muốn cho người tin h tể như hắn mất đi ần ần, mê hoặc hắn ra sức đi vào chiến đấu hăng hái đến sáng sớm mới lui binh, buổi sáng có thể thức dậy đúng giờ đi làm, đã làm cho hắn bội phục thể lực của mình.

Sau liên tiếp mấy ngày, cô hàng đêm như vậy, về nhà muộn hơn so với hắn, toàn thân mùi rượu, bảo cô nói cũng là hồ hững, giả cảm giả điếc, lên trên giường lại thái độ khác thường, không nói câu nào liễu mạng hấp dẫn hắn, câu dẫn hắn.

Rõ ràng thân thể hai bên thật sâu giao hợp ở cùng một chỗ, thế nhưng hắn lại cảm thấy lòng của cô không tập trung, thậm chí, hắn có thể nhìn ra ở trong mắt cô có một mùi vị “Đến chết không rời”, muốn cùng hắn ân ái làm đến chết.

Cô có tâm sự rồi.

Hắn cũng không khiến cô có bất kỳ áp lực nào, bao gồm tình yêu, chỉ là là lạnh lẽo cùng cô lớn lên, cô gái này có bao nhiêu hoàn mỹ, chỉ có hắn rất rõ ràng, đúng là cái này bởi bên trong tới bên ngoài, không một nơi là không xinh đẹp, cô sớm muộn sẽ trở thành một cô gái thuần thực khiến người phải hâm mộ. Nhưng là khi đó, trong mắt của cô còn có hắn tồn tại hay không.

Cận Thừa chậm rãi thở dài, hồi tưởng nguyên nhân buồn bực gần đây, cô đột nhiên công bố muốn cùng nam sinh khác thử lui tới, thử con đường khác, xem có cái gì bất đồng.

Hắn chứa một bụng lửa giận, lại không nơi phát tác, cánh chim còn chưa đầy đặn, cũng đã tính toán muốn cùng hắn phải sạch quan hệ rồi, hắn rốt cuộc là cái gì của cô? Bạn trai? Tình nhân? Hay chỉ là bạn tình cùng nhau lên giường?

Tiếng chuông điện thoại trên bàn làm việc chợt vang lên, khiến Cận Thừa thoát khỏi trầm tư, đi tới đưa tay ấn xuống phím call.

“Cận tiên sinh, Bùi tiên sinh mời ngài đi một chuyến.” Thư ký ở đầu bên kia điện thoại kia báo cáo

“Biết.”

Bùi Thủ Chính là lão sư cùng đối tác, năm xưa dựa vào nhạc phụ là quan tòa khởi nghiệp, sau lại cùng Lão sư liên thủ sáng lập ra “Đông Phương”. Qua mấy thập niên rồi, ở trong hội thẩm nhuần đã lâu, sớm không còn nhuệ khí cùng sôi nổi như trước kia, càng ngày càng sành sỏi thói đời, khư khư giữ mình rồi, khó trách Lão sư từ xưa chỉ thích hợp hợp tác, không nên làm bạn.

Vào phòng làm việc của Bùi Thủ Chính, nhưng lại phát hiện bên trong còn có một người phụ nữ khác, còn gái độc nhất của Bùi thủ chính Bùi Gia Ly.

“Bùi tiên sinh, Bùi tiểu thư.” Cận Thừa không ngờ tới cô ta cũng ở đây, nâng lên nụ cười xã giao chào hỏi.

“Cận luật sư, ngài khỏe chứ.” Bùi Gia Ly nhìn mặt hắn cười ôn hòa, trong lòng một trận vui sướng.

Người người đàn ông này, chính là ứng cử viên mình và phụ thân đồng thời nhìn trúng, trước kia cô thích hẹn hò cùng mãnh nam ngoại hình cao lớn, nhưng những người này phụ thân đều chướng mắt, còn nói bọn họ là dạng ăn cơm chùa, mà phụ thân tìm những người con trai nhà giàu tới cùng cô thân cận, đại thiếu gia, nhị thiếu gia của tập đoàn này nọ, tràn đầy những thói hư tật xấu, cô làm sao có thể chịu được?

Hẹn hò thuộc về hẹn hò, đàm hôn luận giả cũng không giống nhau, cô hiểu rõ mình cần một người chồng thủ đoạn lợi hại, tương lai phụ thân về hưu, theo năng lực của cô sợ rằng không có biện pháp nắm giữ “Đông Phương”, vì vậy “Trí tuệ và ngoại hình cùng tồn tại” Cận Thừa thành người thích hợp nhất, lần này ngược lại hai cha con cô đều đạt đến thống nhất.

Trải qua mấy lần tiếp xúc, cô đối với vị luật sư trẻ tuổi này lập tức nhìn với con mắt khác, có nuôi dạy có nội hàm, giữ được trầm ổn mà đường hoàng, những mãnh nam tử chi phát triển đầu óc ngu si kia hoàn toàn không thể cùng hắn so sánh, cô thật hối hận không quen biết với Cận Thừa sớm hơn một chút

Mặc dù hắn vĩnh viễn đều là thái độ nghiêm cẩn lạnh nhạt, nhưng người đàn ông được cô xem trọng, nhất định phải có trong tay, trừ những thứ khác không nói, cô không tin hắn không muốn một nửa “Đông Phương” kia.

“Hôm nay em tới mời cha ăn bữa trưa, Cận luật sư có rảnh không? Cùng đi được không?” Bùi Gia Ly nở nụ cười sáng lạn tỏ ý mời.

Cận Thừa gương mặt liếc nhìn cô một cái, kể từ khi nhận Bùi Thủ Chính nâng đỡ, cùng vị Bùi tiểu thư này cùng kết bạn ở Luân Đôn, sau khi trở về Đài Loan, những ngày qua cô liên liên tiếp xuất hiện ở trước mặt hắn, vô luận là hắn ở trên pháp viện lên tòa án, hay là cùng khách hàng dùng cơm, cô đều có thể thần kỳ mà xuất hiện xung quanh hắn.

Một là hai lần thì không nói, nhưng xác suất nhiều quá mức, sẽ khiến cho hắn không thể không nghi ngờ, hiểu rõ hành trình hắn như vậy, chắc hẳn Bùi Thủ Chính đang tìm mọi cách chế tạo cơ hội gặp mặt cho bọn hắn.

Lời đồn đại bên ngoài, hắn không phải là không có nghe thấy, chỉ cười cho qua chuyện, cũng không để ở trong lòng, hiển nhiên cũng không suy nghĩ sẽ giải thích cái gì. Hoàn toàn là chuyện không có thực, không cần cố ý đi nói rõ, một khi tổn tâm tư giải thích ngược lại có vẻ trong lòng có quỷ, hắn đối với Bùi Gia Ly, đồng dạng cũng là như vậy, không làm không hổ thẹn, không nóng không lạnh, không khác gì người ngoài.

“Ngại quá, Bùi tiểu thư, tôi có vụ án lập tức phải đến cảnh cục một chuyến, buổi trưa có lẽ không quay trở lại.” Hắn cười nhạt, ý tứ cự tuyệt rõ ràng.

“Vụ án gì? Yêu cầu cấp dưới đi làm không được sao? Cần gì phải anh tự mình chạy đi?” Bùi Thủ Chính thấy vẻ mặt chán nản của đứa con gái bảo bối, không đành lòng không giúp.

“Chính là cảnh cục bên kia có chút phiền toái, mấy giờ liền lời khai của nhân chứng luôn là phản cung, ngày kia thì phải lên tòa, không thể kéo dài hơn nữa.” Hắn một bộ vẻ mặt bất đắc dĩ, khiến Bùi Thủ Chính cũng

không tiện nói thêm cái gì nữa rồi.

Người đàn ông trẻ tuổi đầy hứa hẹn trước mắt này, trí tuệ cùng tuần tú, thâm tàng bất lộ, bản lĩnh bình tĩnh ngược lại cùng kẻ xảo quyệt Cổ Kiều Hán kia.

“Vậy tôi đi trước, Bùi tiểu thư, hẹn gặp lại.” Cận Thừa nho nhã lễ độ chào từ biệt, xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn Cận Thừa rời đi phòng, lại quay đầu lại thấy vẻ mặt cô đơn của Bùi Gia Ly, Bùi Thủ Chính thầm than một tiếng.

Con gái mình lúc này là thật hăm sâu lưới tình rồi, nhưng nam tử giảo hoạt như vậy, cô có khả năng có thể nắm giữ hay không? Nhưng nếu là đối với nhân tài hiếm gặp thế này mà buông tay, sẽ không cam lòng.

Rượu cay xè, vũ đạo nóng bỏng, PUB ngấm dưới lòng đất đầy áp người.

“Khải Tuyền, chúng ta đi nhảy đi!” Mấy ngày gần đây, Hà Tranh Quang đồng học đã phát triển làm bạn thân, đang hưng phấn theo tiết tấu nhạc điệu mạnh mẽ đang đưa.

“Tôi không đi.” Cô uống rượu, vầng đầu mắt hoa tứ chổi ý kiến của hân.

Tuần lễ này đã cùng Hà Tranh Quang ra ngoài năm lần rồi, một nửa là bởi vì muốn nghe được tin tức của Cận Cát, một nửa kia có lẽ là vì cô thật sự quá tịch mịch.

Cô không có bạn bè, dung mạo xinh đẹp đã bị rất nhiều người cùng giới ghen tị, cho dù cô chưa bao giờ trang điểm đậm, hay ăn mặc quái dị đoạt người chú ý, hết lần này đến lần khác vừa trang điểm lên, dù là vô cùng nhạt, khiến người ta đều cho là một loại phong tình kiều diễm. Nhất là trong mấy năm nay, được Cận Thừa ngày đêm càn cù tẩm bổ, khiến cô từ cô bé hoàn toàn biến thành người phụ nữ thành thực khêu gợi rồi, cũng như người khác mặc vào bộ đồng phục có chút cũ kỹ, nhưng không giấu được những đường nét quyến rũ, đường cong lả lướt vóc người đẹp.

Về phần khác phái đi, tiếp xúc được đã ít lại càng ít, cô không phải không người theo đuổi, mỗi lần nhận thấy được ý đồ của đối phương, cô sẽ trịnh trọng cùng đối phương nói rõ mình đã có bạn trai, ngăn cản sạch tất cả có thể.

Trước mắt người gọi là “Hà Tranh Quang” này, rất gà mẹ, mười phần ba tám, nhưng thực là không để tâm, hơn nữa cô quả thật không tìm được người đi cùng, vì vậy anh bạn Hà Tranh Quang trở thành lựa chọn duy nhất.

“Vậy tôi đi cùng cô!” Hà Tranh Quang do dự, đang muốn lưu lại làm bạn cùng giai nhân, ai ngờ Mặc Khải Tuyền lại đứng lên, không nói hai lời đẩy hân vào sàn nhảy, lập tức cuốn vào trong sóng người cuồng hoan.

Xa xa nhìn Hà Tranh Quang khoa tay múa chân, bộ dạng khua múa vụng về, Mặc Khải Tuyền không khỏi ôm bụng cười lẫn lộn, một giây kế tiếp, cô liền cảnh giác đã có người đang đứng ở phía sau mình, quay đầu lại, cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông của cô đang cau mày nhìn.

Cô nhất định là uống quá nhiều, người đàn ông kia tuyệt đối sẽ không ở chỗ này xuất hiện, lại đang ở trước mắt cô.

“Làm sao anh biết em ở chỗ này?” Đặc biệt tìm đến cô sao?

“Anh tiếp bạn, vừa lúc nhìn thấy em.” Cận Thừa ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, gọi một ly rượu.

Thì ra là như vậy, hân còn có bạn bè, không giống cô, ngay cả một người bạn tri kỷ cũng không có, chỉ có thể lôi kéo Hà Tranh Quang cho đủ số, đúng rồi, bạn của hân là nam hay nữ vậy?

Cô bắt đầu bội phục mình, rõ ràng ghen tị đến sắp chết, thanh âm còn có thể bình tĩnh như thế, không khóc, không làm khó, không chất vấn, càng không có bất chấp tất cả lao vào ngực hân ăn vạ.

“Người kia là bạn của em?” Cận Thừa quay đầu lại liếc mắt nhìn sàn nhảy, vừa rồi tên kia giống như đã gặp qua ở đâu.

“Người nào?” Mặc Khải Tuyền cũng quay đầu lại theo tìm hiểu xem, lờ mờ một cái thấy Hà Tranh Quang đối diện cô ra sức vẫy tay, thậm chí còn ném tới mấy cái hôn gió, lập tức quay đầu về ra sức trợn mắt giả bộ không biết.

Cận Thừa nhìn cô, chờ câu trả lời của cô.

“Không biết.” Cô mặt không đỏ tim không đập nói: “Anh không cần tiếp bạn sao?”

Không cần, Quan Dạ Kỳ đã sớm vùi vào trong đám người phụ nữ rồi, Lôi Ngự Phong ngồi không được vài phút liền đi; về phần Lạc Thao, một thân một mình ngồi ở bên đó, một bộ khí chất “Người lạ chớ tới gần”; mà hắn, chỉ muốn mang cô về nhà.

“Ủa? Bonnie cũng ở đây!” Xuất quỷ nhập thần, Quan Dạ Kỳ không biết lúc nào thì đứng ở phía sau bọn họ, bên cạnh Lạc soái ca còn bày đặt một bộ lãnh khí gần cấm khác phái tiếp cận.

“Chào.” Mặc Khải Tuyền cười tươi như hoa chào hỏi.

“Lạc, đây chính là Bonnie.” Quan Dạ Kỳ làm ra vẻ như rất thân thuộc, còn hướng Lạc Thao giới thiệu cô.

Lạc Thao hướng cô gật đầu một cái, trên mặt không có biểu cảm gì, vẫn là nhàn nhạt.

Người lạnh như vậy, thói đời bây giờ hiếm thấy, Mặc Khải Tuyền tò mò quan sát hắn.

Bốn người ngồi trước quầy rượu, bắt đầu lặng lẽ uống rượu.

Mặc Khải Tuyền là tâm tình khó chịu chẳng muốn nói, Lạc Thao là bản tính thờ ơ bình thản, có thể nói ít đi một câu liền kiên quyết không nói nhiều, Cận Thừa còn lại là xuống tòa án cũng không thích nói nhảm quá nhiều, theo lý luận của hắn, trên tòa án lời nói lấy kể theo giờ, rời khỏi tòa án lãng phí nhiều nước miếng như vậy để làm chi? Vì vậy còn dư lại một Quan Dạ Kỳ, loại này tình cảnh không bình thường tự hắn phá vỡ,

“Giở trò quỷ gì!” Hắn kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ rượu này có độc sao? Các người đều bị độc cam rồi hả?”

“Không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi.” Cận Thừa cố ý mở đầu, cuối cùng nói một câu, cũng là hỏi Mặc Khải Tuyền.

“Đi thôi.” Cô cũng mệt mỏi, sạch sẽ gọn gàng nhảy xuống ghế, hất tay Bye Bye xong liền chạy lấy người.

“Khải Tuyền, Khải Tuyền!” Hà Tranh Quang xa xa nhìn thấy cô muốn đi, lấy tư thái như chẻ tre chen qua biển người sôi trào mãnh liệt, ra sức đuổi theo ở phía sau kêu tên của cô, mắt Cận Cát, bỗng chốc liếc lên. Quan Dạ Kỳ vẻ mặt hứng thú xem kịch vui dạt dào mà nói: “Lạc, có người muốn bị như vậy.”

“Người nào?” Lạc Thao hỏi.

“Dù sao không phải lỗi của mỹ nhân nha.”

Trước sau như một, tầm mắt trong trẻo lạnh lùng lãnh đạm, nhìn lướt qua bàn tay kia bắt lấy Mặc Khải Tuyền, lại nhìn Cận Thừa mang cô rời đi, cuối cùng dừng lại mấy giây ở vẻ mặt ngạc nhiên của Hà Tranh Quang, từ từ dời đi chỗ khác.

Khóe môi Lạc Thao gợn lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, rõ ràng tham muốn giữ lấy như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy ở trên người Cận Cát, tuy nói trước kia hắn nghe Quan Dạ Kỳ nói ba hoa chích choè cũng không tin, nhưng bây giờ mắt thấy mới là thực! “Tình yêu a, tại sao mi không đánh trúng ta đây?” Quan Dạ Kỳ nặng nề thở dài, buồn bực mà tu rượu, tiếp tục lớn tiếng oán trách: “Đáng chết Khuê Bì Đặc! Người đến tội cùng chết đi đâu rồi?”

11. Chương 07

Chương 7

Mở cửa, Mặc Khải Tuyền giật mình kinh ngạc. Người phụ nữ này mặc dù không quen biết nhưng cũng không cảm thấy xa lạ. Báo chí, tin tức đã từng nói qua vị đại tiểu thư này. Bùi Gia Ly, cha là luật sư nổi

tiếng, mẹ là hoa hậu, còn có ông ngoại là thắm phán nổi tiếng, gia thế cũng như trình độ học vấn đều đứng thứ nhất, từ trước tới nay là con cưng của giới truyền thông, cô ta chạy tới đây làm gì?

“Xin hỏi luật sư Cận có nhà không?” Bùi Gia Ly nở nụ cười hào phóng với người tới mở cửa đồng thời rướn cổ nhìn vào phía trong nhà

Mặc Khải Tuyền nghiêng người tựa ở cửa ra vào, hai tay ôm hai vai chắn ngang tầm mắt của Bùi Gia Ly, lạnh nhạt trả lời: “Anh ấy đi làm” Đúng là hỏi thừa. Hôm nay cũng không phải là chủ nhật, một người yêu công việc tới phát cuồng như Cận Thừa sao có thể có mặt ở nhà? Nếu anh có nhà thật thì người đàn bà này cũng sẽ không tới

Vừa nhìn, người đàn bà kia đưa mắt lướt qua trên người mình, đánh giá từ trên xuống dưới. Nếu biết trước thì cô sẽ mặc đồ ngủ bằng ren, quần chữ T khiến người nhìn phải chảy máu mũi tới mở cửa, thuận tiện để cho cô ta xem tác phẩm Cận Thừa để lại trên người mình. Thật là sai lầm!

“Vậy ta có thể vào không?” Nụ cười của Bùi Gia Ly vẫn không thay đổi

Mặc Khải Tuyền nhìn cô hai giây rồi nói: “Cô rốt cuộc là tìm Cận hay là tìm tôi?”

Không ngờ tình địch có thể gọn gàng dứt khoát như vậy, khuôn mặt tươi cười một cách nghề nghiệp cũng cứng lại

“Vào đi” Mặc Khải Tuyền nâng mi nhường đường

Bên trong phòng, Bùi Gia Ly chăm chú quan sát phòng trọ thoát nhìn ngăn nắp ấm áp này. Ánh sáng rất tốt, đường viền màu xanh nhạt trên rèm cửa được ánh sáng mặt trời sặc sỡ chiếu vào khiến căn phòng trở nên thanh lịch lại không kém phần lãng mạn. Những bức tranh nho nhỏ, những cây nến tinh xảo, con búp bê trên ghế salon đến hoa bình hoa trên bàn, dễ dàng biết được tất cả là do bàn tay người phụ nữ này.

Xem ra mối quan hệ của hai người cũng không tệ, Bùi Gia Ly ngồi trên ghế salon vừa nghĩ vừa chăm chú nhìn Mặc Khải Tuyền đang pha trà

Nhà của Cận Thừa là cô thuê người bí mật điều tra. Làm việc ở “Đông Phương” nhiều năm như vậy nhưng chưa có ai từng đến nhà anh, anh luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định với tất cả mọi người. Bây giờ nhìn lại có lẽ là để bảo vệ người phụ nữ xinh đẹp quá mức này.

Theo tài liệu điều tra được. Mặc Khải Tuyền tháng sau mới tròn hai mươi tư tuổi, hiện đang là sinh viên khoa luật, quan hệ với Cận Thừa cũng không bình thường, ở chung bốn năm rồi! Hơn nữa, cô kinh ngạc cực kỳ, bối cảnh của Mặc Khải Tuyền vô cùng phức tạp. Có mẹ là chị cả một băng đảng xã hội đen, cậu đang ngồi tù, bà ngoại bị bệnh tâm thần đã qua đời, nợ nần chồng chất, đã từng đi làm ở hộp đêm.....

Ngoài dự đoán của mọi người! Cận Thừa tiền đồ sáng lạn, sao lại ở cùng người phức tạp như vậy?

“Mời uống trà” Mặc Khải Tuyền đem ly thủy tinh để trên bàn

“Cám ơn” Bùi Gia Ly lễ phép nói

Tùy tiện ngồi xuống ghế salon, Mặc Khải Tuyền nghiêng đầu nhìn đối phương

Trên người cô ta có một loại khí thế cao cao tại thượng, có lẽ bởi xuất thân danh môn, mọi cử động đều rất tao nhã, dĩ nhiên cô cũng rất xuất sắc, không có gì vẻ vang nhưng không phải cô ta cũng là sinh viên trường luật sao?

“Mặc tiểu thư, thực ra hôm nay tôi đến là để gặp cô” Bùi Gia Ly không uống trà, vẻ mặt ôn hòa nhìn cô: “Chúng ta đều là người thông minh, nếu tôi đã đến đây tất nhiên muốn phương pháp giải quyết chung”

“E hèm” Cô gật đầu

“Ba tôi tính để tôi cùng luật sư Cận sớm đính hôn”

Cô nháy mắt mấy cái: “Cho nên?”

“Mời cô rời xa luật sư Cận”

Mặc Khải Tuyền cong khóe môi “Muốn tôi rời đi?”

“Đúng vậy, cô không hợp với anh ấy” Bùi Gia Ly là người thông minh, từng học đại học, không giống những đại tiểu thư ác ngôn xảo trá

Cô ôm tai nói: “Tôi biết rõ bối cảnh của cô, nếu công khai quan hệ, người chịu ảnh hưởng tất nhiên sẽ là luật sư Cận, như thế sẽ phá hủy tương lai của anh ấy. Vị trí của luật sư Cận có được ngày hôm nay cũng đã phải bỏ ra không ít công sức, nếu không cẩn thận công sức sẽ đổ sông đổ biển. Dù là tôi hay cô cũng đều không muốn chuyện đó xảy ra!”

Mặc Khải Tuyền cười lạnh trong lòng, ý của cô ta sẽ sức rõ ràng. Cô, Mặc Khải Tuyền, bối cảnh gia đình không tốt, mẹ là chị cả xã hội đen, không biết cha là ai, còn có cậu ham mê bài bạc hiện đang ngồi tù, bản thân cô cũng không có danh tiếng gì lại còn đã từng làm ở hộp đêm, bây giờ còn đang bị nuôi. Hai mươi tuổi mới thi đại học, trình độ học vấn không cao. Như vậy cô không xứng với Cận Thừa ngày hôm nay, nói cách khác, chỉ có Bùi Gia Ly gia thế trong sạch, tiếng tăm lừng lẫy, trình độ học vấn lại cao mới có tư cách làm Cận phu nhân. Ý là như vậy sao?

Đang muốn mở miệng nói chuyện thì tiếng chuông điện thoại trong phòng ngủ vang lên

“Xin lỗi, chờ một chút” Cô đứng lên chạy vào phòng ngủ, cầm điện thoại lên: “Alo”

“Khải Tuyền....Ồ..... Tôi trở về chết chắc rồi.....”

Mặc Khải Tuyền không nói gì, im lặng nghe đối phương khóc lóc kể lể, càng nghe càng tức, càng nghe càng giận, cuối cùng trực tiếp cắt điện thoại sải bước ra khỏi phòng ngủ, dùng giọng không tốt nói: “Muốn tôi rời đi đúng không?”

“Phải.....” Bùi Gia Ly giật mình giật đầu một cái

“Tốt, đưa tôi năm trăm vạn, tôi lập tức rời xa anh ta” Cô còn nhớ rõ mình thiếu tiền anh, dù sao Cận phu nhân tương lai cũng là người có tiền, không bằng xin cô ta giúp một tay

Bùi Gia Ly ngần ra, không nghĩ tới mọi chuyện nhìn như khó giải quyết lại có thể giải quyết dễ dàng như vậy. Cô khó tin nhìn Mặc Khải Tuyền: “Chỉ vậy thôi?”

“Cô muốn đưa nhiều chút cũng được”

Thì ra chỉ là người tham tiền, Bùi Gia Ly thở phào nhẹ nhõm, trong mắt khó nén vui sướng gật đầu đồng ý: “Cô yên tâm, tiền không thành vấn đề”

Mười phút sau, Mặc Khải Tuyền một tay xách hành lý, một tay cầm chi phiếu đứng ở cửa phòng dặn dò: “Chìa khóa phòng ở trên mặt bàn, cô tự mình cầm hoặc ném thùng rác đều được” Sau đó liền rời đi

Bùi Gia Ly ngồi trên ghế salon, bốn phía yên tĩnh. Cảm giác giống như một giấc mơ, có chút không rõ ràng.

Đó là Mặc Khải Tuyền? Rất kiêu ngạo. Chẳng lẽ Cận Thừa lại thích loại người như vậy? Một lúc lâu sau cô mới lấy lại tinh thần vội vàng rời khỏi nhà trọ

Chiếc chìa khóa kia vẫn lẳng lặng đặt ở trên bàn không động chút nào.

Thật là tức chết cô!

Mặc Khải Tuyền ngồi lên taxi, quay đầu nhìn lại căn phòng mình đã ở hơn một nghìn ngày. Vốn muốn lấy dũng khí cùng Bùi tiểu thư tuyên bố quyền sở hữu Cận Cát. Dù gì cũng có thể thử xem tài ăn nói của người ta có được hay không, nhưng cuộc điện thoại kia khiến cô thay đổi ý muốn.

“Khải Tuyền.....Ồ.....Tôi làm sao bây giờ?” Luật sư Hà khóc qua điện thoại nỉ non, “Hội đồng luật sư nói hoài nghi tôi giả giấy chứng nhận, bằng luật sư bị thu hồi và hủy rồi. Cha tôi biết được nhất định sẽ giết chết tôi.....Ồ ô.....Khải Tuyền.....Tôi không đắc tội ai, tại sao lại xảy ra chuyện này?”

Mặc Khải Tuyền nghi ngờ nghe, đột nhiên nhớ tới ngày nào đó ở hộp đêm, nhân viên nhà nước kia đã nói “có người gặp xui xẻo”. Nếu theo tính cách Hà Tranh Quang, hẳn căn bản sẽ không đắc tội người. Nhất định là Cận Thừa giở trò

Thật là trắng trợn, quan đốt lửa lại không cho dân thấp đèn! Hắn cùng Bùi tiểu thư bàn hôn nhân rồi, tại sao còn để ý cô cùng Hà Tranh Quang?

Cô ngã trên ghế sau taxi, khó chịu ôm lấy đầu. Tới giờ, cô tại sao vẫn không hận hắn? Là do cô yêu hắn sao? Cho nên không có cách nào hận, chỉ có thể ngu ngốc mà để ý hắn. Cô nhớ mang máng ba năm trước từng hỏi hắn: “Nếu như em và anh ở cùng một chỗ, có làm phiền cuộc sống của anh không?” Hắn trả lời: “Không biết”

Nhưng bây giờ không giống lúc đó, có một cô gái tốt như vậy, gia thế chói mắt như thế, nếu hắn từ chối thì đúng là hắn điên rồi

Tóm lại cũng đều do cô tự ti, cô không có gì làm sao có thể cùng người khác tranh? Muốn chia tay cũng phải có một người nói trước, vậy thì để cô nói! Cho dù xảy ra chuyện gì, cô luôn luôn ngoan cố, luôn luôn thông suốt hơn người khác, cũng ích kỷ hơn Cận Cát, ăn uống của hắn nhiều năm như thế, cũng rất thoải mái mà yên tâm làm sâu gạo. Bây giờ cũng nên hiểu biết một chút, thay hắn suy nghĩ

Nhưng tại sao cô tự tìm lý do tốt như thế nhưng vẫn cảm thấy đau lòng. Giống như bị dao đâm vào rồi xé rách ra, giống như từng trải qua những đau khổ khiến cô đau đến không nói nên lời.

Tâm trạng Cận Thừa bây giờ hoàn toàn không tốt. Không thấy Khải Tuyền. Anh đi đến tất cả những nơi cô có thể đến, ai ngờ cô bé này giống như thực sự quyết tâm không để anh tìm được, làm anh tức giận không có chỗ trút giận.

Ngồi ở phòng làm việc của tổng tài Lôi Đình, sắc mặt anh âm trầm không nói một lời. Lôi tổng lại cố tình không ngừng giục anh nghĩ biện pháp để cưới được kiều thê

Nếu anh thần thông quảng đại như vậy thì đã không để cho người phụ nữ của mình chạy mất

“Tôi nợ cậu phí luật sư sao? Luật sư Cận?” Nhìn ánh mắt Cận Thừa tối tăm, Lôi Ngự Phong như gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, mặc dù chuyện vui này chữ “bất” cũng không nhếch lên được. Coi như anh ở trong biển người mù mịt tìm được ý trung nhân, cảm thấy số phận đã tuyệt vời hơn người khác nên tốt bụng không cùng hắn so đo

“Không có” Cận Thừa giễu cợt ném ra hai chữ

” Vậy sao mặt cứ cau lại? Mau nghĩ cách giúp tôi giải quyết lão bà tương lai, không thể có một chút sơ sót” Lôi Ngự Phong một mặt nóng lòng nói: “Theo ý cậu, Y Nông, cô ấy thiếu gì? Thích gì? Rất muốn có cái gì?”

Người đàn ông dù anh minh thần vô tới đâu, đụng phải tình yêu cũng đều biến thành ngu ngốc, Lôi Ngự Phong chính là ví dụ điển hình

“Thứ lão bà tương lai của cậu thiếu nhất là tiền”

Nhắc tới tiền, Cận Thừa liền nhớ lại chuyển phát nhanh, bên trong chỉ có tờ chi phiếu 480 vạn, chuyện này chỉ có cô mới nghĩ ra được, hơn nữa còn dùng giấu ghi chép thông báo cho anh, hai người từ này một dao cắt đứt, không ai nợ ai, cả đời không cần gặp nhau, cảnh cáo anh lần cuối không cần tìm Hà Tranh Quang, hắn là người vô tội, lại còn uy hiếp anh không cần tìm cô, nếu không cô lập tức rời khỏi Đài Loan

Nói đùa, cả người anh đều là của cô, cô nói dứt liền dứt? Nghĩ bỏ rơi liền bỏ rơi? Đừng có mơ!

“Muốn bao nhiêu? Tôi viết chi phiếu” Người đàn ông khi yêu đều trở nên mù quáng

“Người còn chưa cưới vào cửa, cậu định dọa lão bà cậu sợ chết sao?” Cận Thừa tức giận nói: “Không phải nói muốn tôi đưa ra một kế hoạch cận kề sao? Chuyện này gần đây tôi không có thời gian làm” Anh bận tìm người phụ nữ của mình, không rảnh trông nom người phụ nữ người khác.

“Không có thời gian làm? Vậy thật không may rồi. Suýt chút nữa quên nói cho cậu biết, người phụ nữ chơi trò bỏ nhà ra đi của cậu lại trở thành hàng xóm của lão bà tương lai của tôi” Đây là do đêm hôm trước đưa Y Nông về nhà, hắn vô tình nhìn thấy

“Cái gì?” Cận Thừa rống to

“Luật sư Cận luôn luôn tỉnh táo bây giờ lại không giữ nổi bình tĩnh, thật là hiếm gặp” Lôi Ngự Phong cảm khái vạn lần: “Xem ra người phụ nữ nhà cậu quản chồng rất tốt, về sau tôi nhất định cấm không để cô ấy đến gần Y Nông của tôi”

“Địa chỉ?”

“Gần đây không phải rất bận sao? Đồng ý giúp ta lên kế hoạch?”

Từ trong phòng thuê nho nhỏ của Y Nông đi ra, ngay lập tức anh nhìn thấy cô quần áo mát mẻ lại xinh đẹp, T-shirt quần ngắn cùng đeo lê, trong tay cầm túi nước quả đang nhảy lên, chợt giật mình rất lâu.

Không có anh cô vẫn vui vẻ sống. Cận Thừa đen mặt lại, cũng không cùng cô chào hỏi, “Cộp cộp cộp” xuống tầng, nghênh ngang rời đi

Mặc Khải Tuyền đứng yên tại chỗ, mặt ngạc nhiên nhìn bóng dáng anh rần rở, tóc có chút loạn, tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa còn giả vờ không biết cô?

“Mặc tiểu thư, cô về rồi!” Nguyễn Y Nông nhìn thấy tình cảnh này, không biết phải làm sao nhưng vẫn sẵn sàng hỏi: “Tôi mới nấu chè, cô tới uống một chút nhé?”

“A, được!” Mặc Khải Tuyền lấy lại tinh thần, hướng thẳng trong nhà xông vào

Nguyễn tiểu thư là cô gái độc thân, dịu dàng lại xinh đẹp, vừa làm việc vừa chăm sóc hai cháu, vô cùng vất vả, nhưng cô vẫn rất kiên cường, chưa bao giờ kêu khổ, luôn lặng lẽ nỗ lực

Có lẽ ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, Mặc Khải Tuyền liền thích người hàng xóm này, một lần đến hai lần đi, hai người dần trở nên quen thuộc

Ngồi trước quạt, uống chè lạnh, khí trời cùng phiền não lập tức tan biến

“Mới vừa rồi người kia là ai vậy? Trước kia chưa có thấy hắn tới” Cô giả vờ vô ý hỏi han: “Là bạn của cô à?”

“Không phải, anh ấy là luật sư Cận” Nguyễn Y Nông hiển nhiên không muốn nói nhiều

“Thảo nào, tôi thấy anh quen mắt, có phải là cái người tên Cận Cát?” Mặc Khải Tuyền cười khan hai tiếng

“Đúng vậy” Nguyễn Y Nông lấy làm lạ hỏi: “Anh ta nổi tiếng như thế sao? Cô biết anh ấy?”

“Tôi không biết, chỉ nghe nói qua người này”

Hừ, không phải Cận thấy Nguyễn tiểu thư xinh đẹp như hoa liền một đường đuổi theo giai nhân tới đây chứ? Trong đầu hiện lên vài hình ảnh những cuộc gặp gỡ của tài tử với giai nhân trên phim truyền hình, Nguyễn tiểu thư xinh đẹp lại thiện lương như vậy, nếu cô là người đàn ông cũng sẽ động lòng. Những không phải anh sẽ cùng Bùi tiểu thư kết hôn sao? Tại sao lại còn tới trọc Nguyễn tiểu thư?

Trước mắt là đem bộ mặt thật của Cận Thừa ra thị chúng, khiến Nguyễn tiểu thư nhìn đến hẩn liên tránh, mới khiến Nguyễn tiểu thư không bị hẩn lừa gạt

Vì vậy, Mặc Khải Tuyền phát huy tinh thần bát quái, bắt đầu lòng đầy căm hận, thêm mắm thêm muối nói những chuyện thất đức mà Cận Thừa từng làm, cuối cùng thành công đem anh miêu tả thành người nhân phẩm kém, tâm địa xấu xa, vì đạt được mục đích không từ bất cứ thủ đoạn nào, không đạt được mục đích tuyệt không buông tay. Nói tóm lại, người này chính là sỉ nhục của giới luật pháp, là cận bã

Nhìn Nguyễn Y Nông sắc mặt sợ hãi cô biết mình đã thành công!

Hài lòng từ trong phòng Nguyễn Y Nông đi ra, Mặc Khải Tuyền mới cầm cái chìa khóa đi ra, sau lưng liền dán lên thân thể cao lớn

“A!” Cô sợ tới mức lên tiếng hét chói tai

“Câm miệng” Một bàn tay ấm áp chuẩn xác che miệng cô lại

m thanh này quá quen thuộc, cô không tiếp tục thét chói tai, sợ Nguyễn tiểu thư chạy tới, không có biện pháp đành dẫn sói vào nhà

Cận Thừa nhanh chóng nhìn xung quanh căn nhà nơi cô ở

Căn nhà nhỏ với một phòng ngủ và một phòng khách, bên trong phòng khách mang tông màu vàng chanh mà cô thích, đi vào phòng ngủ, khăn trải giường nền trắng có những đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt trải ở trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp, một chiếc gối hình vuông đặt ở bên trên, nhìn qua vừa chỉnh tề vừa đáng yêu. Hần xoay người đem cặp tài liệu đặt trên khay trà rồi ngồi xuống ghế sofa.

“Anh nghĩ làm gì?” Mặc Khải Tuyền nhìn chăm chú cử động của anh

“Anh mới phải hỏi em câu này, em cầm tiền của người khác đưa chưa anh là muốn làm gì?” Anh chất vấn

“Cái gì tiền của người khác, vợ tương lai của anh giúp em trả nợ, dù sao các người cũng sắp thành người một nhà, đâu cần phải phân biệt của anh hay của cô ấy” Cô đem đồ mới mua được lần lượt để vào tủ lạnh, vô cùng bình tĩnh nói: “Em vốn nợ tiền anh, anh quên rồi à? Cận phu nhân tương lai có rất nhiều tiền, vì thấy em ở nhà buồn phiền nên giúp em tiêu khiển một chút, vừa ra tay chính là năm trăm vạn. Em trả anh 480 vạn, còn hai mươi vạn em định dùng để sống hết quãng đời cô đơn lạnh lẽo còn lại, Cận tiên sinh sẽ không có ý kiến chứ?”

“Quãng đời cô đơn lạnh lẽo?” Cận Thừa xì mũi coi thường

“Đúng vậy, chỉ vì anh, cô đơn lạnh lẽo nhưng em không oán cũng không hối” Ngoài mặt không biểu cảm nhưng trong lòng cô thật ra đau muốn chết, chỉ có những lời này là thật tâm thật ý của cô

“Không ngờ em lại thay anh suy nghĩ” Hần cắn răng, sắc mặt không tốt nói

Trong lòng đau nhói, cô lại tiếp tục rắc muối lên vết thương của mình: “Đúng vậy, anh là ân nhân cứu mạng của em lại nuôi em nhiều năm như vậy, không suy nghĩ cho anh làm sao được, tương lai anh sẽ thăng chức rất nhanh, lúc đó cũng không cần cảm ơn em!”

Anh trầm mặc, một lúc lâu cũng không mở miệng, cô nghi ngờ, đang muốn quay đầu đột nhiên một bàn tay to kéo lấy cánh tay cô, đem cô kéo mạnh vào ngực, sức lực kia mạnh đến mức khiến cô nổ đom đóm mắt, tiếp đến anh ôm cô vào phòng ngủ rồi ném lên giường

“A.....Ngày.....Anh đừng làm loạn”

“Làm loạn đã nhiều năm, bây giờ mới nói lời này đã quá muộn”

“Buông em ra”

“Đừng mơ tưởng”

“Anh....Anh rất nặng”

“Ai kêu em mua giường nhỏ như vậy?” Làm cho hần chỉ có thể đè ở trên người cô, hoặc là để cô nằm trên hần, những tư thế khác đều không nằm được

“Em đâu có nói anh ngủ ở trên giường này....Ngô!” Mặc Khải Tuyền một bụng kháng nghị còn chưa nói hiển, môi hoàn toàn bị ngăn chặn

Cận Thừa một tay nắm lấy gáy cô, một tay nâng lưng eo cô lên, cúi người điên cuồng hôn cô, lưỡi cùng lưỡi quần quýt dây dưa, hai thân thể chặt chẽ kề sát nhau không có một khe hở. Cái hôn này rất có cảm giác. Trong chuyện này, bọn họ đặc biệt hợp nhau, mỗi lần đều có thể ở trên thân thể đối phương vô cùng tinh tế hưởng thụ đến cảm thụ tuyệt vời nhất, cộng thêm đã nhiều ngày họ không ở cùng nhau, lúc này một nụ hôn sâu dây dưa khiến hai người giống như củi khô gặp lửa nóng, ngọn lửa bốc cháy.

“Cận.....” Cô ưm nhẹ, giọng nói mềm ngọt gọi tên anh, hai tay ôm chặt cổ anh không muốn buông tay

“Nha đầu hư, cần phải đánh mông em một lúc.” Cận Thừa đè cô dưới thân, cởi quần áo của cô ra, bàn tay nhiệt tình cùng môi lưỡi đồng thời cụng bái thân thể xinh đẹp của cô, khi đầu lưỡi đi qua mông non mịn thì nhẹ nhàng cắn một cái. Hần đã từng vô số lần nhớ tới thân thể mềm mại này, từng vô số lần có được nó, dù là bao nhiêu lần cũng không thể đủ, như thế chính là yêu sao?

Hắn tiến vào cô ướt át thân thể, rất nhanh đạt đến cao trào, đã lâu không cùng cô hoan ái, hắn giống như chàng trai trẻ ngây ngô không có biện pháp khống chế mình. Hắn thở dốc nhìn cô gái nhỏ dưới thân không chớp mắt, kinh ngạc phát hiện chỉ cần chăm chú nhìn cô như thế, phân thân còn nằm ở trong cơ thể ẩm áp chặt chẽ của cô vừa mới giải tỏa lại nhanh chóng trở nên cứng rắn.

Nâng hông cô lên, hắn co rút, chậm chạp lại kiên quyết muốn cô, lấy tốc độ chậm chạp cùng phương thức mệt mỏi muốn cô.

Mặc Khải Tuyền bị lửa nóng của hắn trên trọc phải dục tiên dục tử, cả người mềm mại vô lực, mặc cho hắn ôm cô, dặng chân ở trên đùi hắn, tiếp tục ra vào con đường u tối ướt nhẹp của cô, môi mỏng ngậm nụ hoa của cô, nặng nề liếm mát.

“A.....” Cô ngẩng đầu nức nở, theo nhịp điệu của hắn chìm sâu trong kích tình

“Còn muốn nhiều hơn sao?” Cận Thừa cúi đầu hỏi thăm, thương yêu cái trán của cô

“Muốn.....”

“Tiểu quỷ tham lam” Hắn cười, trên khuôn mặt tuần lãng hiện lên sự cứng chiều lại khêu gợi dịu dàng, hắn lần nữa để thân thể cô nằm trên giường, từ giữa đùi cô rút ra dục vọng của bản thân hắn

Cô mở mắt mê mang không hiểu nhìn sang, anh khẽ mỉm cười với cô, tay cầm hai mắt cá chân của cô, đem bắp đùi trắng như tuyết tách ra, sau đó cúi đầu chui vào trong đó, mút lấy từng ngụm mật hoa ngọt ngào chỉ thuộc về cô

Cô thét chói tai ra tiếng, không cách nào khống chế khoái cảm đánh tới, đợi đến khi hắn dừng lại động tác, cả người cô giống như uống hết một bình rượu Vodka, toàn thân trở nên xụi lơ

Hắn rất nhanh lại tiến vào cô lần nữa, đè ép chân cô đâm thật sâu vào bên trong, rút ra lại đâm vào, nhịp điệu giao hoan từ chậm dần dần trở nên nhanh hơn, lại vẫn tiếp tục chặt chẽ nằm trong lòng bàn tay hắn. Không biết qua bao lâu, Mặc Khải Tuyền chìm vào hôn mê lại bị hắn lật người lại, từ sau lưng nặng nề tiến vào cô

Khoái cảm của cô đã tới cực điểm nhưng người đàn ông trên người vẫn không chịu cho, vẫn đè nén một kích cuối cùng. Cô khẽ khóc lên, năn nỉ hắn, rốt cuộc tốc độ của hắn càng ngày càng nhanh, cuối cùng hoàn toàn mất khống chế.....

“Khải Tuyền, dùng sức kẹp chặt anh, đúng, cứ như vậy.....” Hắn lẩm bẩm bên tai cô, nói xong khẽ cắn vào cái cổ trắng như tuyết của cô

Cuối cùng, khoái cảm dâng cao hướng cô đánh tới khiến Mặc Khải Tuyền không cách nào khống chế được bản thân, tự động co rút, cô mơ mơ hồ hồ kêu tên hắn, hoa tâm co rút lại

Cô ngọt ngào kêu lên cùng phản ứng mê người khiến Cận Thừa toàn thân run lên, phân thân như bị điện giật trở nên tê dại

Dùng sức hôn lên cánh môi mềm mại, cổ họng đè nén tiếng gầm nhẹ, dục vọng thật lớn vùi sâu trong cơ thể cô, đem toàn bộ kích tình màu trắng vẫn đục đều vấy vào hoa điền ẩm áp

Bởi vì cảm giác quá mức tuyệt vời nên từ đầu tới cuối bọn họ thậm chí đã quên sử dụng bao cao su.

12. Chương 08

Chương 8

Có một cảm giác giống kẻ trộm.

Mỗi ngày buổi tối, trời tối cô mới dám để Cận Thừa vào cửa, trời chưa sang cô đuổi hắn về nhà giống như đuổi giặc.

Nguyên nhân rất đơn giản, ngộ nhỡ ngày bị Nguyễn tiểu thư bắt gặp, phát hiện cô cùng bại hoại của giới luật sư lén phéng, cô có miệng cũng khó cãi, đây là tự làm tự chịu!

Đồ dung của đàn ông trong nhà càng ngày càng nhiều, bàn chải đánh răng, dao cạo râu, nước hoa, đồ lót, âu phục, giày da, sách luật, Laptop, thậm chí tâm huyết dâng cao, hấn còn mang cả bồn tắm màu lục tối, giống loài tu hú chiếm tổ của chim khách, khiến cô giận mà không dám nói.

“Anh có thể không cần ngày nào cũng phải đến không?” Cô oán trách: “Như vậy rất nguy hiểm!”

Kể từ buổi chiều đầu tiên không đuổi hấn đi, hấn liền mỗi đêm đều đến, ở trên giường đơn nho nhỏ ra sức giày vò cô, làm cho giường kêu “Kèo kẹt kèo kẹt” mỗi đêm, có lẽ vài ngày nữa sẽ phải đổi cái khác.

“Vậy em về nhà cùng anh?”

“Không!”

Cô sẽ không ngu như vậy, ngộ nhỡ ngày nào đó Cận phu nhân tương lai lại tâm huyết dâng lên chạy tới nhà trọ, phát hiện cô còn ở lại nơi đó, khó đảm bảo cô ta sẽ không làm gì mờ ám với cô, cuối cùng xui xẻo nhất sẽ là Cận Thừa

Cô không muốn thấy danh dự cũng như sự nghiệp của hấn bị hủy hoại, lại không nỡ rời xa hấn, cô cũng lặng lẽ thuyết phục mình, chỉ cần hấn đính hôn cô sẽ lại diễn trò mất tích lần nữa, hơn nữa tuyệt đối sẽ không nếu để cho hấn tìm được.

“Không trở về thì không được phép đuổi anh đi.” Hấn nói như đó là chuyện đương nhiên, cầm thìa khuấy đều mì ăn liền thêm trứng mặn cô nấu, chăm chú ăn, giống như đó là cao lương mỹ vị.

“Anh lâu lắm chưa được ăn cơm sao?” Cô vừa buổi vừa ngẩng gương mặt hấn.

Hình như hấn gầy một chút, không có cô ngày ngày nấu cơm nấu canh, người đàn ông này nhất định là một ngày ba bữa đều qua loa, có khi bỏ bữa, có khi ăn gộp vào một bữa, nơi này lại quá nhỏ vừa không có đồ dùng nấu nướng, muốn làm chút đồ ăn ngon cho hấn cũng không thể, chỉ có thể để cho hấn ăn mì ăn liền!

“Cũng đều tại em hết.” Cận Thừa hừ nhẹ, liếc cô một cái.

Đang yên đang lành lại chơi trò bỏ nhà ra đi, ngày ngày ăn trái cây với đồ ăn liền, hấn đảo mắt một cái cũng biết cô từ trên xuống dưới chỗ nào gầy.

“Em đang giảm cân.” Miệng cô không ngừng lại mà tiếp tục ăn buổi.

“Đừng giảm, eo vừa đẹp rồi, ôm vào quá cứng, rất may ngực cùng mông không có ảnh hưởng.”

“Khụ khụ.” Mặc Khải Tuyền suýt sặc, đây là lời nói của vị luật sư đứng đắn, nghiêm túc sao? Thực sự quá rõ ràng!

“Ăn no rồi.” Hấn để thìa xuống, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây.”

“Làm gì?” Cô cảnh giác hỏi.

“No bụng thì nghĩ dâm dục.” Hấn rất đơn giản nói ra ý nghĩ của mình.

“Em còn chưa ăn no.” Cô không làm.

“Không sao, anh có thể để cho em ăn.”

Thật sự. Quá sắc tình! Mặc Khải Tuyền mặt đỏ tới mang tai hét lên một tiếng: “Cận Thừa! Tại sao trước kia em lại không biết anh rất háo sắc vậy?”

Nhớ năm đó, cô còn phải chủ động leo lên giường của hấn, đối với hấn muốn làm gì thì làm, nhưng hôm nay nhìn lại xem ra, chỉ sợ này người đàn ông gian trá này đã sớm tính toán tốt lắm, nắm giữ nhược điểm của cô, khiến cô rơi vào bẫy của hấn, dù bận vẫn ung dung khép lại tay áo bàng quan chờ xem cô lúc nào mới ở bên trong giấy dục.

Chỉ trách cô sao lại ngu như vậy, còn chết cũng không hối hận!

“Em cũng có thể háo sắc với anh, anh rất hoan nghênh.” Hấn không có ý định cho cô thời gian đợi, đứng lên đi tới.

Cô không nói gì nhìn hấn ở trước mặt cô, nhìn hấn hôn cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là vẻ u oán, hấn cởi quần áo của cô giống đứa bé sơ sinh, rồi thả vào giường đơn thượng.

“Vậy chỉ làm một chút thôi nhé?” Cô xem hấn cởi từng chiếc từng chiếc quần áo trên người, lộ ra thân thể bền chắc cường

“Không biết.” Hấn lên giường, đặt lên thân thể xinh đẹp của cô, bàn tay vội vàng sờ lên làn da trơn nhẵn như tuyết.

“Tại sao? Làm bằng sắt hay sao?” Cô tò mò hỏi.

“Bởi vì đó là em.”

Mặc Khải Tuyền ngẩn ra, đang định nói lời cảm động với hấn, ai ngờ câu nói tiếp theo của hấn làm cô tức giận chết, hấn nói: “Anh thích thân thể của em, rất hợp khẩu vị.”

Người đàn ông xấu xa! Coi cô như thức ăn ngon sao? Rất tốt, cô cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cũng có bản lĩnh muốn hấn khó chịu, vì vậy cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo chất vấn: “Anh không làm khó Hà Tranh Quang nhà người ta đấy chứ?”

“Không có.” Đó chỉ là chút dạy bảo nho nhỏ hù dọa, phô trương thanh thế thôi, tên kia đáng giá hấn đụng tới sao?

“Anh thật quá đáng, hù dọa hấn như vậy.” Ngày đó Hà Tranh Quang gọi điện thoại, nói bằng luật sư của mình mất mà lại được chuyện tốt, từng câu từng chữ đều là đại nạn không chết.

“Ở trên giường của anh, không được nhớ người đàn ông khác.” Hấn lừ mắt, trừng mắt đen nhìn chằm chằm cặp mắt giảo hoạt mang chút kiêu căng, trầm giọng cảnh cáo.

“Em không nhớ hấn, em chỉ nói một chút thôi.”

“Vậy cũng không được.”

“Anh không hài lòng cũng có thể nói một chút về Cận phu nhân tương lai!” Cô chua xót nói.

“Em cứ như vậy vội vã muốn nhìn anh cùng người phụ nữ khác thành một đôi?” Cận Thừa nhường mảy.

“Chuyện liên quan gì tới em?”

“Chuyện không liên quan tới em sao? Em quyến rũ lão công của Cận phu nhân tương lai đến độ không muốn xuống giường, còn nói chuyện không liên quan tới em?”

“Là anh tự mình muốn thế. Đau quá. Làm gì cản người ta?”

“Em cũng có thể ăn anh.”

“Em không cần. A.” Cùng với tiếng người phụ nữ hoang mang sợ hãi thét chói tai, giường đơn nho nhỏ “Kèo kẹt kèo kẹt” kêu loạn, là tiếng da thịt va chạm lẫn nhau khiến người nghe mặt đỏ tím đập mạnh.

Mặc Khải Tuyền không ngờ tới, những ngày lo lắng đề phòng rất nhanh liền kết thúc.

Bởi vì Nguyễn tiểu thư sẽ phải lập gia đình, gả cho người đàn ông mà cô quen chưa tới một tháng, Lôi Ngự Phong, tổng tài tập đoàn Lôi Đình.

Chuyện trên đời này không có chuyện gì là không thể!

Mặc Khải Tuyền đứng ở bên ngoài sạp báo, lật nhanh tờ báo trong tay, phía trên là bài viết về đám cưới của những người thuộc tầng lớp thượng lưu

Nguyễn tiểu thư cùng Lôi Tổng tài, hai người này hoàn cảnh sống hoàn toàn khác nhau, lại có thể biết trở thành vợ chồng, cô cau lại mi dưới, khó khăn tưởng tượng hai người cách nhau một trời một vực lại có thể sống chung một nhà. Dĩ nhiên, nếu hôn nhân không có tình yêu làm trụ cột, nếu như nam người phụ nữ vật

chính đổi lại Cận Thừa cùng Bùi tiểu thư, cô sẽ dễ nghĩ một chút, hai vị kia là theo như nhu cầu, nhưng Nguyễn tiểu thư cùng Lôi Ngự Phong, bọn họ lại là cái gì?

Thở dài, cô đặt tờ báo lại, chuẩn bị đi siêu thị mua vài món đồ, đột nhiên có người ở bên cạnh kéo cánh tay của cô.

“A!” Cô sợ hết hồn, ngẩng mặt lên, một người đàn ông khô gầy bở ỉn xuất hiện ở trước mắt cô.

Là Mặc Đồi! Người cậu tham đánh bài của cô, đem toàn bộ gánh nặng nợ nần đẩy lên vai cháu gái mình, còn bản thân lại bỏ chạy không thấy đâu!

Ông ta tại sao vẫn còn mặt mũi xuất hiện trước mặt mình? Cận Thừa đã nói ông ta đang ngồi tù mà? Chẳng lẽ thả ra rồi?

Cô dùng sức hất tay ông ta ra, giận không kiềm được quát nhỏ: “Buông ra!”

“Khải Tuyền.” Gương mặt ông ta uể oải, tái nhợt ám chỉ sức khỏe của ông có vấn đề rất lớn. Hắn nhìn cháu gái, mặc dù cảm thấy áy náy từ sâu trong nội tâm, nhưng sức hấp dẫn của tiền tài nhanh chóng che khuất sự áy náy của hắn.

“Ông muốn làm gì?” Mặc Khải Tuyền tức giận hỏi.

Nếu như không phải tại hắn, nếu như không có những tờ giấy nợ kia, cô cũng sẽ không phải đến hộp đêm làm việc, cũng sẽ không đụng phải Cận Thừa, sẽ không rơi vào tình cảnh yêu không được mà đi cũng không xong này, ông ta đã hủy hoại cuộc đời cô tại sao còn xuất hiện trước mặt cô?

“Khải Tuyền, cậu biết cháu rất giận cậu nhưng cậu cũng không muốn như thế.....Cậu cũng hết cách rồi. Cháu hãy giúp cậu một lần cuối cùng có được hay không?”

“Ông lại làm cái gì? !” Mặc Khải Tuyền kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn.

“Cậu. Cậu thiếu một chút tiền.”

Cái gì? Mặc Khải Tuyền giận không kiềm chế được mắng: “Ông có phải người hay không? Bởi vì ông, làm hại bà ngoại thần chí không rõ, chết không nhắm mắt, làm hại tôi không thể đi học, chỉ có thể đến chỗ xấu xa đó đi làm, ông còn muốn cơ bạc! Còn không biết sửa chữa, ông.”

“Khải Tuyền, Khải Tuyền” nước mắt Mặc Đồi chảy ra: “Là cậu không tốt, là lỗi của cậu, cậu cũng muốn làm người cậu tốt, cháu cho cậu thêm một cơ hội cuối cùng, cậu nhất định sửa chữa, bắt đầu lại từ đầu, nếu như không trả tiền lại, những người đó sẽ đem cậu vứt xuống biển làm mồi cho cá mập.”

Mặc Khải Tuyền hít sâu một hơi, trong đầu hiện ra cảnh tượng lúc bà ngoại qua đời.

Người này là con trai duy nhất của bà ngoại, mặc dù cô hận ông ta thấu xương, nhưng cô có thể nhìn hắn đi chịu chết sao? Nếu như vậy, ở trên trời bà ngoại cũng sẽ rơi lệ!

Nắm mắt, hồi lâu, cô lạnh lùng hỏi: “Bao nhiêu?”

Lúc Cận Thừa chạy tới bệnh viện đã là nửa đêm.

Hắn lo lắng từ trên xe bước xuống, nhanh chóng tìm được y tá trực đêm hỏi phòng bệnh, cho đến lúc thấy cô lặng lẽ nằm ở trên giường bệnh truyền nước biển, cả người mới từ trạng thái mất kiểm soát hơi khôi phục một chút lý trí.

Buổi tối, hắn sau khi tan việc tới phòng thuê như cũ, lại phát hiện cô không ở nhà, chờ thật lâu cũng không thấy bóng dáng, điện thoại di động cũng không nghe.

Hắn liền cảm thấy rất lo lắng.

Hắn lái xe, không hề mục tiêu đi đây đường tìm lung tung, lòng nóng như lửa đốt, chợt nhận được điện thoại của y tá trực đêm, nói cho hắn biết cô bị thương nhập viện rồi.

Hắn vừa nghe liền giật mình, không biết có chuyện gì xảy ra, vội vàng đi ô-tô đến bệnh viện, dọc theo đường đi đầu óc hỗn loạn, thiếu chút nữa vượt đèn đỏ.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Khải Tuyền tại sao lại bị thương?” Hấn ngồi vào trước giường bệnh, nhìn chăm chú vào người phụ nữ đang ngủ say, đưa tay cầm cánh tay cô lộ ở bên ngoài chiếc chăn màu trắng, sắc mặt hết sức khó coi.

“Đừng nóng vội, anh không cần gấp gáp, bắp chân trái gãy xương, còn lại chỉ là bị thương ngoài da, ngày mai kiểm tra lại lần nữa xem có vấn đề không.” Y tá trực đêm cười an ủi: “Đúng rồi, nghe nói người yêu của anh thân thủ rất tốt, một đánh bốn.” Bàn tay bỗng chốc nắm chặt, đốt ngón tay nổi gân xanh.

“Ai làm?” Lời nói đơn giản khiến người khác giật mình.

“Cảnh sát đưa cô ấy tới là người quen của tôi, nghe hấn nói nhân vật khả nghi gọi Mặc Đồi, hình như là cậu của cô ấy, hấn có tật giật mình, vừa nhìn cảnh sát tới liền khai toàn bộ.”

“Hấn?” Cận Thừa kinh hãi. Mặc Đồi ở trong tù biểu hiện tốt, được tạm tha ra tù trước, tại sao lại đến tìm Khải Tuyền nhanh như vậy ?

“Mặc Đồi nói hấn buổi tối hẹn cô gặp mặt ở trên bến cảng, mặt ngoài là muốn cô ấy cho hấn tiền, nhưng thật ra là muốn đem cô đánh ngất xỉu sau đó giao cho đầu rấn mang đi. Cô ấy rất thông minh, nhìn ra có cái gì không đúng liền cùng bọn họ đánh một trận, bọn họ cũng không ngờ lúc bắt cô lại gặp phải đội tuần tra, tất cả đều chạy thoát, sau đó cô ấy liền bị đưa đến tới nơi đây rồi.”

Cận Thừa mím chặt môi mỏng, cùng y tá trực đêm hỏi họ tên người cảnh sát xử lý mọi chuyện, sau đó đi ra phòng bệnh, ở trong hành lang dùng di động gọi vài cuộc điện thoại, mấy phút đồng hồ sau, hấn đi vào thì sắc mặt đã khôi phục như thường, giống như mới vừa nãy mây đen giăng đầy chẳng qua chỉ là ảo giác.

“Anh đừng quá lo lắng, ta nghĩ cô ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại.” Y tá trực đêm nhẹ vỗ vỗ vai hấn, lại giao phó mấy câu, mới rời đi phòng bệnh.

Đưa ngón tay dài, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, mi tâm nhíu lại, sự hồi sinh thân, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên má cô, con ngươi đen bóng chớp động nhưng không người nào phát giác ra tia lửa kinh người.

Nếu như chuyện đúng như hấn đoán, như vậy hấn tuyệt không nường tay, tuyệt không khách khí, cho dù là vạch mặt, lấy được lưỡi rách cá chết, cũng phải vì người mình yêu báo thù!

Lúc ở bệnh viện dưỡng thương, Mặc Khải Tuyền biết được khá nhiều tin tức.

Thứ nhất là Mặc Đồi lại bị kiện phải vào tù, chắc phải một thời gian sau mới được tha, mặc dù hấn vẫn nói là bị một nhân vật lớn nào đó xúi dục, không thể không nghe nhưng quan toà cũng không tin tưởng; thứ hai là Nguyễn tiểu thư cùng Lôi Ngự Phong tổ chức hôn lễ tại Pháp; thứ ba còn lại là Cận Thừa cùng Bùi Gia Ly tình cảm phát triển thuận lợi, có thể năm nay sẽ tiến hành việc đính hôn.

Điều thứ nhất tin tức là Quan Dạ kỳ nói cho cô biết, điều thứ hai cùng điều thứ ba còn lại là cô đọc được trên báo.

Cô tỉ mỉ xem tám hình được chụp cẩn thận trên báo, cảnh tượng hình như là ở tòa án, Cận Thừa cùng Bùi Gia Ly sóng vai đứng chung một chỗ, bên nhìn nhau cười, bên cạnh là hàng chữ lớn được in đậm “Con cưng giới luật sư hồng loan tinh động, tình yêu sự nghiệp song doanh, chuyện tốt ngày càng tới gần.”

Cô bình tĩnh tiếp nhận cũng chấp nhận tất cả, bởi vì Cận Thừa không bao giờ tới bệnh viện nữa, hành động của hấn tuyên bố tất cả, hấn muốn đi làm rể hiền của Bùi Thủ Chính, hấn và cô kết thúc.

Đây là lựa chọn tốt nhất, nếu như Cận Thừa không buông tha cô, như vậy người của Bùi gia hoặc là dư luận cũng sẽ không buông tha cô, cuối cùng hấn sẽ vì cô mà bị ảnh hưởng, đó là kết quả cô không muốn thấy.

Hôn lễ tại Pháp cô không tham dự, nhờ Quan Dạ Kỳ giúp đưa quà tặng đưa cho Nguyễn tiểu thư, chân bị thương là một phương diện, nguyên nhân chủ yếu nhất, là cô không muốn nữa cùng Cận Thừa có bất kỳ quan hệ gì

Kết thúc

Tất cả đã kết thúc!

13. Chương 09

Chương 9

Ánh nắng mùa thu xuyên qua rèm cửa, chui vào phòng khách, căn phòng trở nên vàng óng. Mặc Khải Tuyền ngồi trên ghế salon nhìn chăm chăm màn hình TV. Đoạn tin tức đã kết thúc trước đó năm phút, lúc này đang nói tới song thần tại một nước Nam Mỹ, nhưng lại không khiến cô cảm thấy rung động! Tin tức trước đó nói tới buổi đính hôn lộng lẫy xa hoa, được vô số người chú ý tới. Thế nhưng nghi thức còn chưa bắt đầu đã kết thúc bởi một câu nói của một người nào đó. Hiện trường trở nên hỗn loạn, nhà báo, quay phim, nhiếp ảnh đều có mặt đông đủ, đèn flash chớp lên liên tục, phóng viên từ mọi hướng dùng mọi loại vẻ mặt, mọi loại ngôn ngữ nói liên hồi, cuốn sổ trên tay viết không ngừng nghỉ. Đúng là chuyện hiếm gặp trong giới thượng lưu.

Cái gì có thể so sánh với chuyện này đây? Rất hấp dẫn. Tất cả các phương tiện thông tin đại chúng đều có người nhằm người đàn ông vật chính ủa tới

Mặc âu phục hàng hiệu do nhà thiết kế nổi tiếng đích thân may, người đàn ông vật chính anh tuần khôi ngô từ giữa bảo vệ cùng trợ lý đi ra, vẻ mặt trước sau như một, bình tĩnh mà không có chút áy náy nào. Từ đầu tới cuối đều chỉ nói hai câu. Thứ nhất là: Tôi sẽ không đính hôn với Bùi Gia Lỵ tiểu thư. Thứ hai là: Từ nay tôi sẽ rút khỏi văn phòng luật sư Đông Phương, không đảm nhiệm bất kỳ chức vụ gì nữa.

Thật vô tình! Hẳn sợ không ai gọi hắn là kẻ phụ tình, sợ không bị ngàn vạn người chỉ trích sao? Còn ở trước mặt Bùi tiểu thư đang ngây người phi thêm hai cây dao mới hả dạ?

Mặc Khải Tuyền bình tĩnh, thì ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn, cho nên hắn mới có thể làm được không chút lưu tình, mới có thể tiêu sái ra đi như vậy. Nhưng hắn bị điên rồi sao?

Nhìn xuyên qua màn hình TV, Mặc Khải Tuyền thấy người nhà Bùi gia đang tụ tập một chỗ, bọn họ ngây người như phỗng rồi hai mặt nhìn nhau. Không ai có dũng khí xử lý tàn cuộc do Cận Thừa gây ra. Bùi Gia Lỵ luôn cao quý hào phóng bây giờ giống như bị người giáng cho hai tát, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn nhất định bị điên rồi!

Địa vị dễ như trở bàn tay không cần, hiền thê không cưới, một bước lên mây cũng không suy nghĩ, không đi đắc tội với đại luật sư giới luật pháp thì không yên, đây không phải là có bệnh sao? Không để ý hậu quả, đem mọi chuyện phá hỏng, làm sao có thể thay đổi? Sự nghiệp của hắn, vô số ước mơ ấp ủ trong ngực chưa thực hiện phải làm sao? Bùi gia sẽ trả thù người khiến bọn họ mất hết mặt mũi như thế nào?

Trời ạ! Mặc Khải Tuyền ôm đầu. trong đầu rối loạn, cô chỉ nghĩ hết thật to.

Cửa phòng ngủ mở ra, người đàn ông mới từ trên giường bò dậy, quần áo ngủ tùy tiện ở trên người, đai lưng buông lỏng lộ ra cơ ngực chắc khỏe

“Sao vậy? Đau đầu à?” Hắn liếc nhìn cô có cái gì đó không đúng, lập tức che dấu vẻ mặt lười biếng vội vàng đi tới, sau khi ngồi xuống liền đưa tay ôm lấy cô để cô ngồi trên đùi mình, thân mật để thân thể mềm mại tựa vào ngực mình, ngón tay thon dài giúp cô xoa bóp hai bên huyết thái dương, hỏi: “Ngủ không ngon đúng không?”

Nếu như ngủ không ngon thì cũng là tại hắn, người đàn ông nhìn cô mặt ủ mảy chau, trong lòng chợt có chút xiú áy náy. Hắn hôm qua muốn cô một bộ tốt quá đầu, đưa tới giai nhân một bộ bệnh thoi thóp biểu tình.

Mặc Khải Tuyền tỉnh táo trở lại, mặt mở to trừng trừng nhìn hắn với hàng loạt dấu chấm hỏi trong đầu, hắn còn có tâm tình giúp cô xoa bóp, không nhận được lên tiếng hỏi: “Anh điên rồi có đúng không?”

“Ừ?” Cận Thừa nhìn người phụ nữ trong ngực, chợt ngộ ra, hóa ra cô không phải đau đầu mà đang cảm thấy hao tâm tổn trí. Hắn yên tâm, hắn thích bộ dáng cô khỏe mạnh, một khi cô có biểu tình phờ phạc thoi thóp là hắn cũng bất giác cảm thấy lo lắng, cả người như có lửa đốt, đứng ngồi không yên

“Anh rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì hay không?” Mặc Khải Tuyền bắt đầu tin rằng hẳn thực sự có bệnh, nếu không thì không có lý do gì để giải thích những việc làm của hẳn

“Anh không làm vậy, bọn họ sẽ không từ bỏ” Hẳn nghe hiểu vấn đề của cô, lấy tay vuốt lại tóc, không nhanh không chậm nói: “Chỉ có khiến cho bọn họ mất hết mặt mũi, không có cách nào cứu vãn thì bọn họ mới buông tha anh”

“Nhưng anh cũng không cự tuyệt chuyện đính hôn này, anh đã đồng ý” Cô chỉ trích hẳn khiến cô đau khổ uất ức suốt thời gian qua.

“Anh không có” Hẳn chỉ lựa chọn im lặng, hẳn im lặng khiến mọi người bên cạnh hiểu lầm, Bùi gia, giới truyền thông, đồng nghiệp, bạn bè....còn có cả cô nữa. Thật ra thì cũng không thể trách hẳn, không ai tới hỏi ý kiến của hẳn, toàn tự làm theo ý mình, đem suy đoán của mình áp đặt lên hẳn. Khi đại sự không thành, hi vọng tan vỡ lại quay ra trách hẳn. “Em rất hi vọng anh cưới người phụ nữ khác sao?” Cận Thừa cảm thấy khó chịu, người khác không nói, nhưng người phụ nữ này cũng nói hẳn nghiệp chướng nặng nề, một kẻ phụ tình, sao không dùng đầu suy nghĩ một chút xem hẳn làm thế là vì ai? “Đàn” Hẳn hừ nhẹ một tiếng bày tỏ sự không vui của mình

“Nham hiểm” Cô không chịu yếu thế trước mặt hẳn.

Người đàn ông này quá phức tạp, tất cả mọi người đều không hiểu hẳn đang nghĩ gì, giống như đọc hết một cuốn tiểu thuyết, xem hết một bộ phim, nghe hết một vở ca kịch, cuối cùng vẫn không hiểu mình xem cái này có ý nghĩa gì, bao gồm cả cô, người ngủ bên người hẳn bao nhiêu năm cũng không ngoại lệ.

Hẳn đối với chỉ trích của cô hoàn toàn không có ý kiến, bàn tay chui vào áo ngủ bằng tơ màu trắng, long bàn tay thô ráp thân mật vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô, ý muốn cầu hoan vô cùng rõ ràng

Mặc Khải Tuyền vẫn lo lắng trùng trùng: “Hiện tại người của Bùi gia nhất định rất hận anh, Cận tiên sinh, anh làm vậy có nghĩ tới hậu quả hay không?”

Đối với một người phụ nữ, có gì mất thể diện hơn việc bị người ta vứt bỏ? Huống chi lại là thiên kim tiểu thư chưa từng chịu đau chịu khổ, không biết khó khăn gian nan trong đời. Từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, tốc độ nhanh đến mức khiến người xem cũng không kịp chớp mắt

“Ai kêu cô ta tới khiến em rời khỏi anh?” Giọng nói của hẳn vẫn không nặng không nhẹ, giống như đang bàn chuyện nhà, trong nhà có còn gạo hay không/? Vòng vo cả nửa ngày hóa ra người đàn ông này đang thay cô hả giận. Mặc Khải Tuyền giật mình há to mồm, sững sờ tại chỗ, ngập ngừng hỏi: “Anh.....”

“Anh không phải người tốt đến mức người phụ nữ của mình bị bắt nạt lại có thể im hơi lặng tiếng” Tròng mắt đen thâm thúy nhìn cô bởi vì giật mình mà há hốc miệng, bàn tay chậm rãi đi lên, hướng hai gò bồng mềm mại đẩy dờ vuốt ve “Hơn nữa, em bị thương cũng là do bọn họ mà ra. Những gì bọn họ đã làm với em, anh sẽ trả lại họ gấp đôi”

Hẳn không phải người có thù sẽ lập tức báo thù, có tức giận sẽ phát tác tại chỗ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn (Wan: Quân tử là người thu rất dai, càng dai càng “quân tử”) Ưu điểm lớn nhất của anh chính là núi thái sơn có đổ ngay phía trước thì mặt cũng không đổi sắc. Có rất ít người biết, hẳn nhận nại càng lâu thì khi trả thù sẽ càng vang dội, cô nói hẳn nham hiểm, giảo hoạt, hẳn không phản bác. Tòa án cùng thương trường có chỗ cũng rất giống nhau. Trên thương trường không có kẻ địch vĩnh viễn cũng không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Cũng như vậy, ở tòa án không có đúng hay sai, chỉ có thắng lợi hay thất bại. Không nham hiểm, không độc ác thì đã sớm bị Bùi gia ăn tươi nuốt sống không còn lại mảnh xương vụn. Hơn nữa, ai kêu người phụ nữ Bùi gia cố tình muốn bắt nạt người phụ nữ của hẳn ngay tại nhà hẳn, coi hẳn đã chết rồi sao?

“Như vậy không quá tàn nhẫn chứ?” Mặc Khải Tuyền khó khăn nghe hẳn nói, cứng lưỡi một lúc lâu mới nói được một câu

Cận đại luật sư ngày trước chưa từng tham gia vào xã hội đen chứ? Hành động quá độc ác. Diệt cỏ diệt tận gốc không đủ còn phải đuổi tận giết tuyệt? Mặc Khải Tuyền dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi đối diện hẳn, suy nghĩ cùng hành động của người đàn ông này quá khó giải thích, khó nắm bắt

“Vậy bây giờ anh đang thất nghiệp?” Cô lại nghĩ tới chuyện này

“Đúng vậy, em mau tới an ủi anh” Hấn cười, ý không tốt khi họ đang nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm môi đỏ mọng hé mở một lúc lâu, trong mắt tỏa ra ánh lửa dục vọng

“Muốn cắt thịt để ăn dần sao?” Cô hì hì cười chế nhạo hỏi

“Đương nhiên muốn, em biết anh rất thích ăn em” Ánh mắt sang lên, môi mỏng dán chặt, ở trên hai làn môi mảnh khảnh ngọt ngào bắt đầu liếm mút, từng mùi hương thơm mát làm long người mê loạn chui vào mũi “Chúng ta bây giờ ăn luôn đi”

“Ăn cái gì?” Mặc Khải Tuyền tự nhiên hồn nhiên, cho đến khi nghĩ lại, mới giật mình nhìn xuống, kinh ngạc hô lớn :”Sắc lang! Lại cởi quần áo của em” Không để ý tới nửa thân trần mềm mại, dùng dằng bỏ trốn

“Ở chỗ này hay là về phòng? Lựa chọn nhanh một chút” Hấn chỉ có cùng cô vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đối với cô gái giữa cùng nắm đấm hoàn toàn không để trong mắt, một mặt hôn vành tai trắng nõn của cô, một mặt kiên nhẫn hỏi địa điểm hoan ái ở đâu

“Nơi nào cũng không muốn, buông em ra” Cô đẩy hấn, gò má nóng đỏ rực thành một mảng

Tối hôm qua rõ ràng đang ngủ ngon, lại bị hấn từ bữa tiệc đính hôn chạy trốn lên máy bay ngồi mười giờ tới đánh thức, giằng co cả đêm làm cô hôm nay cũng không kịp dậy đi học, hiện tại lại muốn? Hấn chắc chắn là tình trùng lên não hay là bị cho uống xuân dược?

Hấn bắt được quả đấm nhỏ của cô, dùng răng cắn nhẹ cổ cô rồi mút lấy, mút ra một màu hồng nhạt như hoa, giọng nói vẫn bình thản như nước: “Có muốn ở trên sàn nhà hay không?”

“Không cần” Cô kiên quyết cự tuyệt, sàn nhà cứng như vậy, cô không muốn bị đè ép tới thảm

“Vậy lên giường?”

“Cũng không muốn”

“Đừng mơ tưởng. Đây là trừng phạt dành cho em”

Người phụ nữ này rất hào phóng, khiến hấn nổi đóa, đối với hấn không tranh không lấy, mặc cho hấn đi cùng người phụ nữ khác, còn nói thương hấn, cái này gọi là yêu? Hấn nghĩ ra một biện pháp để trừng phạt cô

“Em không làm sai” Mặc Khải Tuyền hung hồn thẳng thắn tuyên bố phản bác.

Nhắc hông cô lên, hấn không để ý tới kháng nghị của cô, hai chân nhấc câu liền đem cả người cô dựng ra, bập bịt rối rắm trên đùi đã sớm uốn éo không yên, dục vọng thật lớn chống đỡ cánh hoa mềm mại của phái nữ

“Anh.....” Mặc Khải Tuyền đang muốn nghĩa chính từ nghiêm cự tuyệt, nhưng không còn kịp nữa, hấn đã ngang nhiên tiến vào cơ thể chặt chẽ của cô

Hoa kính không đủ độ ướt át khiến cô bởi động tác của hấn thiếu chút nữa ngạnh, bụng dưới khó có thể thích ứng hấn khổng lồ mà co rút lại, trong nháy mắt bên tai nghe thấy hấn thở gấp.

“Tiểu yêu tinh.....” Cô gái nhỏ này muốn hấn lập tức liên phát tiết ra ngoài sao? Hấn thu lại thần trí, đợi cô thích ứng hấn lập tức dùng sức chọc vào, kích thích chỗ sâu nhất trong hoa tâm, khoái cảm mãnh liệt khiến kháng chiến của cô thất bại hoàn toàn

“Ồ.....Anh mau ra đi, em biết sai rồi.....” Cô vội vàng thừa nhận sai lầm, hi vọng hấn sẽ buông tha cô

“Sai chỗ nào?” Hấn chậm lại động tác, vừa dứt vào vừa hỏi

“Em không nên.....A.....Anh nhẹ một chút.....”

“Không nên cái gì?” Hấn đã rất khắc chế

“Không nên.....Không nên chia tay với anh.....Không nên để cho anh cùng người phụ nữ khác đính hôn để thăng chức.....không nên để cho anh làm.....Ồ.....” Cô hiểu, thì ra hấn muốn nợ mới nợ cũ tính cùng một lượt

“Ừ, coi như không ngốc đến bắt tội” Hấn có chút hài lòng

“Người nhanh chút kết thúc đi” Cô thật sự không chịu nổi

“Đừng mơ tưởng”

“Em không cần, anh đi ra ngoài.....”

“Có muốn hay không?”

“Không cần”

“Có muốn hay không?”

“.....”

“Không nói cũng được, tiếp tục”

“Không cần” Hù chết cô

“Còn nói ‘không cần’ ?”

“Không phải” cô bị uy hiếp ôm chặt hân, chủ động hôn lên nụ cười xấu xa của hân : “Người ta nói ‘muốn’ !”

Dừng lại xung động cuồng dã, ý xấu dâng lên, nâng lên hai mông đẹp, ôm lấy cô một mặt hôn cô, một mặt đứng dậy đi tới giường ngủ. Ghế salon này quá nhỏ, không thích hợp ‘phiên vân phiên vũ’. Mặc dù giường của cô cũng không khiến hân tùy tâm sở dục ném thử các loại tư thế, ít nhất trên người cô cũng sẽ không bị bầm tím

“Ô.....Anh xấu lắm.....”Chỉ sợ rơi xuống, Mặc Khải Tuyền không thể không đem hai chân xiết chặt hông hân, tay ôm chặt cổ hân.

Theo hân đi lại, chỗ kín của hai người kết hợp sâu hơn, cả người cô giống như cung bị giương lên, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng rên rỉ vừa thống khổ vừa ngọt ngào

“Loại trừng phạt này giành riêng cho em” Hân kiêu ngạo nói xong, đặt cô ở trên giường, nặng nề phất nam cùng mềm mại phất nữ bắt đầu luật động

Hân lần này không có xao động, bàn tay nâng khuôn mặt tinh xảo của cô lên, lưỡi một lần nữa cạy mở môi cô, cùng cái lưỡi thơm của cô dây dưa quấn quýt, thật sâu hôn cô, liếm hơi thở mùi đàn hương của cô, nước bọt không kịp nuốt sánh ra thấm ướt cảm hai người

Bị hân trêu đùa, cô sớm đã từ bỏ kháng cự. Mặc Khải Tuyền ý loạn tình mê ưỡn người, vội vàng giãy giụa vòng eo kết hợp với động tác của hân

“Đừng nóng vội, bảo bối.....chúng ta còn nhiều thời gian” Hân nhu tình thì thâm trấn an cô

Bàn tay cảm hai bên ngực trắng nõn, môi cũng ngậm lấy nụ hồng liếm mút trêu chọc, lấy răng khê cắn

Chỉ có ở trước mặt cô, hân mới có thể biến thành người vĩnh viễn không thấy đủ, mà cô là mỹ vị ngon miệng quý giá nhất của hân, khiến hân vĩnh viễn đều không thấy chán

“A.....” Không cách nào đáp lại, cô chỉ có thể nức nở nức nức, mặc cho hân không mệt mỏi đoạt lấy

Bị song biến cuộn cuộn nổi lên đoạt lấy, cắn nuốt, lại lần nữa đạt tới cao trào. Trong một phút mất hồn đó, cô đã nghĩ thì ra mọi chuyện không hề thay đổi, thì ra Cận Thừa trong cuộc sống hay trên tòa đều rất hung ác

14. Chương 10 Part 1

Chương 10

Cái gì thất nghiệp? Chỉ có kẻ ngu mới có thể tin hân. Mặc Khải Tuyền ngồi trên ghế salon chữ L màu cà phê kem, nhìn chằm chằm màn hình TV nghiêng rằng nghiêng lợi bức mình. Gần đây hình như cô đang xung

khắc với TV, mỗi lần nhìn đều sẽ thấy tức giận, cầm điều khiển TV ấn một cái, làng giải trí đang nhiệt liệt thảo luận về tập đoàn “Lôi Đình”, chủ tịch tập đoàn vô cùng vui mừng, nữ chủ cũng chính là người mẫu mới của công ty.

Cô tức giận liếc nhìn trên TV, Lôi tổng tài đang đưa bạn gái về nhà, trong lòng thầm mắng vài tiếng rồi chuyển kênh. Ai ngờ kênh mới chuyển tới đang thông báo tin tức bài viết mới nhất, đại luật sư Cận Thừa cùng hai văn phòng luật sư “Vĩ tin” và “Trác tuyệt”, trở thành đối tác mới nhất. Cô hừ lạnh một tiếng, đối với việc mình dễ dàng tin tưởng Cận Thừa “thất nghiệp” cảm thấy vô cùng hối hận. Từ khi nhìn thấy hắn nói rút lui khỏi “Đông Phương”, cô theo bản năng vội vàng nghĩ đi tìm việc làm, mặc dù trong tay có hai mươi vạn Bùi Gia Ly cho cô “phí chia tay”, nhưng như thế cũng không đủ để bày tỏ Cận tiên sinh vì cô, tự hủy tiền đồ, hành động hi sinh rất lớn cho tình yêu cùng nghĩa khí làm cảm động cô, không bằng để cô đi làm nuôi hắn, để cho hắn cũng cảm động một lần.

Nhưng... Cô nhìn trên TV, người đàn ông này thật hăng hái càng phát ra đẹp trai tuấn dật, không nhịn được mắng một câu: “Bại hoại!”

Nghe Hà Tranh Quang nói, “Đông Phương” bây giờ lòng người hỗn loạn, Cận Thừa tự mở văn phòng luật sư, “Đông Phương” hiện giờ chỉ còn Bùi Thủ Đương một luật sư nhiều năm không ra tòa cổ trụ, tiếc rằng “Hảo hán không nói dừng khí năm xưa”, sau khi hắn thua liên vài vụ, nghe nói dưới trường đã có vài người bỏ sang làm ở nơi khác

Tất cả cũng là tại cô, mặc dù hắn chưa từng nói chữ “Yêu” nhưng cô biết hắn rất thích, rất thích cô, thương yêu, đem cô nâng niu trong lòng bàn tay. Một người đàn ông đã làm tới trình độ này mà cô còn không rõ trái tim hắn thì đúng là không còn thuốc nào cứu vãn, là đại ngu xuẩn. Mỗi lần nghĩ tới điều này, trong lòng cô lại có một dòng nước ấm chảy qua, chảy tới từng góc ngách trong cơ thể cô, lắng đọng ở đó sưởi ấm trái tim cô. Người thôi, không cần dễ giận như vậy. Nếu hắn không hiểu yêu nói thế nào, vậy đổi lại cô nói được rồi. Lấy hết dũng khí, Mặc Khải Tuyền cầm điện thoại, không chút nghĩ ngợi gọi cho Cận Thừa

“Ừ? Khải Tuyền?” Giọng nói từ tính quen thuộc từ bên kia vang lên, không nhanh không chậm khiến người ta cảm thấy an tâm vô cùng

“Vâng, là em.....” Cô đột nhiên không nói ra lời

Ở cùng hắn bốn năm, cùng với người đàn ông hằng đêm đêm xuân nói ba chữ “Em yêu anh” hình như hơi kỳ quái. Thử nghĩ xem, nếu không yêu sao ở chung nhiều năm như vậy?

“Sao vậy?” Hắn chờ nửa ngày cũng không thấy cô nói chuyện, nghi ngờ gọi cô một tiếng: “Khải Tuyền?”

“A! Em muốn ăn hà tử tiên?”

“Ừ, còn muốn ăn gì nữa?”

“Còn muốn nước ô mai?”

“Được. Hai mươi phút nữa anh có thể tan làm, chờ anh mua về”

“Ok. Bye bye” Cô nhanh chóng cúp điện thoại, che dấu việc cô vô duyên vô cớ khấn trương. Hay là lần sau đi, gọi điện thoại nói thương hắn hình như không được tự nhiên

Đặt điện thoại lên bàn sách, Cận Thừa ngược mắt, vẻ mặt dịu dàng đã biến mất, hắn nhìn vị khách không mời mà tới đang ngồi trên sofa màu xanh biển trước mặt, ánh mắt lạnh đậm, sắc bén đồng thời có chút nghiêm túc

Bùi Gia Ly sâu kín nhìn chăm chú hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Trầm ổn? Chính xác nhưng hung ác mới là bản tính của người đàn ông này, chẳng qua hắn nấp dưới cái vỏ bọc nghề nghiệp nghiêm túc, cẩn thận, có rất ít người có thể chân chính biết rõ ràng, ngay cả cha cô nhìn người vô số chỉ sợ cũng lầm lẫn.

Cô không đoán ra người đàn ông này, khi nhận điện thoại của người phụ nữ kia trên mặt lộ cái vẻ mặt đó... Giọng nói cứng dịu dàng, lời nói sắc sảo. Trước kia, khi bọn họ đính hôn cô cũng chưa nhìn thấy trên mặt hắn có nét dịu dàng bao giờ. Hắn chưa từng có hành động mập mờ với cô, cô tự an ủi mình rằng cô không giống loại phụ nữ bị nuôi như Mặc Khải Tuyền, cho nên thái độ của hắn mới có thể khách khí lễ

phép gần như lạnh nhạt. Hấn chưa từng nói lời ngon tiếng ngọt, sẽ không hỏi cô thích ăn gì, cũng không thân mật gọi tên cô.

Hơn nữa quan niệm thời gian của hấn cũng không bình thường, cô sớm nghe nói, luật sư Cận chưa bao giờ đến muộn, đồng thời hạn nhất người đến muộn. Vì vậy một lần cô hẹn hấn ăn cơm, lại cố ý đến muộn năm phút, ai ngờ hấn một phút cũng không chờ trực tiếp rời khỏi nhà hàng.

Lúc cô tới nơi, gọi điện cho hấn hỏi sao không đợi mình thì hấn lạnh nhạt nói mình rất bận, không có nhiều thời gian lãng phí. Lúc đó cô nên chết tâm, nên biết trong mắt hấn cô cũng không khác những người khác, có lẽ như thế bây giờ cô cũng đỡ mất mặt. Nhưng cô lại càng không cam lòng, phụ nữ đều như vậy, thứ không có được luôn là thứ tốt nhất. Cô càng không ngừng thuyết phục mình, đàn ông ưu tú như vậy không bắt được thì rất đáng tiếc, cho dù cô phải yêu hấn nhiều hơn cô cũng vui vẻ chịu đựng. Vậy nên kết quả cuối cùng là như thế này.

Đang trong buổi tiệc đính hôn hấn bỏ rơi cô, đi không chút chậm trễ. Nhìn bóng lưng hấn rời đi cô mới hiểu ra mình ngu như thế nào. Hấn căn bản chưa nói qua đồng ý đính hôn cùng cô. Tất cả tin tức đều là cha cô truyền ra, cho nên tất cả mọi chuyện đều là cha cô an bài. Bùi Gia Lỵ bỗng nhiên thấy chán ghét chính mình, hoặc là cô và cha cô giống nhau, đều coi Cận Thừa như một con rối, cho rằng hấn sẽ cam chịu sự sắp xếp của mình.

Bùi Gia Lỵ chìm trong suy nghĩ của mình, bên tai hình như nghe thấy hấn hỏi cô có nhận được tấm chi phiếu kia hay không, cô không nói gì mà cúi đầu xuống

Ban đầu cho tình nhân của hấn năm trăm vạn, cô cho rằng bọn họ cứ như vậy mà kết thúc, nhưng cô đã xem thường người phụ nữ đó, cũng xem thường hấn

“Anh vẫn đều ở đây quan sát, một giọt nước cũng không lọt, chăm chỉ chờ đợi, sau đó chọn thời cơ khiến đối thủ mất hết tất cả như vậy sao?” Biết rõ đáp án nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định: “Chẳng lẽ anh một chút cũng chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với em sao?”

Điều kiện của cô tốt như vậy, tại sao vẫn không hấp dẫn được hấn? Cô không nghĩ ra

“Bùi tiểu thư, chúng ra ở đại học cũng đã học qua, tổ tụng là một cuộc chiến dài mà nguy cơ thì ở tứ phương” Cận Thừa bắt đầu dọn dẹp mọi thứ trên bàn cho vào cặp tài liệu, chuẩn bị tan làm

“Cái gì?” Bùi Gia Lỵ kinh ngạc

“Muốn thắng kiện, cần phải có quyết tâm, có dũng khí vượt mọi chông gai, có bản lĩnh hô phong hoán vũ, cẩn thận, tỉ mỉ từ những chi tiết rất nhỏ, bất kì nỗi sợ hãi yếu ớt nào, bất kỳ sơ ý lơ là nào, bất kỳ thiếu sót, suy tính chưa chu toàn nào, đều mang đến nguy hiểm vạn phần. Tôi chưa bao giờ âm mưu phá hoại gì. Tôi chỉ làm một luật sư tổ tụng, không hơn”

“Em...” Cô lúng túng vạn phần, nhìn Cận Thừa không hiểu tại sao mình còn tự chạy tới rước lấy nhục?

“Bùi tiểu thư” Cận Thừa hơi thu lại tuấn nhan, nhàn nhạt mở miệng: “Tôi nói lại lần nữa, chuyện này cô cùng Bùi tiên sinh có bất kỳ bất mãn nào thì cứ nhằm vào tôi được rồi, nhưng cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi tuyệt không cho phép bất kỳ chuyện gì xảy ra với cô ấy, cũng không hi vọng có bất kỳ chuyện cũ không tốt nào để cô ấy nhớ lại. Nếu lần sau gặp cô ấy, mời tránh xa cô ấy ra”

Cha cô trong chuyện này bị đá kích nhiều hơn tức giận, có thể đối phó Cận Thừa hay không, cô không biết, cô lại bởi vì lời nói của hấn mà tan nát cõi lòng

“Như vậy.....” Nước mắt rót cuộc cũng tuôn trào, tan nát cõi lòng nức nở nghẹn ngào một câu: “Cô ấy....có thể đến muộn không?”

Cận Thừa nhú mày. Người phụ nữ của hấn tất nhiên có thể đến muộn, hơn nữa cô không chỉ có thường đến muộn, còn bỏ qua lời hấn nhiều lần, Quan Dạ Kỳ vì thế không ít lần cười nhạo hấn, Mặc Khải Tuyền chính là khắc tinh đời này của hấn.

Được rồi! Hấn không chỉ chấp nhận sự thật này, hơn nữa còn không oán không hỏi, nhưng những thứ này không nhất thiết phải để người phụ nữ trước mặt biết.

Hắn không trả lời, chỉ cười một cái, xách cặp tài liệu, tính toán nhanh chóng đi mua hà tiên tử cùng nước ô mai cho Cận phu nhân tương lai. Cô gần đây khẩu vị không tốt lắm, thật vất vả mới thấy cô muốn ăn, bất luận ở chỗ nào hắn cũng không nề hà mua về cho cô.

Trở lại nhà trọ, Cận Thừa cởi áo khoác, thay giày, trở lại phòng ngủ tìm được người phụ nữ đang ngủ mơ mơ màng màng, trộm cá hương vãn, nhẹ nhàng gọi cô tỉnh, ôm cô đi ăn

“Ăn trước một lát, anh đi nấu cơm” Hắn đặt cô lên ghế sofa, kéo tay áo đi tới nhà bếp

Mặc Khải Tuyền ngây ngô, đưa tay mở hộp đồ ăn, vừa ngửi thấy mùi hà tiên tử, trong dạ dày một cảm giác ghê tởm muốn ói trời dậy, cô che miệng, nhanh chóng chạy vào phòng tắm

“Khải Tuyền? Sao vậy?” Cận Thừa nghe được động tĩnh nhanh chóng chạy tới

“Em không biết.....nôn!” Cô phờ phạc rũ rượi nằm trên bồn cầu

Hắn ngồi xổm bên người cô, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, nhìn bộ dáng khó chịu của cô trong lòng rất lo lắng, “Chúng ta đi bệnh viện được không?”

“Hôm nay bên ngoài lạnh lắm, em không muốn đi” Trên thực tế, cô phần lớn thời gian cũng đều ở nhà, miễn cưỡng động cũng không muốn động, “Trong nhà có thuốc không?”

“Thuốc sao có thể uống lung tung?” Hắn nhìn chăm chăm cô, đột nhiên hỏi: “Kinh nguyệt của em.....tháng này đã tới chưa?”

“Không có.....” Cô ngẩn ngơ

“Tháng trước thì sao?”

“Cũng không có.....” cô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, “Không thể nào”

“Sao lại không thể?” Dựa vào số lần ân ái cùng trình độ lửa nóng của bọn họ, cộng thêm không có dùng bao cao su, không có mới là có vấn đề

Mặc Khải Tuyền mặt xanh mét nhìn người đàn ông trước mặt. Hắn đầu tiên ôm cô lên giường, giúp cô đắp chăn, sau đó giống gió lốc lao ra cửa. Thời gian chậm chậm trôi qua, đang lúc cô hoài nghi hắn bỏ của chạy lấy người thì hắn xách theo một túi que thử thai cùng giấy nghiệm chứng trở lại.

“Anh tới Châu Phi mua sao?” Cô không vui, trách cứ tốc độ của hắn quá chậm

“Chạy hai quầy thuốc mới mua được, một cái không có hàng” Hắn giải thích, ngồi ở trên mép giường bắt đầu động thủ cởi bỏ bao bì

“Trời. Anh mua toàn bộ đồ trong quầy sao?” Cô trợn mắt, há hốc mồm nhìn đồng đồ trong tay hắn

“Không phải, nhãn hiệu không giống nhau, như vậy độ chính xác cũng khác nhau”

Cô im lặng bị hắn ôm tới phòng tắm. Nếu không phải cô kiên quyết phản đối thì chỉ sợ hắn sẽ thật sự giúp cô thử.

“Anh đi ra ngoài mau!”

“Anh giúp em”

“Anh ở trong này làm cho người ta thật khấn trương!” Cô không thuận theo, đưa tay đẩy hắn

“Còn có chỗ nào là chưa sờ qua, chưa hôn qua, khấn trương cái gì?”

“Cận Thừa!” Cô tức giận trừng hắn

“Được được được. Em đừng tức giận, anh ở bên ngoài, có chuyện lập tức gọi anh”

Sẽ có chuyện gì? Cho dù cô mang thai cũng chưa thể sinh ngay được. Mặc Khải Tuyền vừa bực mình vừa buồn cười đẩy hắn ra ngoài, bắt đầu nghiệm thai. Mười phút sau, cô mở cửa.

“Thế nào?” Người đàn ông trên tòa án luôn luôn thành thạo, trầm ổn, tự tin bây giờ khuôn mặt lại viết đầy hai chữ “Khấn trương”. Bộ dáng này trong mắt Mặc Khải Tuyền rất có ý tứ.

“Luật sư Cận, chúc mừng anh có con ngoài giá thú.” Cô hướng tới hấn báo cáo

Hấn mắt sáng lên, tiếp theo không vui đưa tay đi bóp gương mặt trơn mềm của cô, “Cái gì là con ngoài giá thú? Là con trai hoặc con gái của anh?”

“Anh lại dám bóp mẹ của con gái hoặc con trai của anh?” Cô đưa tay bóp lại hấn, động tác giống nhau, nhưng một bên ra tay mạnh, một bên ra tay nhẹ

“Em ngày mai lại đi bệnh viện xác định lần nữa” Cô hài lòng nhìn gương mặt tuấn dật lộ ra biểu tình nhe răng trợn mắt, thu tay lại

“Được. Chúng ta cùng đi” Hấn ôm cô vào ngực, cầm để ở đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thở ra

“Không cần, anh đi làm đi. Em tự đi”

“Đừng mơ tưởng”

Thật bá đạo! Mặc Khải Tuyền vùng trộm làm mặt quỷ, trong lòng lại ngọt ngào

“Đói bụng không? Muốn ăn cái gì? Nói cho anh biết” Hấn tỉ mỉ hỏi

“Không muốn ăn, ngửi được mùi lại muốn nôn, thật khó chịu” Cô lắc đầu liên tục

“Anh làm em vất vả rồi” Ôm cô lên, hướng ghế salon đi tới, vừa đi vừa nói: “Mẹ anh mang thai anh nôn khoảng năm tháng, ba anh nói anh là tiểu tử hư ư giày vò”

“Vậy sao?” Hấn rất ít khi nói chuyện cha mẹ mình, cô chỉ loáng thoáng biết được bọn họ qua đời do tai nạn khi hấn năm tuổi, sau đó hấn được người thân đưa tới cô nhi viện. Nhìn người đàn ông thành thực trước mắt, Mặc Khải Tuyền trong lòng đau xót, dịu dàng đưa tay dịu dàng vuốt ve bụng cô

“Nếu như con anh dám giày vò em như vậy, chờ nó ra đời anh nhất định phải đánh cái mông của nó” Hấn cảm giác được cô dịu dàng, mỉm cười cúi đầu hôn trán cô

“Thôi, chỉ cần về sau anh ít giày vò em là được rồi” Cô ngẩng đầu, bắt mắt liếc mắt nhìn hấn

“Như vậy sao được?” Cận Thừa cười ra tiếng, “Để yên cho em, cuộc sống chẳng phải sẽ rất buồn khổ sao Cận phu nhân”

“Ai là Cận phu nhân, đừng gọi linh tinh, người ta là Mặc tiêu thư a!”

“Con cũng đã có, Mặc tiêu thư còn muốn như thế nào?” Người phụ nữ này đến con cũng đã có còn muốn giày vò hấn, cô luôn bình thản, hiểu được lấy nhu thắng cương, lấy tứ lưỡng bại thiên cân hóa giải mọi chuyện

“Đúng rồi, em hôm trước có gặp lại người bạn trai kia của anh...”

“Bạn trai?” Cận Thừa kinh ngạc nhướn mày, “Sao anh lại không nhớ rõ anh có bạn trai nhỉ?”

“Chính là Lôi Ngư Phong” Mặc Khải Tuyền cười khan: “Hấn quá ghê tởm, cùng Y Nông kết hôn chưa lâu liền muốn ngoại tình, thật là quá đáng”

Cận Thừa than thở lắc tay, Lôi đại tổng tài không biết nghĩ thế nào, rõ ràng yêu vợ đến chết đi sống lại nhưng không dám nói, lại còn cố tình bày ra đủ trò, cuối cùng chỉ có thể nhìn vợ mình cách mình ngày càng xa. Như chính bản thân mình cho rằng dù có chết cũng không bỏ qua cô, người phụ nữ của mình chỉ có đặt ở bên cạnh mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất!

“Anh đừng có đắc ý. Anh cũng không phải tốt lành gì, chuyện này đảm bảo anh cũng có phần. Lúc đầu còn giúp họ Lôi tới cửa cầu hôn cơ mà. Nói không chừng đây cũng là chủ ý bỏ đi của anh, giúp Nguyễn tiểu thư gả cho họ Lôi, em nói không sai chứ?”

Cô còn nhớ rõ chính hấn đi tìm Nguyễn tiểu thư nên mình mới có thể lần nữa rơi vào trong lòng bàn tay hấn, chứng có xác thực, hiện giờ hấn không muốn thừa nhận cũng không được

Cận Thừa không nói gì, trong lòng hiểu rõ, cô gái này lại muốn tới giày vò mình

15. Chương 10 Part 2 (hết)

“Để đền bù sai lầm của anh, em quyết định.....” Mặc Khải Tuyền từ trong lòng hắt ngời dậy, hắng giọng tuyên bố: “Nếu anh không thể đem Nguyễn tiểu thư từ trong ma chưởng của Lô Ngự Phong cứu ra thì anh cũng đừng nghĩ cưới được vợ”

Thật là tình thiên phích lịch! Cận Thừa vỗ trán, cả người lão đảo vô lực ngã xuống ghế salon

Mặc Khải Tuyền thấy thế cười lớn, nhào tới trên người hắn, “chiêm chiếm thu”, cô loạn hôn một lúc, đồng thời cười “hahaha”, cả người vô cùng vui vẻ. Nhiều năm đều bị hắn ăn gấu gao, bây giờ là cơ hội để cô phản pháo một lần

Ngày hôm sau, hai người đi bệnh viện của Quan Dạ Kỳ một chuyến, lấy được đáp án chính xác, Mặc Khải Tuyền mang thai, hơn nữa mùa hè năm sau có thể thấy tiểu bảo bảo ra đời

“Chúc mừng hai vị, khi nào thì mời tôi uống chén rượu mừng?” Quan Dạ Kỳ cười hì hì hỏi

Không mở bình ai biết trong bình có gì? Cận Thừa mặc kệ hắn, kéo Mặc Khải Tuyền đi

“Di? Chẳng lẽ có người không muốn gả? Hay là có người không muốn cưới? Nếu như hai người sinh con ra cũng không muốn nuôi thì cứ giao cho tôi, tôi rất thích trẻ con a!” Quan Dạ Kỳ luôn thích xem náo nhiệt, đi theo hai người kia ra khỏi phòng khám vẫn không ngừng cầu nhàu

“Câm miệng” Cận Thừa quay đầu lại trừng hắn

Mặc Khải Tuyền nở nụ cười: “Tốt, vậy con của tôi về sau liền nhờ anh rồi”

“Thật sao? Quá tốt, đúng là Mặc tiểu thư hào phóng, tôi nhất định không phụ sự ủy thác.....” Quan Dạ Kỳ hì hì ha ha cười liên tục

Cận Thừa trầm mặt, con hắn cũng không phải không có cha, tại sao lại để cho người ngoài chiếm tiện nghi?

“Cậu nhất định muốn tôi nói với vị bác sĩ nha khoa kia sao?” Hắn dừng chân, quay đầu lãnh lùng hỏi

“Bác sĩ nha khoa?” Mặc Khải Tuyền nghe vậy tò mò nhìn hắn: “Bác sĩ Quan sợ nhỏ răng sao?”

“Cũng không phải, vị bác sĩ đó không chỉ có thể nhổ răng mà còn có thể trộm tâm”

Mặc Khải Tuyền kinh ngạc, tầm mắt chuyển sang Quan Dạ Kỳ, khó thấy lẩn lộn trong bụi hoa vài năm, đại bác sĩ Quan Dạ Kỳ lại đỏ mặt

“Cảm thấy thế nào?” Cận Thừa cuối cùng mở miệng oán trách, giọng nói nhẹ nhàng

“Là người phụ nữ đáng thương nào bị bác sĩ Quan nhìn trúng vậy?” Cô nhỏ giọng hỏi, trong lòng lặng lẽ giúp người phụ nữ kia cầu phúc

“Này, nói gì vậy?” Quan Dạ Kỳ thính tai nghe được

“Lời tâm huyết” Cận Thừa thay người phụ nữ của mình trả lời: “Bất luận là người nào, bị một con quỷ hoa tâm ngư cậu thâm mến sáu năm cũng không phải chuyện tốt”

“Cận Thừa!” Quan Dạ Kỳ thay đổi, mới vừa nhìn có chút hả hê, đối với hắn trợn mắt nhìn, khóe mắt chợt quét qua khúc quanh một hình bóng duyên dáng, yêu kiều thì cả người như bị vu bả niệm chú, chân cũng không nhắc nổi

Cận Thừa dắt Mặc Khải Tuyền vào thang máy, nhanh nhẹn ấn phím, không nhìn Quan Dạ Kỳ nửa cái

“Không sao chứ?” Mặc Khải Tuyền không yên tâm hỏi

“Không biết”

“Không phải anh quan tâm sao?”

“Anh hiện tại chỉ quan tâm dạ dày của em, muốn ăn gì?” Hấn hỏi: “Đồ ăn Pháp?”

Cô lắc đầu

“Món ăn Tây Ban Nha?”

Lại lắc đầu

“Đồ ăn Nhật?”

Kiên quyết lắc đầu

Cận Thừa than thở: “Ngoan, suy nghĩ thật kỹ, cái gì cũng không ăn không tốt cho cơ thể”

Nghiêm túc suy nghĩ, năm phút sau, cô lớn tiếng nói ra mấy chữ: “Muốn ăn cháo”

“OK!” Hấn quả quyết đáp ứng

Hai người tới bãi đậu xe, sau khi lên xe, Cận Thừa vừa khởi động xe liền theo kính chiếu hậu thấy một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, bên cạnh đi theo một người, vừa sờ cằm, Cận Thừa vừa kéo môi cười.

Do mùa đông sắp hết nên mọi người kéo nhau ra ngoài tìm kiếm mùa xuân sao?

Sau khi Mặc Khải Tuyền mang thai bốn tháng, nôn nghén mới dần chuyển biến tốt, bắt đầu thường thức mỹ thực nhân gian

Được năm tháng thì Cận Thừa theo cô đi kiểm tra định kì, biết mình có một đứa con khỏe mạnh

Được sáu tháng, bọn họ đi Hawaii một chuyến, gặp thầy của Cận Thừa. Đúng như anh dự đoán, cô cùng thầy của mình nhất kiến như cố, chỉ hận không sớm gặp mặt

Đến tháng thứ bảy, căn phòng hấn chuẩn bị sẵn, lắp đặt thiết bị đã xong nhưng Mặc Khải Tuyền không nỡ dời xa nơi ở gần năm năm, cho nên hấn chỉ có thể tiếp tục ở cùng cô trong căn phòng trọ nhỏ

Tháng thứ tám, mắt thấy người phụ nữ của mình bụng ngày càng lớn, vẫn không thể khiến cô chấp nhận danh phận “Cận phu nhân”, Cận Thừa không nén được bắt đầu tức giận liên tục

“Họ Lôi vừa nhìn chính là giả bộ mất trí nhớ, chỉ có thể lừa người đơn thuần như vợ hấn mà thôi” Mặc Khải Tuyền vừa gặm táo vừa thở phì phì: “Anh khi nào thì mới trở về ngăn cản âm mưu của Lôi Ngự Phong?”

“Vụ án có chút phiền toái, anh sẽ sớm trở về, em ngoan ngoãn ở nhà, đừng tức giận, phải luôn giữ tinh thần vui vẻ, biết không?”

Vốn dĩ không muốn bỏ lại kiều thê ở nhà đi công tác, bắt buộc vụ án này khá phức tạp. Luật sư bên này không giải quyết được, hấn đành phải tự ra tay, ai ngờ vụ án vừa giải quyết xong thì hấn mắc phải một căn bệnh truyền nhiễm hiểm gặp, không nói cho cô vì sợ cô lo lắng/

“Em biết rồi....em mới sẽ không sinh, nếu sinh như vậy Mexico trời sinh xấu tính, vậy thì thảm” Mặc Khải Tuyền nói thảm

“Cái gì Mexico?” Cận Thừa ngạc nhiên nói

“Tên con em nha”

“Hả?” Hấn khiếp sợ kêu to

“Nếu không gọi Melbourne cũng được” Không chỉ dễ nhớ dễ thuộc, lại còn quốc tế hóa

“Mặc Khải Tuyền!” Cận Thừa bị đến cả tên cả họ cô đều mang ra gọi

“Vậy làm sao bây giờ, luật sư Cận?” Mà nhân tình vẫn còn ở bên kia thở ngắn than dài, hướng lửa đang cháy đổ thêm dầu nói.

“Em nói rồi, anh không đem Nguyễn tiểu thư cứu ra liền không lấy được vợ. Hiện tại Lôi Ngự Phong sống chết không chịu ly hôn, em không thể gả cho anh, không có biện pháp, con tất nhiên sẽ theo họ em rồi. Cho nên....anh thêm chút sức nhanh lên giải quyết bọn họ” Cô khích lệ hấn, “Luật sư Cận, tất cả nhờ anh đó!” Nói xong vô cùng nhẹ nhàng cúp máy

Đúng là khắc tinh.....Cận Thừa im lặng nhìn chăm chăm trong tay ông nói, một bụng buồn bực, nghĩ tới nghĩ lui nuốt không trôi giọng điệu này. Tay thuần thực bấm điện thoại gọi tới Lôi gia, tính mắng Lôi Ngự Phong đến cầu huyết lâm đầu để tiêu mối hận trong lòng!

Cũng may, như vậy đối với đôi vợ chồng nhà giàu già già quá lâu, sau khi con của Cận Thừa ra đời hai tháng, bọn họ vui vẻ hòa hảo như lúc ban đầu

Một đám khách cũng không tấn trách, cuối cùng yên tâm rút lui, về nhà hảo hảo sống qua ngày.

Trong căn hộ, đem con trai đang ngủ say cẩn thận để lại trong nôi, Mặc Khải Tuyền nhìn khuôn mặt non nớt giống y Cận Thừa, môi đỏ mọng cười đẹp như hoa. Con của bọn họ không gọi Mexico, cũng không gọi Melbourne, mà gọi Cận Kha, là Cận Thừa đặt tên.

Từ khi sinh con, cô liền nghỉ học, kiên trì cho con bú sữa mẹ, kiên trì không mời bảo mẫu, tự mình chăm sóc con. Cận Thừa sợ cô vất vả, nhưng cô biết, có người người đàn ông một lớn một nhỏ này là hạnh phúc cùng thỏa mãn nhất đời cô

“Tiểu Kha ngủ rồi sao?” Cận Thừa vừa từ phòng tắm bước ra, vào phòng ngủ nhìn tuyệt diễm kiều thể đang ngồi cạnh nôi mỉm cười nhìn con trai đang ngủ say, toàn thân cũng tỏa ra mùi vị mẫu tính chói lọi, làm ấn tượng cao ngạo về cô cũng trở nên dịu dàng

Trong lồng ngực mềm lại, hần đi tới, cong người xuống, dùng mũi men theo gò má mềm mại của cô đè xuống, “Mệt không?”

“Hoàn hảo...Bảo bảo rất ngoan” Con trai cô tính khí tốt, chưa bao giờ náo cô, so với lão cha này vẫn giày vò người

“Buồn ngủ thì đi ngủ đi. Anh ở chỗ này xem” Hần đem cô nhét vào ngực, đau lòng hỏi

“Ừ” Mệt rồi, che miệng, đánh cái ngáp nho nhỏ, cô tựa đầu vào cằm hần thầm oán: “Cuộc thi lần này chắc chắn không tham gia được”

“Không sao, năm sau thi lại” Cận Thừa thấp giọng an ủi, bàn tay vuốt ve vòng eo mềm mại, mảnh khảnh của cô. Mới sinh xong được hai tháng, dáng người của cô cũng khôi phục lại như ban đầu, thậm chí còn đẹp hơn. Chỉ cần nhìn thấy cô, cũng khiến nhiệt huyết của hần sôi trào

“Cho dù thi được bằng luật sư thì sao? Có thể cũng không còn cơ hội lên tòa cãi một trận” Cô như con mèo nhỏ tựa vào ngực hần, nhắm hai mắt hừ nhẹ

Còn chưa tốt nghiệp đã mang thai, theo kế hoạch của hần, ít cũng phải sinh hai. Cuộc đời của cô từ nay đại khái cũng không phải là của cô

“Vậy thì sao?” Hần bật cười hôn môi cô, “Em đã đánh bại luật sư tổ tụng giỏi nhất, Cận phu nhân”

“Anh chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt” cô không chịu phục, cái miệng nhỏ nhắn đỏ phải cao hơn, giống như dụ hần tiếp tục hôn, “Anh chính là quỷ kế đa đoan, gian trá xảo hoạt, siêu cấp phúc hắc...Ngô!”

Người xấu này! Lại thành công ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, không để cho cô tiếp tục oán trách. Kịch tình như nước thủy triều, bọn họ rất nhanh rút đi quần áo cản trở, nhiệt tình hôn, vuốt ve lẫn nhau, quyến luyến tỉ mỉ liếm cắn da thịt trần truồng, dịu dàng, tỉ mỉ lấy tay, lấy môi cúng bái hần một tác lỗi lờm. Xinh đẹp yếu ớt cười. Khi hần tiến vào cô một khắc kia, cô nhìn hần, chợt dịu dàng nói: “Em yêu anh”

Hần ngẩn ra, có chút không dám tin nhìn cô

“Anh không phải xấu hổ sao, em nói trước cũng tốt lắm” Cô cười nói: “Cận phu nhân rất thích Cận tiên sinh, nghe được không?”

Tim Cận Thừa suất ngừng đập, cô nói rồi, đúng, cô đã nói

Đầu óc như đèn kéo quân, không bị khống chế nhớ tới lần đầu tiên gặp cô. Khi đó hần chỉ là một người đi đường, cô lại là nữ chính xuất sắc được vạn người nhìn ngắm, ngoài ra còn có rất nhiều người khác. Một đám mặc đồng phục trường trung học “Minh Đức” đánh nhau vỡ đầu chảy máu, nghe nói người thắng trận cuối cùng mới có tư cách theo đuổi cô. Lúc đó hần chỉ là khách qua đường, một sinh viên mới thi được

bằng luật sư, đang cùng bạn đi du lịch. Một bên nhàn nhã ăn đậu hoa, một bên cùng bạn học vầy xem náo nhiệt, trong tai nghe các thiếu niên nói một chút bảo tố từ, lại có một chút đặc biệt danh từ. Trường hồ giúp, Lam tỷ.....Còn có Mặc gia tiểu thư gọi “Khải Tuyền”. Đó là một thế giới xa lạ với hắn, hắn không có lòng hiếu kỳ đi xem, càng không có hứng thú nhìn đám người chưa thành niên đánh nhau, đang định cùng bạn học tách ra thì một thiếu nữ kiêu căng, xinh đẹp lại điêu linh xuất hiện

Đang hăng sai đánh nhau, thô tục cuồng tiêu, các thiếu niên vừa nhìn thấy cô lập tức đình chỉ hành động, không ai lên tiếng, mắt chăm chú nhìn cô

Rõ ràng mặc đồng phục trung học, rõ ràng còn chưa trưởng thành nhưng thiếu nữ kia nhìn giống như Sailor Moon, xinh đẹp đoạt tâm người khác, còn thiếu một câu lời kịch “Ta muốn thay trăng sáng trừng phạt người”

“Từ Tử Dương, cậu lại đây” Cô cao ngạo ngẩng đầu, nắm chặt khuôn mặt nhỏ bé, hướng một thiếu niên móc ngoéo

“Khải....Khải Tuyền” Bị gọi đích danh, Từ Tử Dương hưng phấn từ trong ánh mắt ghen tỵ của mọi người đi tới

“Mẹ cậu bị bệnh, cậu không đi bệnh viện chăm sóc bà, lại ở đây làm gì?” Cô bắt đầu thịnh khí lăng nhân, dạy dỗ người mới tới, “mẹ cậu vất vả sinh ra cậu như thế, cậu lại đối xử với bà như vậy, cậu có còn là người không hả?”

“Tớ.....Tớ sẽ đi” Từ Tử Dương xấu hổ mà đi

“Đỗ Gia Minh!” Cô gọi người thứ hai

“Khải Tuyền, tớ thật lòng yêu cậu mà” Đỗ Gia Minh không đợi cô dạy dỗ, tiên phát chế nhân lên giọng tỏ tình

“Yêu cái đầu cậu ấy” Cô căm ghét nói: “Yêu là trên đầu lưỡi nói một chút sao? Quá ghê tởm. Tôi ghét nhất loại người như vậy. Nếu muốn thổ lộ cũng phải là tôi nói trước OK!”

“Khải Tuyền, cậu đừng tức giận, mình không nói nữa.....” Đỗ Gia Minh trên mặt lúc đỏ lúc trắng

“Cậu sắp thi đại học rồi, không chăm chỉ học tập lại ở chỗ này làm gì?”

“Mình, mình trở về đọc sách” Lại đi mất một

Người này nối tiếp người kia, các thiếu niên giống như xếp thành hàng chờ cô gọi rồi tự mình rời đi, chưa để cho bất kỳ cảnh sát nào bắt được.

Hắn nhin cười, nhìn đám người ẩu chiến kia nhanh chóng tan đi, nhìn thiếu nữ một cái nhăn mày cười, giờ tay nhắc chân đều sáng rõ cùng mị lực, cuối cùng cô vỗ vỗ tay, chuẩn bị đi

“Khải Tuyền, cậu biết không, mình gia nhập ‘trường hô giúp’ a!” Có người còn chưa từ bỏ ý định đuổi theo cô lấy lòng

“Liên quan gì tới?” Cô liếc tên kia một cái hừ lạnh nói: “Sách ghi chép về đại phương hoa, nhìn ở tôi và cậu là bạn học, tôi hỏi cậu, cậu cảm giác mình đánh thắng được tôi sao?”

“Dĩ nhiên đánh không lại” Sách ghi chép về địa phương hoa nói xong, mặt không đỏ, hơi thở không gấp gáp, tuyệt không thấy hổ thẹn

“Cậu liên tục không đánh lại, vậy còn học người ta gia nhập bang phái? Thật là buồn cười” nói xong, cô xem thường cười to hai tiếng, “Cậu muốn chết cứ chết, tôi không xen vào, chỉ là về sau đừng để tôi nhìn thấy cậu”

“Khải, Khải Tuyền, tôi không lẫn lộn, về sau cậu phải để ý tôi, có được không?”

“Hừ” thiếu nữ không để ý tới, quay đầu đi thẳng

“Người ta thật không dám vào bang phái rồi.....Khải Tuyền.....” Thanh âm kêu khóc bám theo một đoạn, bên trong còn có âm thanh hối hận

Hắn im lặng cười cùng bạn học rồi đi

Hắn từng cho rằng đây chỉ là một khúc nhạc trong cuộc sống, nhưng lại không nghĩ tới, hắn trở thành người đàn ông duy nhất của cô. Cô nói yêu không phải trên đầu lưỡi nói một chút mà thôi: cô cũng nói ghét nhất người không dịu dàng, cô còn nói, nếu là thổ lộ cũng phải là cô nói trước

Hắn nghe được nên vẫn nhớ. Nhớ rất kỹ nên cũng không đối với cô nhẹ nhàng nói “yêu”, sợ cô đột nhiên đại nghĩa trời dạy dạy dỗ mình một phen. Nhưng cô mới vừa nói, nói yêu hắn

Trong lòng nóng lên, có một loại chất chất lỏng tựa hồ muốn từ trong hốc mắt mà chảy xuống, hắn ôm sát cô, cuồng loạn mà tham lam hôn sâu cô, cùng với cô triền miên, dùng gân cốt cả người hướng cô bày tỏ tình yêu

Hồi lâu, tiếng thở dốc chưa dừng. Ngoài cửa, trăng đã lên cao. Tiểu bảo bảo rất ngoan ngoan ngủ say sưa, không quấy rầy lúc cha mẹ ngọt ngào lưu luyến.

“Khải Tuyền.....” Hắn nằm nghiêng ở bên người cô, ngón tay khẽ vuốt tóc cô, thấp kêu tên cô

“Ừ?” Cô mệt mỏi vô cùng, cúi nằm ở giường lớn theo kiểu châu u, nhắm hai mắt buồn ngủ

“Thật ra, bảy năm trước anh đã gặp em rồi”

“Ừ?” Cô từ từ chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, trên mặt hoàn toàn mờ mịt, giọng như nghe không hiểu lời hắn

“Đó là chuyện thật lâu trước kia, em muốn nghe không?” Hắn mỉm cười, tuấn dung bình tĩnh dịu dàng

Cô gật đầu, dựa vào ngực hắn.

Đem người yêu ôm vào lòng, Cận Thừa hài lòng hít sâu

Hắn muốn nói cho cô biết, bảy năm trước gặp mặt một lần, còn phải nói cho cô biết hắn yêu cô, yêu thật lâu, thật lâu

Đúng vậy, hắn yêu cô, không có bất kỳ nguyên nhân, chỉ bởi vì hắn yêu cô.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-duong-tinh-nhan-bi-mat>